

p. 10-11

Casa Buenos Aires

Desallotgen el projecte comunitari de Vallvidrera malgrat l'oposició veïnal

p. 22-23

Damià Gibernet

"Vallvidrera és com els catalans que no se senten espanyols"

p. 29

Al Jardí amb Alberto Fernández Díaz

"El pitjor rival de Barcelona som nosaltres mateixos"

p. 6

Consell Plenari

Les ocupacions, protagonistes del debat polític

p. 7

El veïnat lluita contra els desnonaments

bonArea
bonarea.com**Directe del camp**
Des de 1959

Pedró de la Creu, 39 - T. 932 057 509

Bigai, 4 - T. 932 541 795

Vallmajor, 35 - T. 932 694 393

COMPRA ONLINE - ET PORTEM LA COMPRA A CASA

**VIDRES I
TANCAMENTS
D'ALUMINI I PVC
A SARRIÀ**

30 ANYS D'EXPERIÈNCIA

ALUSPAI
PROJECTES I SOLUCIONS D'ESPAISC. Ivorra, 18 - 08034 Barcelona
T. 932 051 021 - 932 803 288
aluspai@aluspai.com / www.aluspai.com
www.cristaleriaaluspai.com

Ets un artista?

Matrícula oberta curs 2020 - 2021

Escola de música
Grau professional
Arts escèniques**trémolo**
formació musical i d'arts escèniques932 371 379
www.tremolo.cat**Agencia Jubive**
EL COMIENZO DE SU VIDA

Consiga nuevos ingresos y disfrute de la vida

Renta vitalicia
Renta temporal
Venta con alquilerLlámenos y le haremos un estudio personalizado
gratuito de su vivienda**+34 93 515 05 70**Avenida Diagonal, 626. 4º · 08021 BCN / www.agenciajubive.com

EL **CÀNCER DIGESTIU** ÉS EL
TUMOR MALIGNE QUE MÉS ESTÀ
AUGMENTANT AL NOSTRE PAÍS.

El diagnòstic precoç és fonamental per a parar
l'augment de la incidència d'aquesta malaltia.

Clínica ServiDigest

CENTRE MEDICOQUIRÚRGIC

APARELL DIGESTIU, METABOLISME, NUTRICIÓ I OBESITAT

més informació a
www.servidigest.com

Balmes 334
08006 - Barcelona
93 545 09 90 - 93 415 34 64

PREMSA LOCAL EL JARDÍ SCCL

Coordinació general
JESÚS MESTRE CAMPI
jesus@diarieljardi.cat

Cap de redacció
CARME ROCAMORA
carme@diarieljardi.cat

Redacció
SERGI ALEMANY, ELENA BULET,
MARIA ANTÒNIA FONT, MARTA TRIUS,
FELIPE VALENZUELA, SOFIA PUVIL
I ANA RUBIÓ

Correcció
HÈCTOR LLULL I
MARIA ANTÒNIA FONT

Disseny de maquetació i maquetació
GRÀCIA FARRÀS

Comercials
JOSEP M. FARRÀS
josepm@diarieljardi.cat
ENRIC MÓRA
enric@diarieljardi.cat

© Textos: els autors

© Fotografies i il·lustracions:
se n'esmenta l'autoria o
la procedència

Tirada: 12.000 exemplars
Dipòsit legal: B 25204-2014

Il·lustració de portada
El veïnat lluita contra
els desnonaments
@Elena Bulet

Publicitat: 654 044 410

Avis legal: El titular de la publicació no serà responsable de cap error, inexactitud o irregularitat que puguin tenir els continguts publicitaris o dels patrocinadors. Per tant, estarà exempt de qualsevol responsabilitat derivada d'eventuals descomptes, ofertes i promocions de tercers, que es puguin oferir en la publicació. Tampoc no es fa responsable de les opinions i continguts expressats per tercers persones en la publicació.

amic associació de mitjans d'informació i comunicació

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Editorial

Tal com ens va passar a la primavera, en un moment espectacular de la natura, ara a la tardor, ens trobem amb noves restriccions de la mobilitat i els caps de setmana no podem sortir del terme municipal. Caldrà donar un nou vot de confiança a les administracions, tot i que hi ha la sensació que es van donant cops de cec. Ja havíem perdut Sant Jordi, la revetlla de Sant Joan... i ara ha volat la Castanyada i Tots Sants.

Costa una mica anar renovant la confiança a les administracions després de seguir esdeveniments com el de la Buenos Aires. La nostra societat té un greu problema amb l'habitatge. Hi ha moviments reivindicatius que fan evident aquesta qüestió de gran rellevància social, tot i que també hi ha moltes ocupacions, promocionades per màfies que fan activitats il·legals, que s'aprofiten de la situació. No totes les ocupacions s'han de considerar moviments reivindicatius, però la de la Buenos Aires ho és clarament i s'ha portat de manera exemplar, obrint-se al veïnat de Vallvidrera. I també ha forçat a obrir un pont de diàleg amb l'Ajuntament i amb els partits polítics. Aleshores, quin sentit té fer un desallotjament i unes càrregues com les que s'han viscut aquest final d'octubre? En parlem àmpliament a El Jardí, com també dels molts i incomprensibles desnonaments que s'executen a la ciutat i a Sarrià - Sant Gervasi.

El comerç de barri es troba de nou en una situació molt difícil. Primer s'han tancat els bars i restaurants, als quals intentem ajudar des del web amb una guia dels establiments del districte que serveixen menjar per emportar. De cara a desembre, intentarem donar un cop de mà al comerç de proximitat del barri, amb vista a la campanya de Nadal, que els pot ajudar a salvar un any realment difícil. Són temps de cuidar-nos molt i crear complicitat per poder superar la pandèmia. ■

Sumari

4 AGENDA

5 ACTUALITAT

Els carrers de Cassoles es tenyeixen d'antifeixisme B. JULIÀ

Nomenclàtor: El carrer del Bisbe Català J. MESTRE

6 Vist al twitter

Les ocupacions, protagonistes al Consell Plenari d'octubre C. ROCAMORA

7 Els desnonaments comencen a visibilitzar-se al districte C. ROCAMORA

8 El Consell de Barri de Galvany se celebra amb escàs seguiment C. ROCAMORA

10 Desallotgen la Casa Buenos Aires C. ROCAMORA

12 Mor als 96 anys Federico Correa S. ALEMANY
Elena's Shop: solidaritat en tots els sentits M. TRIUS

14 OPINIÓ

El sistema circulatori de Barcelona J. M. SUCARRAT

El sotabosc de Collserola E. REIG

15 Acabem amb els mites sobre l'ocupació N. FONT

16 MOSSOS D'ESQUADRA, G. VILALTA, J. DE OLEZA

17 Tots hi sortim perdent C. MONFORT

18 M. ROYO, J. BUSCÀ, M. FERNÁNDEZ

22-23 GENT DEL BARRI

Entrevista: Damià Gibernet S. ALEMANY

24 POLÍTICA DE BARRI

Entrevista: Pedro Miret (Cs) S. ALEMANY

26-27 REPORTATGE

Esmen: Afrontar una pandèmia amb persones amb discapacitat S. ALEMANY

28 CULTURA

El relat: La meua vida amb Bogart i Bacall M. BERTRAN

Les ressenyes de la Casa Usher

29 Al Jardí amb Alberto Fernández Díaz S. PALAU

30 Semblances: Carme Karr Alfonsetti M. CASTELLET

'No sha Foss', natura en estat pur a La Gleba M. TRIUS

31 Baixar a Barcelona, un assaig sobre la identitat sarrianenca J. MESTRE

32 EXPLORAR EL JARDÍ

El Jardí dels Tarongers M. J. TORT
Picot garser gros E. CAPDEVILA

33 MEDI AMBIENT

Una vintena d'arbres de 16 espècies poden desaparèixer de Can Raventós J. BIGUES

34 LA MIRADA JOVE

Entrevista: Xavi Vilanova A. RUBIÓ
Torna el concurs Docs Cooperants EL JARDÍ

35 Comença el servei "Temps per a tu" al Sagrat Cor EL JARDÍ

L'Ajuntament pacificarà quatre nous entorns escolars EL JARDÍ
Recollida voluntària de brosa al Putxet EL JARDÍ

36 PER ALS PETITS DE CASA G. FARRÀS

37 CUINA I NUTRICIÓ

Cuina de convent: El garrofer F. V. SERRA
La diabetis en edats avançades A. VILARRASA

38 GENT GRAN

La importància de la lateralitat E. AROCA
Futbol M. CORNET

39 GUIA DE COMERÇOS I EMPRESES

NOUS AUDIÒFONS AMB ASSISTÈNCIA EN LÍNIA

"Bon dia Sr. Ruiz"

"Bon dia Salesa"

EL PROFESSIONAL A LA TEVA LLAR

*Consulta condicions de la promoció als nostres centres. No acumulable a altres ofertes.

INSTITUT AUDITIU

salesa

Rda. General Mitre, 134
telf. 93 550 79 20

www.salesa.es

[f](#) [t](#) [@](#)

Pau Claris, 98
telf 93 317 35 70

Fins al 12 de desembre

Les noves mesures contra la covid-19 han anul·lat els espectacles presencials. Però se'n fan per *streaming*, en línia per zoom o altres plataformes i per YouTube. Recomanem fer una consulta al web diarieljardi.cat o al mateix centre cultural per més detalls. Per la majoria d'activitats, cal fer inscripció prèvia.

NOVEMBRE

DIMARTS 3

► 19 h
Taula rodona: **Any "Mercè Pàniker"** (en línia).
Centre Cívic Vil·la Florida
c/ Muntaner, 544

DIMECRES 4

► 18 h
Barcelona a 3 bandes: l'aigua.
Centre Cívic Vil·la Urània
c/ Saragossa, 29
► 19 h
Les Veus de la República:
La segregació escolar enmig d'una pandèmia, amb Aina Tarabini i Luís Miller.
Casa Orlandai
c/ Jaume Piquet, 23

DIJOUS 5

► 17.30 a 19 h
Parlem de sexualitat? amb Mandràgores. Taller per a joves de 14 a 17 anys, amb el PIJ Sarrià-Sant Gervasi
Casa Orlandai
► 18 h
Consell de barri Tres Torres. Sessió telemàtica
► 18 a 19.30 h
Xerrada: **Amor i ciència, una barreja inquietant**, amb Luciferas.
Espai Jove Sagnier
c/ Brusi, 61
► 19 h
Pantalla Barcelona: **Out of Fashion.**
Centre Cívic Vil·la Florida
► 19 h
Xerrades amb l'AC d'Investigacions Marxistes:

Del PSUC al PSUC viu. Història recent del comunisme, amb Antoni Lucchetti
Casa Orlandai

DIVENDRES 6

► 17.30 h
Petit cineclub: **Zibila i el poder de les ratlles.** Edat recomanada: a partir de 3 anys
Centre Cívic Vil·la Urània
► 17.30 h
Contes sota l'escala: **El refugi.** Per a infants de 3 a 8 anys.
Casa Orlandai

DISSABTE 7

► 10 a 13 h
Arrossos, amb Rosa M. García
Centre Cívic Vil·la Florida
Preu: 15,50 € + suplement 9 €
► 12 a 13.30 h
Taller: **Experimenta amb la ciència**, amb Luciferas. Per a infants de 6 a 12 anys
Casa Orlandai
Preu: 4,16 € + Suplement 2 €
► 12 h
Matinals familiars: **El Boto Màgic** Infants de 3 a 6 anys.
Casa Orlandai
Preu: 3 €
► 12.30 h
Concert, cicle de música: **Aixopluc** amb Agnès Alguero i Martí Espunya.
Centre Cívic Vallvidrera
► tarda
Torneig de **League of Legends.** A partir de 14 anys
Espai Jove Sagnier
► 18 h
Barcelona Districte Cultural: música: **Orquestra Reusònica – fem música de l'insòlit**
Centre Cívic Vil·la Urània

DIMARTS 10

► 18 h
Consell de barri de Sarrià
Sessió telemàtica

DIMECRES 11

► 18 h
Ciència i art, amb Xavier Duran Escriba, químic i periodista científic.
Centre Cívic Vil·la Urània

DIJOUS 12

► 18 h
Consell de barri de Sant Gervasi – la Bonanova
Sessió telemàtica
► 19 h
Pantalla Barcelona: **Wannabe + Binti. Una YouTuber sense fronteres.**
Centre Cívic Vil·la Florida
► 19 h
Càpsules vespertines: **Modernisme: el monstre noucentista**, amb Margarida Casacuberta. Activitat en línia.
Casa Orlandai
Preu: 3 €

DIVENDRES 13

► 20 h
VI Cicle de Dones i Compositores: **Suite de l'aigua.**
Teatre de Sarrià
c/ Pare Miquel de Sarrià, 8

DISSABTE 14

► 9 h
Caminada: **El pas del Glòria per Collserola.** Activitat de la Setmana de la Ciència.
Centre Cívic Vallvidrera
► 11 a 12.30 h
Estampem la tardor. Edat recomanada a partir de 4 anys
Centre Cívic Vil·la Florida

DILLUNS 16

► 18 a 20 h
Tallers de l'hort al balcó: **Fertilitat, cura i nutrició de l'hort**, amb Tarpuna Cooperativa
Centre Cívic Vil·la Florida
Preu: 14,33 €
► 18.30 h
Setmana de la ciència: **Un món feliç**, amb Laura Force.
Centre Cívic Vil·la Urània

DIMARTS 17

► 18.30 h
Showcooking: **Codony**
Centre Cívic Vil·la Florida

DIMECRES 18

► 18.30 h
Setmana de la ciència: **De camí cap a la transició energètica**, amb Marc Torrell,

Mattia Barbero i Toni Cantero.
Centre Cívic Vil·la Urània
► 19 h
Cafès científics: **Amb qui competim per les plantes que ens alimenten?** amb Marc Valls.
Casa Orlandai
Preu: 3 €

DIJOUS 19

► 18 h
Consell de barri de Vallvidrera, el Tibidabo i les Planes.
Sessió telemàtica

DIVENDRES 20

► 17.30 h
Espectacle familiar: **La família de les germanes Algaba**, titelles amb La Boia Teatre.
Centre Cívic Vallvidrera
► 18 h
Setmana de la ciència: **Slam Science**, a càrrec Poetry Slam.
Centre Cívic Vil·la Urània

DISSABTE 21

► 11 i 12 h
Barcelona Districte Cultural: **Pintamúsica**
Centre Cívic Sarrià
c/ Eduard Conde

DIUMENGE 22

► 12 h
Espectacle familiar: **La bruixeta poruga**, amb Mima Teatre. A partir de 3 anys.
Centre Cívic Vil·la Florida
Preu: 3,30 €

DILLUNS 23

► 18 h
Setmana europea de la prevenció de residus: **Espai d'autoreparació.**
Centre Cívic Vil·la Urània

DIMARTS 24

► 18.30 h
Showcooking: **La borrala**
Centre Cívic Vil·la Florida

DIMECRES 25

► 17.30 a 19 h
Parlem de sexualitat? (en línia), amb Mandràgores.

L'agenda recull les informacions que arriben a la redacció.

Hi ha notícies i informació més completa de les activitats i enllaços a internet, a l'agenda del web diarieljardi.cat

Joves de 14 a 17 anys
Casa Orlandai
► 18 h
Setmana de la ciència: **2020: aniversari de tres científics catalans: Joan Antoni Desvalls, Eduard Fontserè i Enric Casassas.**
Centre Cívic Vil·la Urània
► 19 h
Cafès literaris: **Si aquest carrer fos meu**, d'Stefanie Kremser.
Casa Orlandai
Preu: 3 €

DIJOUS 26

► 17 h
Activitat puntual: **Microsprint. Laberint-0**, amb La Nova Fita. A partir dels 6 anys
Centre Cívic Vallvidrera

DIVENDRES 27

► 13 a 13.45 h
Nit de la recerca: **Distribució de contaminants a vista d'ocell**, amb Pere Colomer Vidal, Maria Dulsat Masvidal i Bernat-Oró Nolla.
► 17 a 17.30 h
Nit de la recerca: **El problema dels additius químics en l'economia circular**, amb Ethel Eljarrat
Centre Cívic Vil·la Urània

DIVENDRES 27

► 17.30 a 19 h
Biològic o cultural? (en línia), a càrrec de Luciferas.
Casa Orlandai
► 18.30 a 19.15 h
Nit de la recerca: **Presentació dels Premis Prisma**
Centre Cívic Vil·la Urània

DISSABTE 28

► 10.30 h
Costura solidària: **Les lletres de la Rita**
Centre Cívic Vil·la Urània
► 11 a 14 h
Nit de la recerca: **Investiga genomes amb genigma**, amb d'Elisabetta Broglio, Juan Rodríguez, Marco Di Stefano i Marc Martí.
Centre Cívic Vil·la Urània
► 18 h
Barcelona districte cultural: **Ritos de amor y guerra**
Centre Cívic Vil·la Urània

DESEMBRE

DIMECRES 2

► 19 h
Les Veus de la República: **De l'Àrtic al Cap de Bona esperança, passant pel corredor del Mediterrani**, amb Jordi Torrent i Mar Aguilera.
Casa Orlandai

DIMECRES 9

► 18 h
Com crear projectes de ciència ciutadana, amb Raül Toran
Centre Cívic Vil·la Urània
► 19 h
Cafès científics: **La bona premsa dels ratpenats**, amb Jordi Serra Cobo.
Casa Orlandai
Preu: 3 €

DISSABTE 12

► 11 a 18 h
9a Mostra Solidària del Farró plaça de Sant Joaquim i carrer Septimània
Organitza: AVV i Comissió de Festes del Barri del Farró

DUET CORTINES

Serveis

- Cortines
- Tradicionals
- Paquetos
- Enrotllables screen/tèxtils
- Tendals
- Coixins
- Plaid
- Cobrellits
- Entapissats

Servei d'instal·lació i reparació

Tel: 93 768 72 86
Via Augusta, 166
08006 Barcelona
duet@duetcortines.com
www.duetcortines.com

Els carrers de Cassoles es tenyeixen d'antifeixisme

BERNAT JULIÀ

El passat dilluns 12 d'octubre, Dia de la Hispanitat, un miler de persones es va reunir a la plaça Lesseps en motiu de la convocatòria del col·lectiu Som Anti-feixistes, sota el lema "L'antifeixisme és cosa de totes". La manifestació va recórrer els carrers de Sarrià – Sant Gervasi —General Mitre, Balmes, plaça Kennedy, plaça Bonanova, i Muntaner— al crit de "No passaran" i "Barcelona serà la tomba del feixisme".

Al llarg de tota la manifestació es van poder sentir també proclames anticolonials i sobretot molts càntics en record de Carlos Palomino i Guillem Agulló, dos assassinats a mans de grupuscles feixistes. Al llarg del recorregut, la manifestació va aixecar tant aplaudiments com crits contraris des de balcons i voreres, als quals es va respondre amb aplaudiments o, per contra, amb crits de "fora, fora, fora la bandera espanyola" i "boti, boti, boti, nazi qui no boti".

El moment més tens de la manifestació va ser quan es va desviar pel carrer Arimon fins al carrer del Camp, on es troba la seu de Vox Barcelona i també

el Club Empel, conegut per ser un espai on coincideixen membres de l'extrema dreta. En aquest punt, diversos furgons de l'ARRO dels Mossos d'Esquadra van blindar l'accés als locals, motiu pel que van ser criticats al crit de "mercenaris" i "feixistes". De fet, la manifestació va ser custodiada en tot moment per unes vuit furgonetes d'antiavalots dels Mossos, fet que des de perfils de Twitter d'organitzacions de l'Esquerra Independentista, com Arran Cassoles o la CUP, van denunciar la connivència entre el cos dels Mossos i els grups feixistes.

Punxa la caravana espanyolista de plaça Artós

En aquesta mateixa jornada, el grup Los de Artós havia convocat una marxa de vehicles amb sortida a les 12:00 hores des d'aquesta plaça de Sarrià per anar conjuntament fins al monument de Cristòfor Colom i participar en les ofrenes florals, però l'assistència va ser més aviat poca. Segons va detallar el mitjà Tot Barcelona, hi van assistir una vintena de vehicles i motos. ■

NOMENCLÀTOR

El carrer del Bisbe Català

JESÚS MESTRE

És un carrer que enllaça els barris de Sarrià amb Pedralbes, continuació de l'avinguda de la Reina Elisenda de Montcada i de la carretera d'Esplugues. En el seu trajecte comprèn la plaça de Pedralbes. Al segle XIX es coneixia com a 'carrer de la Salut' i era la continuació del 'carrer fondo' o del camí de Sarrià a Pedralbes, que sortia de la vila pel carrer Pedró de la Creu i passava pel gual de la Riera Blanca. És, doncs, un carrer molt antic que existeix des de la construcció del Monestir de Pedralbes.

A part de les cases que hi havia dins del recinte del Monestir, la majoria de famílies dels jornalers que donaven servei a les monges, a finals del segle XIX hi havia a tocar de la porta d'accés altres edificis, com el Bar de Pedralbes o l'establiment que servia els matons de Pedralbes. Tal com mostra la fotografia, la denominació de 'carrer de la Salut' era ben encertada, ja que el lloc gaudia d'uns aires molt purs que atreïen excursionistes o, com és el cas, ciclistes que feien una parada al bar per fer un bon

esmorzar. Ben a prop, a l'altre costat del carrer on hi ha la plaça de Pedralbes, hi havia la mítica Casa Serafina que feia i venia matons, seguint la recepta de les monges del monestir. Serafina Torres i Masdefiel va morir l'any 1876, però el berenador que havia fundat es va mantenir i, l'any 1902 el portava en Jaume Cabanelles i Pagès, veí de Sarrià, juntament amb el seu germà. Cabanelles era un personatge inquiet, i entre 1905 i 1907 va anar a Amèrica a la cerca de fortuna, però en tornar va recuperar el berenador de Pedralbes, que mantindria almenys fins al 1922, en ser nomenat director del mercat de Sant Vicenç de Sarrià.

Durant les primeres dècades del segle XX es van construir algunes grans torres residencials al 'carrer de la Salut', aleshores conegut com a "carretera de Cornellà a Fogars de Tordera", i des del juny de 1946 com a carrer del Bisbe Català, en dedicació a Jaume Català i Albosa, bisbe de Barcelona des de 1883 fins a la seva mort el 1899. Avui segueix sent un indret d'aires molt saludables. ■

Foto: Grup de ciclistes davant el bar de Pedralbes, a començament del segle XX.
Fons de l'Arxiu Històric del CE Els Blaus.

scÖts
CORSETERIA • MODA ÍNTIMA • BANY

Especialistes en corseteria:
confort, maternal, esportiva,
terapèutica, bodys, faixes
i moda bany.

Disponibles en totes les talles i copes.

Anita
SINCE 1986

Ara botiga online!

C/ d'Arimon, 6 Telèfon: 93 667 83 90
www.corseteriascots.com [f](#) [t](#) [p](#) [g+](#)

VIST AL TWITTER

Leo Bejarano (@leobejarano)

La millor celebració per a aquest centenari seria desfer l'agregació (de Sarrià a Barcelona) i retornar als sarrianencs i sarrianenques el poder de decisió i la sobirania robada. A la consulta del 1921 va guanyar el no a l'annexió. Mai ens fareu barcelonins! Sarrià no és un barri, és vila!

Joan Roca (@JN_RCRR)

Llave de Oro a l'Ateneu Popular de Sarrià, Solvia al Joan Raventós, La Caixa en lloc de la Biblioteca, el Vàrium, i ara l'entramat de Can Raventós. Tractes de favor, pisos de luxe, especulació... i amb el vistiplau de l'Ajuntament. I els espais per a les entitats i joves o la biblioteca? Amunt les que lluiten de Can Raventós!

Correm Junts (@CorremJunts)

La #CorremJunts2020 recapta 10.164€ per a les persones amb discapacitat intel·lectual greu.

No hem pogut córrer, però la Fundació Aspasim ha convertit la vuitena milla de Sarrià en una #EdicióEspecialSolidaritatEnPandèmia. Moltes gràcies als qui ho heu fet possible!

DISTRICTE

Les ocupacions*, protagonistes al Consell Plenari d'octubre

* Aquest Consell Plenari es va celebrar abans que s'executés el desallotjament de la Casa Buenos Aires (p. 10-11)

CARME ROCAMORA

El passat 22 d'octubre es va celebrar el Consell Plenari del Districte. Un altre cop de forma semipresencial a causa del coronavirus, i amb la presència del regidor, Albert Batlle; la regidora presidenta, Eva Parera, i els portaveus dels grups municipals.

El veïnat va haver de seguir-lo una vegada més des de casa per streaming, però per problemes tècnics no va poder escoltar els primers 20 minuts, en què Batlle va fer l'informe del regidor. Tampoc ho va poder escoltar aquest diari, però sí que vam poder consultar el Power Point projectat, on es recull que el regidor va informar sobre les noves llicències donades a terrasses, el programa per pacificar els entorns escolars i la renovació del conveni amb la Cooperativa l'Olivera, entre d'altres qüestions.

El que sí que es va poder escoltar va ser la resposta de tots els grups, que en la gran majoria —excepte ERC— van recriminar a Batlle que no mencionés en el seu informe el pla per expropiar la Casa Buenos Aires de Vallvidrera. Tot van ser retrets cap al també tinent de Seguretat de la ciutat en aquest sentit. Però Batlle no va aguantar més i va assegurar que “La Casa Buenos Aires no és en absolut una prioritat d'aquest regidor. En absolut”.

L'assumpte de la Casa Buenos Aires es va tornar a debatre en el punt en què es va informar sobre el projecte de 37 habitatges que s'hi volen construir. El conseller del PP Isaac Martín el va acusar d'haver pres una decisió ideològica i “passar-se el dret de la propietat privada” per on volen. Albert Guvernau (BxCanvi) va dir que no entenen que en plena crisi de la covid-19 es destinin tants diners en aquest projecte; Cs va reservar la seva posició a una proposició posterior; i Pol Lloró (JxCat) va assegurar que l'expropiació és la crònica d'un fracàs d'un Govern “que no ha tingut capacitat de mediació”. La consellera d'ERC Mercè Amat va ser l'única de l'oposició que va defensar el projecte i va argumentar que respon a uns objectius clars com són protegir el patrimoni, i que serveix per pal·liar la manca d'habitatge públic. A tot plegat, el conseller dels comuns Llorenç Sena va respondre que amb l'expropiació

© Elena Bulet

han aconseguit salvar “una peça que forma part de la memòria de Vallvidrera” i recuperar un edifici que estava en perill d'anar a terra.

Pla d'actuació contra l'ocupació

Un altre punt que es va debatre força va ser una proposició presentada pel conseller de Cs, Pedro Miret, consistent a fer un pla d'actuació contra l'ocupació il·legal d'habitatges amb la finalitat de “prevenir, detectar i evitar l'ocupació”. El grup taronja també demana establir un protocol d'actuació que pugui servir com a suport pels propietaris per aconseguir “en la major brevetat possible” la recuperació dels habitatges i reforçar la presència policial i el patrutatge preventiu. Va ser aprovada amb els vots a favor del PSC-Units, BxCanvi, el PP i JxCat. En canvi, BComú i ERC s'hi van posicionar en contra. Des d'ERC, van acusar Cs de jugar amb la por del veïnat de forma irresponsable i van demanar que no es criminalitzés a les persones amb pocs recursos o als moviments populars que ocupen per donar vida a llocs. Des de BComú, al seu torn, van lamentar que amb aquesta proposició es deixi de banda les persones en situació d'exclusió residencial que han de dormir al carrer.

També es va aprovar amb unanimitat de tots els grups una proposta del PP consistent en l'elaboració d'un pla especial per a les festes de Nadal a tots els eixos comercials del districte, amb l'objectiu de promocionar-los durant aquesta època festiva.

En el mateix Consell Plenari i amb el vot favorable de tots els grups, va

tirar endavant una proposició de JxCat en què demanen que abans del Plenari del mes de març el Govern municipal del districte convoqui una sessió informativa on hi siguin convidats tots els grups polítics, associacions de veïns i entitats de Sarrià – Sant Gervasi per informar sobre la nova situació pressupostària i quins efectes tindrà sobre les activitats i inversions previstes.

Per últim, l'altra de les proposicions aprovades va ser presentada per ERC: consisteix que en el termini de tres mesos es posi en marxa un procés participatiu a través del qual el veïnat reculli demandes i necessitats en relació amb el Parc del Putxet i les places i jardins del turó. La proposició es va aprovar amb el vot favorable de tots els grups i l'abstenció del Govern, que va argumentar que entenen que els canals de participació establerts per recollir demandes ja són suficients.

En el Consell Plenari també es va anunciar que el conseller portaveu de BxCanvi, Albert Guvernau, deixa el districte per dedicar-se exclusivament a assessorar el grup de Manuel Valls i Eva Parera en temes econòmics a l'Ajuntament de Barcelona.

Mesura de Govern

El ple també va aprovar una Mesura de Govern que proposa commemorar els 100 anys de l'agregació de Sarrià a Barcelona, una efemèride que tindrà lloc el 4 de novembre del 2021. Amb aquest objectiu, es crearà una comissió organitzadora i un grup de treball per perfilar el conjunt d'activitats que s'impulsaran per recordar aquest fet històric. ■

www.diarieljardi.cat

El més llegit l'últim mes

1

Un veí de Collserola critica que li han aixecat acta per tenir cabres i gallines

2

Els Mossos desallotjen de nou la Buenos Aires

3

Aturat el desallotjament de la Buenos Aires de Vallvidrera

DISTRICTE

Els desnonaments comencen a visibilitzar-se al districte gràcies a l'activitat del Sindicat d'Habitatge de Cassoles

CARME ROCAMORA

Fa uns anys entrevistàvem a El Jardí el director de l'Oficina d'Habitatge de Cassoles, i ens indicava que a Sarrià – Sant Gervasi hi ha molts desnonaments invisibles, perquè “molta gent marxa de nit, sense fer massa soroll” per la por a què diran els veïns.

Fins ara no era molt comú en aquest diari parlar de desnonaments perquè, efectivament, no ens n'assabentàvem. Però les coses han canviat gràcies a la tasca del recentment creat Sindicat d'Habitatge de Cassoles, que en l'últim mes ja ha participat en l'intent d'aturar tres desallotjaments al districte.

El primer va ser el passat 9 d'octubre, quan una comitiva judicial pretenia desnonar l'Olga i el seu fill de 18 anys al carrer Mare de Déu de Gràcia, al Farró. Per sort, els sindicats de Cassoles i Vallcarca van intervenir i van aconseguir aturar el primer llançament, i a partir d'aquí començar una negociació de lloguer social amb els serveis socials.

El cas de l'Olga és un més de tots els que passen dia rere dia al districte i la ciutat. Ella mateixa va explicar a aquest diari que fa més de tres anys que viu en aquest immoble, però que té un contracte de

magatzem i no d'habitatge, per la qual cosa no pot accedir a ajuts ni entrar a les llistes per accedir a un pis d'urgència. Està, amb les seves paraules, “irregular”.

El seu fill, que acaba de fer 18 anys, té Asperger, i ella es va quedar sense feina —treballava en una gelateria— el mes de desembre. Arran de la pandèmia no ha pogut tornar a trobar cap feina i tots els ingressos que té des de fa tres mesos són la renda garantida: 700 euros al mes. Abans de percebre aquests diners no tenia res, i durant el confinament van haver de tirar endavant sense cap recurs econòmic, assistint al menjador social per tal d'alimentar-se i sense pagar el lloguer d'aquest magatzem on viuen. Durant tot aquest temps ha estat buscant alternatives, com llogar una habitació en un pis compartit per viure-hi ella i el seu fill, però no arriben ni a poder pagar això i tenir unes “condicions dignes”, assegura. A més, el seu fill actualment va a l'escola de segones oportunitats i per això l'Olga descarta marxar de Barcelona per viure “a un lloc més assequible”, ja que si ho fa, el seu fill no podrà seguir rebent l'educació especial que necessita derivada de la seva malaltia. La solució encara no ha arribat per a l'Olga, però de moment es va aconseguir

parar un primer intent de desnonament i que no hagin de dormir al ras.

170 euros per alimentar tres boques

El que no es va poder aturar va ser el desnonament del dia 13 d'octubre al carrer Bertran, al barri del Putxet. A primera hora de la tarda, els Mossos van desnonar l'Stefan, l'Alexandra i la seva filla Rebeca, de només quatre mesos. L'Stefan va explicar a El Jardí que van haver d'ocupar els baixos d'una perruqueria en aquest carrer que estava buida, ja que no tenen “ingressos per pagar cap opció”. Ell es dedica a la venda de ferralla que recull pels carrers, i amb això pot ingressar poc més de 300 euros al mes. Les ajudes que reben per part de l'Ajuntament són de 170 euros al més per poder comprar llet per a la seva filla i menjar.

Fa cinc anys que l'Stefan viu a Barcelona després de deixar el seu país, Romania, perquè portaven una “vida molt pobre”, i també per estar a prop de la seva família, ja que el seu pare fa 20 anys que viu a Barcelona, també ocupant. Segons relata, han assistit diversos cops als serveis socials de l'Ajuntament però no han aconseguit solucions. Per tot això està buscant feina, “de qualsevol cosa” per poder guanyar

© Elena Bulet

diners i així llogar una habitació per viure amb la seva família.

I finalment, el 28 d'octubre, un altre intent de desnonament aturat, al costat del Sindicat de Llogateres de Barcelona. En aquest cas és la Maria Dolors, una veïna de 68 anys que viu al carrer Balmes, a tocar de la plaça Molina, qui gràcies a la pressió veïnal pot continuar vivint de moment al pis que el seu marit, ara mort, va comprar en el seu dia i del qual defensa que n'és hereva del dret d'ús. Abans de la covid-19, Hisenda va embargar l'edifici a la propietat i el va comprar Virasati SL, una empresa que ha fet obres en els altres vuit pisos de l'edifici per poder-los vendre més cars.

“Qui ha comprat l'edifici és un especulador i al meu entendre l'ha adquirit cometent un delictes d'alçament de béns. El meu pis quedarà com a emblema del barri”, va etzibar en l'intent de desnonament la Maria Dolors, que el 2018 ja va patir un primer assetjament immobiliari per fer-la fora de casa seva.

Tres casos de molts que segur que no arribem a veure en una ciutat cada cop més cara i amb menys oportunitats. ■

Residencial Augusta Park
Amb la Gent Gran

C/Copèrnic, 30-32-08021 Barcelona-T 93 362 49 10
informacio@residencialaugustapark.com
www.residencialaugustapark.com

Residencial Bellesguard Park
Amb la Gent Gran

C/Valet d'Arquer, 30-34-08017 Barcelona-T 93 254 05 70
informacio@bellesguardpark.com
www.bellesguardpark.com

Residències i Centres de dia

En el cor del barri de Sarrià-Sant Gervasi, dos centres acollidors i tranquils en un entorn privilegiat, amb atenció personalitzada i professional.

Un model assistencial amb experiència i serveis hotelers especialitzats des de 1985.

GALVANY

El Consell de Barri de Galvany se celebra amb escàs seguiment del veïnat

CARME ROCAMORA

Divuit. Aquest va ser el nombre màxim de connexions al Youtube de l'Ajuntament per seguir el Consell de Barri de Galvany el passat 27 d'octubre. A causa de la situació sanitària, es va haver de celebrar de forma telemàtica, i tant el regidor del districte, Albert Batlle, com la gerent i els tècnics van participar mitjançant la plataforma Jitsi. Només dos veïns dels que volien preguntar ho van fer en directe connectats a aquesta aplicació, mentre que la resta del veïnat va haver d'enviar les peticions per escrit. Segons va criticar la consellera portaveu d'ERC al districte, Mercè Amat —que també va haver de seguir el Consell a través de Youtube—, només s'admeten 15 connexions en total mitjançant la plataforma que fa servir l'Ajuntament: "A aquestes altures de la pandèmia tots hem participat en zooms multitudinaris que funcionen perfectament, amb 500 connexions o més", va afegir en una piulada a Twitter. A més, com també va passar en el Consell Plenari, es va tallar la connexió en més d'una ocasió, fet que va dificultar força el seguiment.

Malgrat tots aquests impediments, durant 45 minuts es va allargar una sessió que va començar amb l'explicació sobre aquesta nova manera de funcionar dels Consells de Barri per part del conseller del PSC César Millán, que va assegurar que des de l'Ajuntament estan fent "tot el possible" perquè hi hagi la màxima comunicació entre la ciutadania, els polítics i els tècnics. Batlle, al seu torn, va lamentar que la situació actual no permeti fer la "interlocució desitjable amb el veïnat".

Muñoz Ramonet

El regidor del districte va exposar al Consell la situació sobre el projecte de fer un equipament a la finca de Muñoz Ramonet, i va recordar que malgrat el desig del veïnat que s'hi fes una biblioteca, això no és viable per "qüestions pressupostàries", però també per

problemàtiques del llegat d'aquest espai, gestionat per un Patronat on també hi ha hereus que estan molt a sobre de la qüestió i posen moltes pegues en les actuacions. "És una donació —de Julio Muñoz Ramonet a la ciutat— condicionada", va remarcar. Al seu torn, la gerent del districte, Maite Català, va informar que per al pròxim 10 de novembre s'ha convocat una reunió amb l'Associació de Veïns per informar-los sobre els projectes que hi ha a sobre la taula. També hi assistirà la gerent de Cultura de l'Ajuntament, Marta Clari.

Can Ferrer

A continuació, Batlle va explicar que treballen per poder establir un equipament de barri a la finca de Can Ferrer, però que per fer-ho cal un canvi en la qualificació urbanística. Per aquest motiu, es planteja traslladar una part de la qualificació a una finca de la zona del Putxet, i així poder tenir edificabilitat: "És un tema complex. Urbanisme hi està treballant, i a veure si a final d'any podem presentar algun instrument per començar a treballar el canvi de qualificació", va detallar Batlle.

Preguntes del veïnat

Al torn de preguntes dels veïns, un d'ells va demanar que es faci alguna actuació a la plaça d'Adrià per millorar-la, i Batlle va assegurar que cal fer alguna cosa encara que sigui de "caràcter provisional." Va dir que estan treballant amb Parcs i Jardins per veure de quina manera es podria "dignificar", mentre que va apostar perquè sigui una plaça per als vianants, on s'elimini la circulació i l'aparcament, a més que s'hi faci una plataforma única. "Mirarem de quina manera podem fer alguna actuació", va afegir.

El mateix veí va demanar per la millora en aquest cas d'una altra plaça, la de Can Castelló, que va lamentar que sigui ara mateix un pàrquing on no es pot estar. Batlle va respondre que es tractarà en una taula de mobilitat per veure com s'ordena

tot plegat. Malgrat això, va matissar que l'aparcament és un bé escàs i buscat.

Una altra veïna va preguntar sobre una possible pacificació entorn del Mercat de Galvany, com s'ha fet al Mercat de Sant Antoni, però el regidor va dir que malgrat compartir el criteri, la Junta del Mercat és molt reticent a fer canvis: "Tenen un instint conservador". Batlle va assegurar que, com a mínim, els hi traslladaran propostes de pacificació.

Sobre el canvi d'ubicació del pipicà de Casa Sagnier, un moviment que molts veïns de la zona han reclamat, la gerent del Districte va dir que, malgrat la crisi, és una actuació que es mantindrà amb un canvi dins de situació dins del mateix parc. Es buscarà una ubicació més seca on hi doni més el sol —per evitar els problemes actuals de drenatge— i més allunyada als habitatges del veïnat. Això sí, Català va dir que es farà en la segona part del mandat: "L'any vinent o el 2022". El mateix va dir Batlle del pipicà de Piscines i Esports, que la intenció és traslladar-lo als entorns de Bori i Fontestà amb l'avinguda de Sarrià: "Anirem informant".

El president de l'AV del Turó Parc, Bartolomé Criado, va reclamar un altre

cop un bus de barri per al veïnat de Galvany, Turó Parc i el Farró. Batlle va respondre que han d'asseure's amb TMB perquè hi ha la vocació de poder establir un enllaç. Tot i això, no va concretar cap calendari, en una petició que ja fa anys que es reclama.

El mateix Criado també va demanar la pacificació al barri, amb la possibilitat d'establir zona 30 km/h a tot arreu. Batlle va contestar que esperen que es vagi pacificant amb l'augment de llicències per a terrasses que proliferaran, però que seguiran treballant en aquest sentit.

Els Consells de Barri telemàtics de la resta de barris se seguiran celebrant al llarg del mes de novembre, després de mesos sense que s'hagin realitzat a causa de la pandèmia, que els va paraitzar el mes de març, just quan s'estaven portant a terme. ■

Manteniment d'habitatges

BARTOLOMÉ CRIADO

Si alguna cosa s'ha pogut contrastar ben clarament durant els mesos de confinament per la pandèmia de la covid-19, és que hi ha molts habitatges i finques que no estaven prou preparades per aguantar tantes hores de confinament, ni tant moviment de personal i serveis. Les instal·lacions elèctriques, de gas, d'aigua i calefaccions s'han

vist afectades per aquest excés d'ús i un manteniment deficient; baixants en mal estat, forjats, finestres, tancaaments i façanes s'han vist deteriorats, ja que el seu ús ha estat l'equivalent al de diversos anys d'ús. Avui, més que mai, cal prevenir i desenvolupar un millor manteniment de totes aquestes instal·lacions per personal especialitzat i sota una direcció tècnica competent. ■

DECORACIÓN

CARPINTERÍA
EBANISTERÍA
CORTINAS
ILUMINACIÓN
OBJETOS DECORACIÓN

PROYECTOS

ARQUITECTURA
DE INTERIORISMO
DISEÑO DE INTERIORES
ESTILISMO
PATENTES PROPIAS

REFORMAS

BAÑOS
COCINAS
CARPINTERIA ALUMINIO
CALEFACCIÓN
AIRE ACONDICIONADO
ALBAÑILERIA
LAMPISTERIA
ELECTRICIDAD
PLADUR / YESERIA
INSTALACIONES DE SEGURIDAD
HERRERIA
PINTURA
VIDRIERIA

BLAUDECOR
Reformas84s.l.

DECORACIÓN

REFORMAS

PROYECTOS

© CyberBCN 2004

Olor de Tardor

Exposició homenatge
a Ernesto Ventós

23.09.2020 – 22.03.2021

Comissària
Cristina Agàpito

VALLVIDRERA

Desallotgen la Casa Buenos Aires, un projecte que viurà per sempre

CARME ROCAMORA

Amb la pàgina en blanc, em ve a la memòria un matí de setembre que vam pujar a la Buenos Aires per entrevistar l'Adrià Alonso, un jove de Vallvidrera. Vam fer l'entrevista molt a gust al saló modernista de l'edifici, que durant l'ocupació de la Buenos Aires sempre estava obert a qualsevol col·lectiu o persona que necessités un lloc on reunir-se. Quan vam acabar, amb la fotografia, l'Elena Bulet, vam anar a la cuina. Allà hi havia el Marc (nom fictici) cuinant un ou ferrat per esmorzar per a la seva companya, la Laia (també nom fictici). Ens van oferir cafè i vam parlar de la vida. Recordo que també els vaig explicar que me'n tornava a viure a Menorca una temporada i em van dir que, sempre que necessités casa a Barcelona, hi podia anar a dormir.

Eren llum en una societat cada cop més individualista. Llum que vaig conèixer gràcies a la sort de poder treballar en un diari cooperatiu, on, més enllà de fer feina, creixem com a persones i hi establim vincles. Van anar arribant més persones i a sobre de la cuina hi havia manats de bledes: seria el dinar per a la vintena que vivien a la casa. Feia un dia genial i des del pati Barcelona lluita brillant. En el meu interior no deixava

de pensar que tant de bo pogués viure en aquell lloc, rodejada de persones implicades, persones que un dia van decidir deixar la seva forma de vida enrere, fugint de la lògica capitalista, per fer una aposta comunitària, per fer que un edifici històric de Vallvidrera no anés a terra, que estigués obert per a les veïnes i que no s'hi construís un hotel de luxe, com pretenien els propietaris, els Pares Paül, i la inversora London Private Company.

Molts discursos en contra de la Buenos Aires, des de la dreta, s'han servit de la paraula *okupa* i *antisistema* per parlar de la gent que vivia en aquesta casa. Sense haver conegut ni volgut conèixer mai les persones que en formen part, només buscaven criminalitzar-les amb paraules desacreditants. Qui els coneix sap de què parlo i coincidirem que són bona gent. Persones que han viscut un any i mig a un lloc que han convertit en casa seva, però sobretot, en casa de qualsevol que s'hi vulgui acostar. Persones compromeses, implicades, persones que cuiden. Persones que han renunciat a molts privilegis per al bé comú. Persones, que estimen tant la vida que defensen, que, malgrat que el passat 28 d'octubre les desallotgessin, van intentar tornar a ocupar la casa: hi van posar el cos i ho tornarien a fer les vegades que faci falta.

“Si ens toqueu els fills, us trobareu les mares”

Els Mossos d'Esquadra van arribar a les 11:00 hores del matí. En total, uns 20 furgons custodiaven Vallvidrera. Hi van aparèixer en una hora ben pensada, quan molts dels integrants de la Casa Buenos Aires no hi eren, i així, assegurar-se que no hi hauria resistència. Algunes de les persones de la Buenos Aires es trobaven en aquell moment precis aturant el desnonament d'una veïna de Sant Gervasi de 68 anys, perquè la solidaritat amb altres projectes n'és una de les banderes. Els agents hi van accedir per les finestres, i van trencar mobiliari d'aquest lloc que havia estat cuidat amb estima i esforç, després d'anys buit i tancat, sense cap utilitat més que ser un patrimoni més dels Pares Paül.

Veïnat de tota la ciutat es va acostar fins a la plaça de Vallvidrera per donar suport al projecte. Gent de totes edats cridava de forma unànime que “la Buenos Aires es queda a Vallvidrera”. Mares i fills agafats de la mà s'enfrontaven als Mossos, que carregaven contra

la resistència veïnal: “Si ens toqueu els fills, us trobareu les mares”, proclamaven. Les càrregues policials van inundar les xarxes socials, i els polítics van sortir a la palestra. L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, que fins llavors no s'havia pronunciat sobre la Buenos Aires, va fer una piulada a Twitter dient que “el desallotjament no s'hauria d'haver produït”: va lamentar que la propietat no hagi volgut negociar amb l'Ajuntament, ara que està en tràmit de convertir la finca en equipament municipal mitjançant una expropiació, i va acusar la Generalitat d'haver enviat un dispositiu “desproporcionat”. Un dia després, JxCat criticava el “cinisme” de Colau i li retreia que, si s'ha produït el desallotjament, és perquè l'Ajuntament no va ser capaç de catalogar l'edifici quan tocava.

Justament, 24 hores abans del desallotjament, els partits del Govern de la Generalitat—ERC i JxCat—, a més de Catalunya en Comú i la CUP, compareixien a la sala de premsa del Parlament per presentar una proposta de resolució en què rebutjaven el desallotjament imminent de la Buenos Aires i anunciaven que

intervindrien per intentar aturar-lo. Res més lluny de la realitat, 24 hores i desallotjament fet: les paraules dels polítics van quedar en paper mullat.

Segona convocatòria i intent de reocupació

Després d'una primera manifestació al matí, la gent va tornar a casa, però a les 19:00 hores la convocatòria tornava. Més de 500 persones es van aplegar a la plaça de Vallvidrera de nou per defensar el projecte. Hi va haver un moment en què es van dividir: mentre un grup va pujar pel carrer Mont d'Orsa en direcció a la Buenos Aires, l'altre va accedir a la casa per una drecera enmig del bosc.

Així, mentre un grup rebia càrregues policials a pocs metres de l'entrada, l'altre aconseguia entrar de nou al jardí de l'edifici: estratègies i creatius. La intenció era, si no poder-hi viure, seguir mantenint el jardí obert per continuar amb les activitats obertes per al veïnat. L'eufòria va ser màxima quan es va fer l'anunci: “La Buenos Aires s'ha tornat a ocupar”. Els

manifestants, alguns d'ells amb lesions derivades de càrregues que es van produir de formes antiprotocolàries—tal com va manifestar el Centre per la Defensa dels Drets Humans Iridia— van esclatar d'il·lusió i van aplaudir. Semblava que, efectivament, la Buenos Aires es quedava a Vallvidrera. Mentrestant, a la Seu del Districte, tal com ha pogut saber aquest diari, es recomanava als tècnics i polítics que teletreballessin per si la manifestació arribava fins allà.

Tanmateix, els Mossos també eren a dins quan la Casa es va reocupar. Uns 20 agents s'hi havien quedat tot el dia custodiant l'edifici a l'interior. Alguns periodistes vam intentar accedir a la Casa per documentar, tal com exigeix la nostra feina, què estava passant, però la policia catalana ens va dir que no, que no hi podíem ser, que no podíem exercir la nostra tasca. Sense cap motiu més. Un binomi d'agents ens va conduir fins a l'exterior sense cap intenció de deixar-nos treballar, fet que vam reflectir a les xarxes socials. Després, des de l'oficina de comunicació dels Mossos, ens van trucar un per un i ens van dir que

© Elena Bulet

© Elena Bulet

si no podíem passar era perquè érem a una propietat privada.

Gràcies a alguns vídeos difosos per *La Directa*, es va poder veure com va ser l'actuació policial a dins. Els Mossos van anar desallotjant les persones i arraconant-les al terra, a fora de la Casa. Una manifestant, mentre era expulsada a fora per un agent va cridar "ens estan fent molt de mal, ens estan fent molt de mal", i un altre uniformat va venir per darrere i la va colpejar. Volia que callés.

"Desconvoquem, per avui"

Després, els Mossos van fer que els activistes que havien ocupat la casa tornessin per un altre camí fins a la plaça de Vallvidrera. Havien passat dues hores i mitja des que havia començat la manifestació, però, a la plaça, el grup de gent hi resistia per rebre les companyes entre aplaudiments i abraçades. Va ser llavors quan van decidir desconvocar: "Desconvoquem, per avui". Tot i que van deixar clar que la lluita seguiria i que això no acabaria així. Va ser una jornada, sens

dubte, històrica a Vallvidrera i tremenda ment dolorosa per la imatge que donava de la societat: en ple Estat d'Alarma, confinaments perimetrals i exigències que les persones es quedin a casa, els Mossos d'Esquadra havien actuat per treure'n 20 persones, precisament, del que havia estat casa seva durant més d'un any i mig.

Dos altres intents de desallotjament

Diuen que la tercera és la bona. No ho sabem pas, si serà així, però sí que sabem que abans d'aquest desallotjament n'hi va haver dos altres intents. El primer va ser el mes de març i es va aturar *in extremis* perquè la resistència veïnal va fer que l'Ajuntament entrés en acció i anunciés que expropiaria l'edifici. El segon va ser a mitjans d'octubre, de matinada, però els membres de la Casa ho van poder saber la nit abans i, arran de convocatòries, centenars de persones hi van anar per evitar-lo. Els Mossos, veient que hi havia tota aquella gentada, van decidir no actuar i se'n van anar.

Poques hores després, el regidor de Drets de Ciutadania de Barcelona, Marc Serra, deia que havien ofert als Pares Paül pagar les despeses de l'ocupació per poder garantir d'alguna manera que els joves seguisin desenvolupant el projecte fins que l'Ajuntament en fos propietari. Pocs dies després, el regidor del districte, Albert Batlle, deia amb contundència al Consell Plenari que per a ell, la Buenos Aires no era "en absolut" una prioritat. La divisió entre el govern de la ciutat respecte d'aquest tema era òbvia. És per això que els joves van continuar la lluita i fins i tot van escriure una carta al Papa Francesc explicant-ne la situació perquè intentés mediar amb els Pares Paül i, paral·lelament, van omplir la casa de xerrades, activitats i concerts per seguir mantenint viu el projecte.

Totes aquestes accions i mesos en què la Casa ha servit d'aixopluc per a entitats, sindicats, escoles i caus no s'acaben amb un desallotjament. Són mesos que han quedat gravats per a sempre en la memòria col·lectiva de Vallvidrera, mesos en què nets del que havia estat antigament la Llar Betània tornaven a viure, entre aquestes

portes, mesos en què avis s'emocionaven parlant d'aquest col·lectiu, mesos en què uns joves, toçudament convençuts, van crear un projecte que va rebre l'estima de tot aquell que el coneixia. Mesos que, de ben segur, tindran una continuïtat en el futur. Ara quedarà per veure si l'Ajuntament actua ràpidament i, com va prometre, expropiarà l'edifici i hi farà habitatge dotacional i un equipament. El dia que això s'obri al barri, Barcelona estarà en deute amb aquelles persones que van deixar cos i ànima per evitar que l'edifici anés a terra, i que en lloc que s'hi establís l'elitisme, la vida veïnal fos la guanyadora d'aquesta partida. ■

© Elena Bulet

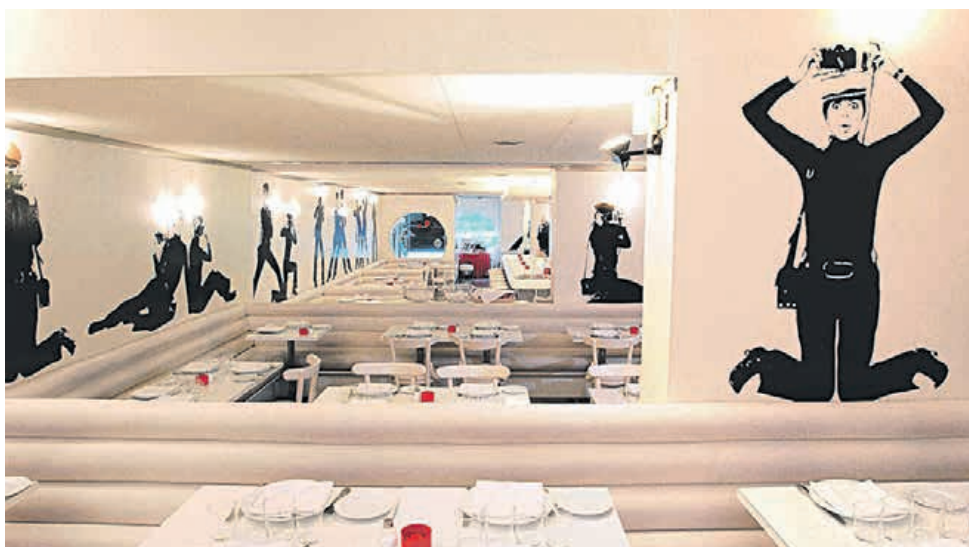
GALVANY

Mor als 96 anys l'arquitecte Federico Correa, l'interiorista del Flash Flash

SERGI ALEMANY

El dilluns 19 d'octubre una part d'història de Sant Gervasi es va apagar amb la mort de Federico Correa, mestre per a una generació d'arquitectes i creador de l'interiorisme de dos restaurants al carrer de la Granada del Penedès: l'italià Il Giardinetto (premi FAD d'Interiorisme a Correa i Milà) i la truiteria Flash Flash, que des del 1970 es va convertir en punt de trobada de la *gauche divine*, el "Boccaccio de dia". En paraules del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, el Flash Flash —en al·lusió al flaix de la càmera de fotos— va marcar una manera d'entendre l'arquitectura d'interiors que "perviu fins avui dia sense variació". La història ha volgut que Correa —autor

de molts altres grans projectes com la reforma de l'Estadi Olímpic de Montjuïc o el Museu Episcopal de Vic— hagi pogut viure en vida els 50 anys del Flash Flash, projecte que va compartir amb els veritables ideòlegs: els matrimonis Alfonso Milà (arquitecte) i Cecilia Santo Domingo (creadora de la carta), i Leopoldo Pomés (fotògraf) i Karin Leiz (cuinera, imatge de les parets del restaurant i creadora de la carta). El restaurant, propietat a dia d'avui dels fills de Pomés i dels nebots de Milà, continua servint truites als comensals, malgrat que l'hamburguesa, una aportació de Santo Domingo, fa molts anys que ha guanyat clients fidels en aquest carrer ombrívol del barri de Galvany. ■

© Flash Flash

GALVANY

Elena's Shop: solidaritat en tots els sentits

MARTA TRIUS

Segurament, i més en aquests temps en què les prioritats sanitàries s'han convertit en una realitat més enllà del que hauriem arribat a imaginar mai, tots coneixem algú que s'ha operat de cataractes i ha seguit amb la seva vida tranquil·lament.

En aquesta part del món, l'operació de cataractes és un procés ràpid, freqüent i amb escassos riscos. No obstant això, en molts altres països no ho és. La família Barraquer, que ja suma quatre generacions d'oftalmòlegs, ho sap, i Elena, la filla del Dr. Joaquim Barraquer, ho ha interioritzat tant que no cessa de buscar noves fórmules perquè les cataractes no es converteixin en una ceguesa irreversible en aquests països on els recursos són limitats.

Donant valor per sobre de tot
Per materialitzar aquesta idea, i després de 13 anys al capdavant de la

fundació familiar, l'any 2017 Elena Barraquer va crear la fundació que porta el seu nom, una organització sense ànim de lucre focalitzada a aconseguir finançament per operar en països africans. "Per a mi, és bàsic que el major nombre possible de persones puguin comptar amb recursos sanitaris i la nostra labor, des de la Fundació, és proporcionar aquests recursos en allò que sabem fer, que és operar i curar malalties oculars, més concretament, cataractes", ens explica Elena Barraquer.

Una de les iniciatives que està donant més alegries a la Fundació Elena Barraquer és Elena's Shop, la botiga solidària, on es pot comprar tot tipus d'objectes —nous o de segona mà— com llibres, roba, sabates, bijuteria, parament, productes d'higiene personal i un llarg etcètera a cost molt reduït.

Situada al carrer Calaf de Barcelona, Elena's Shop funciona gràcies a la feina de voluntàries que ofereixen el seu temps per aquesta bona causa. A més, no solament es pot comprar a molt bon preu, sinó que també està

oberta a tot aquell que vulgui donar objectes en desús i atribuir-los una segona vida, contribuint en aquesta labor social: "La botiga és un lloc en el qual, a més de trobar coses que necessites a molt bon preu, pots ajudar portant coses que ja no vulguis i fer així una acció solidària", comenta l'Elena.

Cada any, durant les setmanes prèvies al Nadal, Elena's Shop organitza un mercadet nadalenc, que enguany se celebrarà els dies 27, 28 i 29 de novembre. S'hi poden trobar detalls i regals que segur que agradaran a familiars i amics, i a preus molt assequibles.

Per a l'Elena i tot l'equip de persones que formen part de la botiga, aquest mercadet és una peça més d'aquest puzle enorme i solidari, amb el qual podem donar-nos suport mútuament i fer del món un lloc més amable i respectuós entre els uns i els altres. ■

Elena's Shop

C/ Calaf, 3, baixos | 08021 Barcelona
Horari: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h.

MERCADET DE NADAL: de 10 a 20 h, continu (aforament limitat segons la normativa Covid Free).

Estem compromesos amb la independència, i tu?

A l'assemblea ho volem tot.
Fes-te'n soci!

assemblea
SARRIÀ - SANT GERVASI

www.ssgxi.cat

L'implant dental de titani

La falta de peces dentals pot derivar en inconvenients i problemes bucal

EL JARDÍ

A la Clínica dental Smile es fan tota mena d'implants dentals i pròtesis amb els materials que millor s'adapten a la fisiologia bucal, sobretot de titani i de ceràmica. Aquesta adaptació és molt important per viure amb qualitat el dia a dia, per evitar futures malalties o contraindicacions que afectin la salut. La falta de peces dentals pot derivar en inconvenients i problemes bucal. Fent un implant dental podem substituir una peça malmesa i, així, garantir una salut bucal de qualitat que ens permetrà seguir amb les activitats quotidianes, i gaudir de plaers tan simples com del menjar.

Un implant dental és un producte sanitari destinat a ser el substitut artificial de l'arrel d'una dent perduda. Habitualment té forma roscada i està fabricat amb materials biocompatibles que no produeixen reacció de rebuig i permeten la seva unió a l'os. El titani és un metall que, des de mitjans del segle XX, ha demostrat la seva excel·lent prestació per adherir-se a l'os, l'osteointegració. Amb la seva col·locació es conserva gran quantitat d'os alveolar. A Smile són especialistes a fer implants dentals de titani.

Implant dental: 650€
+ funda metal ceràmica:
450€ = 1.100€
Oferim facilitats
de pagament

CLINICA DENTAL
Smile

Dra. Mercedes Archiles Tárrega
 Col·legiada 4250
 Plaça Cardona 11, 1r 1a
 08006 BARCELONA

932 006 666

601 063 822

@clinicadentalsmilebcn

MOBILITAT

El sistema circulatori de Barcelona

JOSEP M. SUCARRAT

Sempre he pensat la ciutat com un ésser viu, integrat per membres en forma de barris i alimentat o regat a través d'artèries i venes que en aquesta realitat es transformen en carrers i avingudes. I a partir d'aquí, els vasos sanguinis formen un rosari esfilagarsat de places, parcs i jardins. Tant al nostre cos com a la nostra ciutat, existeixen les jerarquies: els òrgans principals s'alimenten de gruixudes artèries que canalitzen i asseguren el rec necessari per funcionar. Al mateix temps, les venes s'encarreguen de recollir i retornar aquest rec als centres de regeneració que tanquen un cicle que manté la ciutat plena d'activitat i vida.

El símil o metàfora ens serveix com a indicatiu d'una ciutat que necessita cuidar la seva salut establint els mecanismes que reparin els errors passats, assegurin la seva pervivència i fonamentin un esdevenir més pròsper. Però la nostra ciutat ha emmalaltit: l'oxigen que transporten les nostres artèries està brut i ple de contaminants. Els nostres carrers i places s'han endurit a causa del ciment i l'asfalt. Tot s'ha tornat més rígid, en un no parar d'urgències i sorolls que ens porta a viure la ciutat d'una manera equivocada: l'estem matant i convertint en un centre de treball, no en un lloc on volem residir. Sortir per fugir de la ciutat és una necessitat de cap de setmana, una conseqüència de la deshumanització i de l'estrès que comporta habitar-hi.

Cal recuperar-la. Necessitem un aire net, el suau rumor dels carrers o el silenci de les seves nits; necessitem tocar la terra humida, contemplar el verd dels arbres i olorar el perfum de les flors. Necessitem que la calma substitueixi les presses. I, per aconseguir-ho, hem de reconvertir la seva dimensió a una mesura més assequible per a la ciutadania.

"Reparar el passat, assegurar el present i preparar el futur". No és una tasca senzilla, però és del tot necessària. En els Acords de París, de 2015, la ciutat apareix com un vector de transformació imprescindible per tal d'aconseguir resultats fefaents en la lluita contra la contaminació i l'escalfament planetari. La descarbonització dels nostres carrers, la recuperació del vianant com a principal protagonista de la mobilitat urbana, la reducció de la contaminació acústica, així com la incentivació de les zones verdes són objectius molt importants per a un benestar present i futur. Les noves generacions han d'heretar ciutats netes on poder viure i desenvolupar-se. Són mesures que necessiten una aplicació immediata a Barcelona, tal com hem vist que altres

© Josep M. Sucarrat

grans ciutats europees, com París o Londres, han començat a implementar arran de la pandèmia. ■

JOSEP MARIA SUCARRAT YCART, MOTOS TURÓ

Nota: Aquest mes encetem una sèrie d'articles sobre la mobilitat de Barcelona i en concret al districte de Sarrià - Sant Gervasi. Donarem la nostra opinió sobre accions polítiques i actituds ciutadanes, sempre amb la voluntat de generar debat i opinió al respecte. I també sempre amb un posicionament clar: la necessitat de crear una normalitat que desterrí el fum i el soroll.

EL RACÓ DEL VEÏNAT

El sotabosc de Collserola

EDUARD REIG

No hi ha millor estació que la tardor i millor dia que diumenge al matí per passejar per Collserola. Els veïns de Sarrià ho tenim ben fàcil i d'ençà de la pandèmia que el bosc ha revifat com mai abans l'havíem pogut gaudir els més joves. Vivim temps històrics i fer història no és grat, ans al contrari, fa mandra quan no pena. Per no abandonar-se a l'abatiment cal trobar refugi, protegir-se de la turbulència mediàtica i de la demagògia política que agreujarà les crisis sanitària i econòmica. Cal treballar en la pròpia empresa, cal cuidar a la gent estimada i també calen moments i activitats que omplin aquest buit existencial que tots estem patint, aquest salt al no res que ens albira un canvi d'època. Jo he trobat un baluard al sotabosc de Collserola.

A la tardor, és quan tot allò caduc cau i es desintegra. Aquesta passada primavera, degut a la baixada dràstica de la contaminació i al *lockdown* que ens va fermar a casa de març a juny, la flora i fauna van poder reproduir-se molt més. Ara, a finals d'octubre és quan ho comprovem. Nosaltres, la meua gossa i jo, sempre enfilem el mateix camí, direcció al boscam rere el parc de l'Eina. Hi ha molta gent a qui agrada visitar paratges

ignots a cada estació, de sorprendre's amb estampes diferents a cada any, de regalar-se la vista amb nous horitzons. Hi som en canvi, els que ens agrada visitar sempre els mateixos paisatges i descobrir com estació rere estació, aquests es transformen. Arbres que moren i cauen, plantes que creixen plenes de fruits de mata, corriols que queden engolits i d'altres que sorgeixen degut a l'erosió de les riuades de primavera.

Es nota també que l'activitat humana a Collserola ha sigut menor en la merda que s'hi troba. Tot i que encara hi recollim un grapat de burilles, anys enrere, la brossa era tanta que se'ns feia impossible de recollir-la amb una sola bossa. Aquesta tardor no. El bosc està net com mai. En part, per la manca de gent, en part per la major consciència mediamèntal de grups com els voluntaris de "Setmana Natura" que organitzen batudes per netejar-lo. Així que resulta molt més senzill rastrejar les petjades i femtes d'un conill fins a la seva llodriguera, o

bé, trobar-te la terra remoguda allà on els porcs senglars s'han rebregat, com també apamar-se amb els esquelets de les pinyes rossegades per rates i esquirls.

La gossa està molt gran i passegem amb molta parsimònia. Aquesta és una altra de les nostres senyes d'identitat. D'ençà un temps, que s'ha posat de moda ser un

corredor de muntanya, vestir amb robes fosforescents i respirar de manera atabalada. Gent que gaudeix del bosc passant-lo ràpidament, devorant quilòmetres i metres de desnivell. Jo sóc d'un altre tarannà, prefereixo caminar a poc a poc, comprovar cada pam de bosc amb posat gairebé filosòfic, olorant els petits detalls que a 15 o 20 quilòmetres per hora passen completament desapercebuts. Jo corro i corro molt més ràpid que la majoria, però ho faig sobre el tartan de la pista d'atletisme, perquè al bosc vinc amb la calma. No competeixo contra la muntanya, ni tan sols contra mi mateix, sinó que enforteixo els meus instints ablanits de tan traginar l'asfalt.

Tanmateix, entre respiració i respiració adoro el xivarri dels ocells, i quan arribo al mirador dels tres pins i mig, si em quedo ben quiet, descobreixo com les ales d'aquests llampeguen sota els rajos del sol. Sovint contemplo pardals, tórtres, alguna gavina despistada, també els grossos tudons, però aquesta tardor hi ha una explosió de gaigs, que pels que no els coneixeu, vindrien a ser els corbs del bosc, de ploma tricolor; marró, blanca i blava iridescent. També guaito puputs, malgrat són aus molt esquívols i costa descobrir-les. Encara no han aparegut gaires bolets i d'insectes en són els de sempre, amb algunes papallones llimoneres de més, degut a què el fred tampoc ha fet acte de presència a Collserola.

Aglans, closques de cargols resseques, pinassa, pedres o molsa són els colors que inunden el sotabosc de Collserola. Tant la gossa com jo els intentem assaborir perquè ella sap que li queden pocs passejos abans de morir, i perquè jo sé que quan aquest article es publiqui, hauran declarat un nou Estat d'Alarma, relegant els meus desplaçaments per Barcelona, a un anar i venir de la feina a casa per un ermot de vidres trencats i plàstics bruts sobre un asfalt gris d'hivern. ■

Ens pots fer arribar els teus escrits a:
redaccio@diarieljardi.cat

POLÍTICA

Acabem amb els mites sobre l'ocupació

NIL FONT

Ja fa temps que la maquinària del neoliberalisme ha engegat una campanya per criminalitzar tot tipus d'ocupacions. Tots hem sentit a dir que a algú, quan estava de vacances, li havien ocupat la casa o que li havien entrat en una segona residència. Fins i tot, en aquest

sentit, hi ha anuncis de companyies de seguretat o discursos demagògics d'alguns partits.

Realment tots aquests eslògans venen fum. Legalment hi ha dos delictes clarament diferenciats i amb penes i accions molt distintes. Un delictes és el d'Ocupació, que està tipificat en l'article 245.2 del Codi Penal, i diu literalment que *"El que ocupare, sin autorización debida, un inmueble, vivienda o edificio ajenos que no constituyan morada, o se mantuviere en ellos contra la voluntad de su titular, será castigado con la pena de multa de tres a seis meses"*. D'altra banda, tenim el delictes de Violació de domicili o *Allanamiento de Morada*, tipificat en l'article 202.1, que diu textualment el següent: *"El particular que, sin habitar en ella, entrare en morada ajena o se mantuviere en la misma contra la voluntad de su morador, será castigado con la pena de prisión de seis meses a dos años"*.

Com podem veure, la diferència se centra en si constitueix o no un domicili (*morada*). Per tant, si entren a casa teva mentre estàs de vacances, a la teva segona residència o a un immoble d'un negoci, en estar en ús i correctament cuidats constitueixen un domicili. És a dir que no és una ocupació, sinó una violació de domicili.

Sabent això, podem comprovar com hi ha certs partits —aquí, al districte, els sentim molt sovint al Plenari— que de forma irresponsable juguen amb la por dels veïns i veïnes. Els expliquen, de forma demagògica i amb arguments totalment fal·laços, que demà es poden trobar casa seva ocupada i que el tema de l'ocupació és una prioritat a abordar. No aporten solucions reals al problema de l'habitatge; només defensen la propietat privada victimitzant els bancs i grans tenidors i acusant de criminals els moviments populars que fan vida de barri o les famílies amb pocs recursos a les quals no se'n facilita cap altra sortida.

La pregunta que ens fem és aquesta: per què ens enganyen d'aquesta manera? La resposta no és gaire difícil: la màfia neoliberal, liderada per bancs i grans tenidors d'edificis buits i en desús, vol canviar la llei. Volen ser les víctimes del sistema i fer-nos creure que el problema és nostre.

Els bancs o grans tenidors, si volen acabar amb les màfies que els ocupen els pisos buits, tenen una solució a l'abast: llogar els més de 40 mil pisos que tenen buits, deixar d'especular amb la vida de les persones que lluiten per un habitatge digne.

Des del Jovent Republicà no creiem que s'hagi criminalitzar les persones amb pocs recursos o els moviments populars que donen vida en aquests espais. Qui juga i especula amb l'habitatge són els fons voltors, una veritable màfia que sí que hauria d'estar criminalitzada. ■

NIL FONT ÉS CONSELLER D'ESQUERRA REPUBLICANA AL DISTRICTE DE SARRIÀ - SANT GERVASI

Assegurances MATMEU dedica el mes de novembre a la llar

Tots hem passat pel desencany de contractar una assegurança i que després no compleixi les expectatives que teníem. No només es tracta d'aconseguir el millor preu: també ens hem d'assegurar que en el cas d'un sinistre obtinguem una resposta en un temps raonable i cobreixi les nostres necessitats. Per això, és fonamental disposar d'algú que ens assessori personalment, estigui al nostre costat quan s'hagi de tramitar un sinistre i a més estigui a prop de casa. D'algú en qui puguem confiar el seguiment de tot el procés.

Ja sabem què passa quan el nostre contacte és un número de telèfon o un correu: acabem amb la sensació que som una pilota que rebota contra una paret.

MATMEU és una agència d'assegurances establerta al carrer Mandri (a tocar del passeig Bonanova). Avui parlem amb el senyor Mateu Calzada, agent exclusiu de PH, aprofitant que dedica aquest novembre a l'assegurança de la llar amb un 20 % de descompte.

Què és un agent exclusiu?

És un professional que es dedica exclusivament al món de l'assegurança, que pot treballar amb una o dues companyies i que ha hagut de fer diversos cursos per llei. Això

fa que els agents sàpiguen com assegurar i poder donar una resposta acurada davant d'un sinistre minimitzant les dificultats.

Quant fa que és agent d'assegurances?

Fa més de 25 anys que em dedico a protegir, guiar i acompanyar clients en la resolució de problemes quotidians. Aquesta experiència m'ha fet entendre la importància de cuidar bé el client i d'ajudar-lo tant com es pugui. Els sinistres són una situació complexa que pot portar molts maldecaps, però

amb l'experiència i la feina personalitzada d'un agent exclusiu, tota aquesta feina s'agilitza. A més a més, l'agent lluita pel cas del seu client fins a aconseguir el resultat just. També aquesta experiència és el que ofereix la possibilitat de trobar millors preus i garanties.

Disposa de local de cara al públic?

Sí, el local està obert al públic de dilluns a divendres de 10 a 13 i de 16 a 20. Així mateix, en disposar d'un agent exclusiu l'atenció via telefònica o en línia es té més marge d'acció. Disposar d'un espai concret facilita aquesta proximitat amb el client amb l'objectiu de promoure un ambient de confiança i seguretat entre assegurador i assegurat. D'aquesta manera oferim un tractament directe i un acompanyament individualitzat i personalitzat a cada client i la seva necessitat. Compartim la idea que el client és el primer i pel qual nosaltres regim la nostra feina.

Quins avantatges té fer l'assegurança amb un agent exclusiu?

A l'hora de fer una assegurança, és molt important fer un estudi acurat del producte a assegurar. Així, en el cas que s'esdevingui un sinistre, el pèrit tindrà més eines per detallar els danys (valor correcte del producte assegurat, coneixença de les garanties, informació exacta del bé a assegurar...). Un altre avantatge és que sempre tindrà algú que l'ajudarà i acompanyarà en els moments que més es necessita. Es farà un acompanyament personal i actiu, on es podran fer consultes i demanar consells en l'àmbit de l'assegurança. Un altre avantatge molt important és que l'agent exclusiu té l'opció d'escollir el pèrit, pot fer un seguiment directe del peritatge, aportar els professionals per fer les reparacions i, també, fer-ne el seguiment.

Per acabar, el senyor Mateu Calzada ens diu que, quan signem el contracte, ens podem emportar un bolígraf de regal. Així tindrem sempre les seves dades a mà.

¿Estás Seguro?

con tu Seguro de Hogar Sí

consigue hasta un 20% dto.

MATEU CALZADA I BALCELLS
 Agente de Seguros Exclusivo de PATRIA HISPANA
 C/ Mandri 62, 08022 Barcelona
 Tlf.: 932 119 310
 matmeuquetkal@gmail.com
 www.matmeu.es (Demani pressupost)

MATEU CALZADA I BALCELLS, Agente de Seguros Exclusivo de Patria Hispana, S.A. de Seguros y Reaseguros, Inscrito en el Registro de la DGSFP, con clave n° C013939858356T conforme a la Ley 26/2005.

PROTEGIR LA FAMÍLIA ÉS FÀCIL AMB PH VIDA
DES DE 30.000 € + 10.000 € (en cas d'accident) PER 30 € ANY (de 18 a 45 anys)
QUANTITATS I EDATS SUPERIORS: CONSULTEU

MOSSOS D'ESQUADRA

La Policia Marítima dels Mossos d'Esquadra

XAVIER BONED

La Llei de la Policia-Mossos d'Esquadra diu que, com a policia ordinària i integral a tot el territori català, els Mossos d'Esquadra assumiran les

funcions en l'àmbit marítim d'acord amb les competències que estableix la normativa vigent. Han passat 12 anys des que es va crear la Unitat Aquàtica (UAQ) de la Policia de la Generalitat – Mossos d'Esquadra, que posava les bases de la nova Policia Marítima. Ara està plenament estructurada per poder desenvolupar les tasques policials en l'entorn aquàtic, allà on la resta d'agents no poden arribar.

Des del passat mes de juliol, els ports de Palamós (sector nord), Vilanova i la Geltrú (sector centre) i l'Ametlla de Mar (sector Sud) acullen les bases policials d'aquest servei, que té competències en aigües marítimes territorials, incloent-hi el tram marítim del riu Ebre. L'objectiu és seguir treballant per establir altres bases en els més de 800 quilòmetres que tenim de litoral català. Ara per ara, l'àmbit d'actuació d'aquesta unitat s'estén també als quaranta-cinc ports gestionats per Ports de la Generalitat arreu del litoral català, encara que no tinguin base policial establerta.

El model de Policia Marítima és un model de proximitat, una policia propera que conegui les necessitats i la idiosincràsia del sector i que ajudi des del Cos a sentir-se protegit. El desplegament en aigües marítimes de Catalunya es contempla en un període de tres anys, fins a assolir tots els objectius i recursos materials. Entre d'altre material, en breu disposaran de tres embarcacions d'uns 11 metres d'eslora, amb una capacitat mínima per a deu persones, i estaran dotades amb tot el material per treballar i desenvolupar el patrullatge marítim. En aquests moments, el grup disposa d'una trentena d'efectius policials, que en seran quaranta-nou en finalitzar el procés de selecció i formació dels nous integrants. Tots els agents hauran fet una formació de mil hores que l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya ha preparat sobre "Intervenció en Medi Marítim" repartides en tres mòduls (Àrea professional d'àmbit general, Àrea Professional de Navegació i Pràctiques Formatives).

Les funcions de la nova Policia Marítima són la vigilància, patrullatge i control de les aigües marítimes per prevenir la comissió de delictes i les infraccions administratives en l'àmbit marítim. La protecció, auxili i informació als usuaris de les instal·lacions portuàries, així com el suport i auxili a les persones i embarcacions que ho necessitin. La denúncia de les infraccions administratives en l'àmbit de la reglamentació nàutica sobre les tres marines objecte d'actuació: marina comercial, pesquera i esportiva. La inspecció i control dels entorns naturals marítimes i la persecució de les activitats que atemptin contra la normativa mediambiental. El salvament marítim, en col·laboració amb la resta d'organismes i institucions que hi participen. La col·laboració i auxili mutu amb altres forces i cossos de seguretat que, en ús de les seves competències, comparteixen l'espai marítim amb el cos de Mossos d'Esquadra. ■

DESENVOLUPAMENT, TECNOLOGIA, SOSTENIBILITAT I SALUT

Volem diversitat d'opinió?

GLÒRIA VILALTA

En general tothom defensa la diversitat. Sempre és un enriquiment conèixer o estar envoltat de persones de diverses procedències, tastar menjar de diferents cultures, viatjar o escoltar coses que mai hauries escoltat en el teu entorn habitual. Ara per la situació excepcional que estem vivint,

sembla que moltes persones no se senten còmodes amb la diversitat. Em centraré només en la diversitat d'opinió.

Des del meu punt de vista, crec que darrerament hi ha una dificultat més greu que normalment de diferir de la majoria. Quan encenc la ràdio o llegeixo un diari, em sorprèn la poca diversitat d'opinió que hi ha. A qui pensa diferent, se li posa una etiqueta i fins i tot se'n fa mofa. Hi ha massa opinions que no són "políticament correctes". La diversitat d'opinió està cada vegada menys acceptada. Hi ha coses sobre les quals no pots diferir. Si ho fas, tens automàticament l'etiqueta de "persona rara, alternativa, volada, poc informada, etc."

No estic dient que es pugui dir de tot i de qualsevol manera, el filtre del respecte i la dignitat de les persones hi ha de ser sempre, sigui quin sigui el contingut de l'opinió. Però algunes persones i alguns mitjans de comunicació critiquen algunes opinions, no per la forma, sinó pel contingut, sense donar la possibilitat de parlar-ne. Entenc que ningú pot ser expert en tot i que tots podem tenir opinions personals no influenciades per d'altres. Sempre és bo ampliar la mirada i la perspectiva i escoltar opinions de persones de tota mena, expertes i no expertes, sobretot si hi ha algú, encara que sigui només una persona, que pensi diferent.

Per posar només uns exemples dels quals opina tothom, que han portat i porten molta controvèrsia, parlaré del CDS (diòxid de clor), de les vacunes i del 5G. Com es pot assegurar que el CDS no va bé i és tòxic si s'utilitza des de fa anys a tot el món per la potabilització de l'aigua i si hi ha metges i països que l'utilitzen? Els metges o persones que el critiquen l'han provat? N'han fet un estudi? Han escoltat qui el defensa?

Segon tema espinós: la vacuna per a la covid-19. Qui pot assegurar que no tindrà efectes secundaris? Com es pot criticar qui en posa l'objecció i diu que és massa aviat? Com se'l pot titllar d'*antivacunes*? Com es pot considerar la possibilitat d'obligar a tothom a posar-se-la? Com és que hi ha científics que no hi estan d'acord? Com es pot assegurar la imparcialitat de l'OMS, tenint en compte que no és un organisme independent?

I per acabar, la implantació de la tecnologia 5G, de la que Barcelona està fent bandera. S'han obviat estudis preliminars suficients, sobretot en durada. Els efectes que pot tenir una radiació en una hora no tenen res a veure en els que té al cap d'anys d'estar-hi sotmès. Molts científics n'alerten sobre els efectes secundaris. Per què no se'n parla més a la TV, ràdio i premsa?

M'agradaria veure i escoltar més varietat d'opinió sobre aquests i altres aspectes en els mitjans, al carrer i a casa. Estem creant un pensament únic, ja que no tothom es pot permetre investigar sobre tot el que es diu. Deu ser que hi ha interessos econòmics darrere? Deu ser que cada vegada som una societat més intolerant? Deu ser que cada vegada tenim menys llibertat d'expressió i d'acció? ■

GLÒRIA VILALTA I GRAU ÉS ENGINYERA ESPECIALISTA EN MEDICINA DE L'HABITAT, FENG SHUI I BENESTAR PERSONAL

ARQUITECTURA

Un petit pavelló per als reis

JAUME DE OLEZA

Al passeig de Sant Gervasi, a l'alçada del número 5, ens trobem amb una petita construcció de tot just 50 m² de superfície que irromp gairebé bé sobre la vorera del carrer. Crida l'atenció pel seu estil poc comú de reminiscències àrabs, i que contrasta ràpidament amb el con-

text on està ubicat. Va ser edificat per ser un pavelló i lloc d'esbarjo per als infants reials, conseqüència de la visita a Barcelona de la reina regent Maria Cristina amb motiu de la celebració de l'Exposició Universal de Barcelona i que va tenir lloc l'any 1888. Va ser construït en un temps rècord a l'extrem del jardí de la torre Castanyer per la família Jover i Vidal, que eren els propietaris de la finca. La iniciativa va venir determinada a causa de l'agenda oficial atapeïda de la reina, i per això es va pensar a construir de forma urgent aquest petit edifici com a lloc d'esbarjo i resguard per als infants reals. D'aquesta forma la reina podia atendre l'agenda oficial. Que com curiositat, entre els infants es trobava el futur rei Alfons XIII. El pavelló únicament va estar ocupat dues setmanes: posteriorment, el va ocupar el servei domèstic de la casa. Més tard, la torre Castanyer va ser adquirida pel mecenes Eusebi Güell, que va utilitzar aquest pavelló com a habitatge per al servei. Avui dia està segregat dels jardins de l'antiga torre i està ocupat per unes oficines d'una immobiliària.

La construcció té forma octogonal i es caracteritza pel seu estil oriental de tints neoàrabs. Uns arcs de mig punt sustentats per uns fins pilars al més pur estil àrab dibuixen l'entrada i distingeixen d'una forma molt peculiar aquest petit edifici. És un exemple més d'un estil arquitectònic que es va incorporar en aquella Barcelona entre els anys 1859 i 1914, i que va donar com a resultat la construcció d'edificis amb clares influències orientals, com la plaça de toros de les Arenes, la casa Marsans de l'arquitecte Julio Maria Tey, amb uns interiors amb adorns francament àrabs, i fins i tot l'arquitecte Gaudí quan va dissenyar l'espectacular fumador de la casa Vicens amb una clara influència oriental.

El gust per l'orientalisme en la societat catalana d'aquell temps no tan sols venia determinat per la inclinació que tenia la nova societat burgesa en plena expansió industrial i colonial, sinó que també representava una forma d'hegemonia que anava més enllà del nostre territori. Una apropiació cultural que en alguns casos definia un cert prestigi que venia donat per optar per estils arquitectònics d'alguna manera exòtics. Aquest pavelló que ens ocupa, malgrat la seva petita grandària, representa una mostra més d'un estil arquitectònic no gaire comú en la nostra ciutat. ■

JAUME DE OLEZA ÉS ARQUITECTE www.cwork.cat

PANDÈMIA

Tots hi sortim perdent

CARLOS MONFORT

Que Espanya ha estat un dels països més afectats per la pandèmia de la covid-19 no és cap novetat. La greu situació sanitària en què es troba el país ha provocat la presa de mesures dràstiques per reduir l'impacte de l'epidèmia. La gestió del govern (i de l'oposició, que

tampoc se'n salva) ha estat pessima, posant en risc les vides de milions de ciutadans.

Les dades no enganyen, entre els mesos de març i maig la Universitat de Cambridge va elaborar un informe internacional en què va donar a conèixer els països amb una millor gestió del virus: en darrera posició, Espanya.

La covid-19 no només ha afectat la salut de milions de ciutadans, també segueix provocant constants enfrontaments entre el col·lectiu polític, que no ha sabut deixar de banda les diferències ideològiques. Malgrat que en un principi van assegurar que fer política d'una pandèmia mundial seria una "vergonya col·lectiva", no han acabat complint amb la seva promesa i ens hem fet un fart d'escoltar discursos demagògics i populistes de tots els partits (d'esquerra a dreta, sense excepció) per debilitar la figura de l'altre i enfortir-ne

la seva, amb un sol objectiu: guanyar les properes eleccions.

Segons l'enquesta que emet mensualment el CIS, analitzant quines són les preocupacions dels espanyols, la falta d'acord i la inestabilitat política preocupen més que el mateix coronavirus. Fa pensar: ha baixat la preocupació per la covid-19 o ha augmentat la preocupació dels ciutadans envers una classe política incapaç de cooperar? La resposta és prou evident.

Per si no fos poc, el director general de l'OMS, Tedros Adhanom Ghebreyesus, va enviar un missatge dur en ple mes d'abril, que sembla que no va recalcar gaire a Espanya, en què instava a deixar de fer política "si no és que es vulguin més bosses de cadàvers". "Si us plau, treballen més enllà de partits polítics, ideologies o creences, hem de comportar-nos", assegurava Ghebreyesus, expert en immunologia.

En ple 2020 són molts els ciutadans que es pregunten si és coherent l'elevat nombre de polítics (congressistes, senadors, parlamentaris autonòmics, diputacions, organismes locals...) en relació amb els minsos resultats sanitaris que aconsegueixen. Paradigmàtic n'és l'exemple d'Itàlia, que en plena pandèmia va aprovar en forma de referèndum una retallada de més d'un terç del nombre de congressistes estalviant 100 milions d'euros per dedicar-los a altres finalitats. És aquest el camí a seguir?

Ens hem acostumat a sentir discursos poc fonamentats i amb poques dades amb l'únic objectiu d'atacar el contrari. Les últimes sessions vistes al congrés en són un clar exemple: no enalteixen la política i desmoralitzen els ciutadans, atònits, davant tan poca sensibilitat.

Tal com assenyala Antonio Molina, del diari *El País*, "en cada moment la política espanyola s'està tornant

més tòxica que el virus de la pandèmia. És tan destructiva com el virus. Contra el virus, arribarà la vacuna i aniran millorant-ne els tractaments pal·liatius; contra el verí espanyol de la baixa política, no sembla que hi hagi remei".

La política hauria de ser el procés de prendre decisions aplicables a tots els membres d'una comunitat humana per millorar-la, amb convivència, enteniment i tolerància, i no pas, com deia Groucho Marx "l'art de buscar problemes, trobar-los, fer-ne un diagnòstic fals i aplicar-hi després els remeis equivocats".

El passat diumenge 4 d'octubre les principals societats científico-mèdiques del país van dir prou i van redactar un manifest que va aparèixer als principals diaris amb el següent titular: "En salut, vostès manen però no en saben". El manifest, signat per 55 entitats, demanava als polítics que acceptessin que "per enfrontar-se a aquesta pandèmia les decisions dominants s'han de basar en la millor evidència científica disponible, deslligada per complet del constant enfrontament polític".

Ras i curt, si alguna cosa hem après al llarg d'aquests mesos ha estat que no mereixem aquesta classe política que no està preparada per fer front a una pandèmia mundial. Han tingut temps de reaccionar, però ni les morts ni els constants avisos de la població han fet que la classe dirigent reconduïxi la seva manera d'actuar. No obstant això, aquests polítics els hem votat nosaltres. Els canviarem o seguirem sent fanàtics incondicionals dels nostres, com si es tractés d'un club de futbol, i oblidant les conseqüències de la seva pessima gestió? Tot és a les nostres mans. ■

CARLOS MONFORT ÉS ESTUDIANT DE PERIODISME

@outlet_bcn_surf

LES MILLORS MARQUES A MEITAT DE PREU

TÈXTIL, CALÇAT, COMPLEMENTS,
ROBA DE NEU

50% DE DESCOMPTA EN TOTS ELS ARTICLES

NO PASSIS FRED

Carrer Balma 310 tlf 932 41 23 83 de dilluns a dissabte de 10:30 a 14:00 i 17:00 a 20:30

EL RACÓ DE LA COMUNICACIÓ

La consultoria de marca té molt poder

MARTA ROJO ESPINET

"Digues-me com et dius i et diré qui ets" o la importància del procés de creació d'una marca per decidir el teu full de ruta. "Em dic George, però soc George Clooney". "Soc aigua, però comercialitzo Lanjarón, Veri o Font Vella". "Tinc un bar, però ofereixo

braves, hamburgueses o entrepans acabats de fer". De Georges n'hi ha a palades, però de Georges Clooneys només n'hi ha un. D'aigües n'hi ha a dojo, però de Lanjarón, Veri o Font Vella només n'hi ha una. De bars, els que vulguis, però El Tomàs, el Monterrey o l'OK són únics.

Venguis el que venguis, és bàsic que tinguis una marca pròpia per situar-te en la ment del consumidor. És molt important que tinguis molt clar tant el procés de creació de marca com els passos per desenvolupar aquesta marca.

I recorda-ho: si no ho fas tu, corres el risc que ho faci algú altre. Ja ho deia Risto Mejide: "Crea la teva marca abans que algú ho faci per tu". Pot ser que algú et posicioni i que no sigui del teu grat. Ell mateix es va convertir en una marca als 18 anys. Va decidir modificar-se el nom de pila perquè a la seva família hi havia vuit Ricardos: va triar Risto, que és Ricardo en finès, es va convertir primer en publicista i es va llançar a la fama amb intervencions àcides a OT (Operación Triunfo).

Risto Mejide no deixa indiferent, agrada més o menys, però està clar que ell ha decidit tenir sempre el control de la seva imatge de marca. Ell sempre ha tingut clar el procés de creació de marca.

Què és una marca?

Per a mi, una de les millors definicions és la de Jeff Bezos, fundador d'Amazon: "La teva marca és allò que diuen de tu o del teu producte quan no ets davant".

I com seria el procés de creació de marca i els passos per desenvolupar-la? Allò ideal és fer una consultoria de marca basada en cinc punts clau, per després aprofundir en cada un d'ells.

Aspectes que tenim sempre presents com a consultoria de marca

1. Què dir: missatge clau per comunicar el teu producte, servei o marca personal; què aportes i en què et pots diferenciar.

2. Com dir-ho: de manera notòria, empàtica i memorable. És a dir, la fórmula creativa de traslladar el missatge clau de la teva marca.

3. Argumentari de comunicació: és imprescindible la redacció d'un argumentari assenyalant els missatges per comunicar.

4. Materials corporatius: cal reflectir el que s'ha treballat anteriorment en els diferents materials corporatius. O sigui: targetes de visita, signatura digital, presentació corporativa o fullet de serveis.

5. Pàgina web: és el teu aparador, amb missatges ordenats i molt visuals; és fàcil de navegar i d'identificar el teu valor diferencial i la teva proposta de valor. ■

MARTA ROJO ESPINET ÉS FUNDADORA DE MOSAIKING COMUNICACIÓ

PARLEM D'ECONOMIA...

Soc optimista

JOAN BUSCÀ

Malgrat que a escala mundial l'OMS ens informa que per la covid-19 ja hem arribat a 34 milions d'infectats i a un milió de morts. A 770.000 infectats i 32.000 morts a l'Estat espanyol i a 165.000 infectats i 13.400 morts a Catalunya.

Malgrat que els científics i metges no ens pronostiquen com i quan s'acabarà aquesta pandèmia.

Malgrat que el Fons Monetari Internacional preveu la pitjor crisi econòmica en un segle.

Malgrat que el Banc Mundial preveu la crisi més severa des dels anys 1930.

Malgrat que per al 2020, la Comissió Econòmica europea i el Banc d'Espanya preveuen una caiguda del PIB espanyol del 12,8 %, i per al 2021 un creixement només del 7,2 %.

Malgrat que tenim 3,4 milions de persones en l'atur, el 15,3 % de persones amb edat de treball; i que amb els ERTO i el tancament d'autònoms, la taxa real d'atur seria del 31 %.

Malgrat que s'han demanat més de 230.000 moratòries d'hipoteques.

Malgrat que un 28,5 % de les pimes no podran retornar els seus crèdits i avals.

Malgrat que el turisme ha caigut més d'un 65 %.

I que vivim i tenim una situació molt complicada.

Soc optimista. La Unió Europea (UE) ens farà arribar ajudes per 140.000 milions de €, dels quals 70.000 no els hem de tornar. Els altres 70.000 milions incrementaran el nostre deute públic, que podria arribar els 1,2 bilions de €. Serem el país més endeutat de la UE. Hem de gastar i invertir bé. La UE ens posa dures condicions a canvi de les ajudes econòmiques. No necessitem polítics, necessitem bons professionals de la gestió econòmica. Cal mirar Itàlia: el seu president ha contractat un equip d'acreditats professionals de la gestió econòmica (no polítics) per remuntar l'economia del país.

PREVISIONS DEL PIB MUNDIAL

	Projecció 2020	Projecció 2021
Espanya	-12,8	7,2
Mitjana mundial	-4,4	5,2
Economies avançades	-5,8	3,9
EUA	-4,3	3,1
Zona Euro	-8,3	5,2

Dades del FMI

Soc optimista. El pessimisme no ajuda ni serveix de res. Quedar-se amb el desastre, tampoc. Magnificar els drames, tampoc. La confrontació, tampoc. Tots contra tots, tampoc. "Soc optimista. No sembla útil ser una altra cosa". (Winston Churchill, 1874-1965). ■

JOAN BUSCÀ I AMBRÓS ÉS ECONOMISTA

PSICOLOGIA

Què hi ha darrere del suïcidi

MÈRTXE FERNÁNDEZ

El suïcidi i la temptativa de suïcidi són un dels problemes de salut més greus. El suïcidi es troba entre les deu primeres causes de mort al món però, entre els joves d'entre 15 i 24 anys, passa a ocupar entre la segona i la tercera posició. A més, tot i que varia depenent

dels països, en els darrers 50 anys la taxa de suïcidis ha augmentat al voltant del 60 %. També resulta alarmant que per cada suïcidi consumat hi ha hagut, almenys, 20 intents.

Els principals factors associats a la probabilitat de suïcidi són el trastorn mental (especialment la depressió), i els trastorns de personalitat, les conductes addictives, el desarrelament social o la solitud, esdeveniments vitals estressants i la malaltia crònica amb dolor. Però —i per això resulta molt difícil la detecció— un gran percentatge molt elevat de suïcidis no són deguts a cap d'aquests factors, ni tan sols a cap causa concreta: molts són conseqüència de la combinació de diversos factors sociològics, culturals, biològics, psiquiàtrics i psicològics.

Tot i això, els pensaments o ideacions suïcides no sempre són verbalitzats o apareixen com a motiu de la visita del psicòleg, sinó que es manifesten de diferent forma: comentar-ho amb persones properes; dur a terme certs preparatius com arreglar documentació, tancar assumptes pendents, fer testament, regalar objectes o béns; trucar a gent per acomiadar-se... Altres senyals són manifestar que se senten sols, aïllats i incapaços de suportar-ho per més temps o de solucionar; perdre interès per les aficions, els amics, la família... En darrer lloc, es pot observar també un canvi brusc en l'estat d'ànim, que passa d'estar molt deprimat a una millora inesperada i un canvi també sobtat de la conducta, ja sigui per tornar-se més irascible o imprudent o per presentar una tranquil·litat i calma sobtades darrere una gran agitació.

Com funciona la ideació suïcida també és controvertida. Una de les hipòtesis més acceptades és que hauria d'aparèixer d'un estressor que produeix frustració o rebuig, un desig de voler fugir d'aquesta situació o de poder obrir-se a algú i una valoració que això no és possible. La manca de recursos propis per poder fer front a aquesta situació, o de mitjans per aconseguir-los, donaria lloc a una ideació suïcida.

Per acabar, m'agradaria fer un apunt sobre alguns (que no tots) dels falsos mites i prejudicis sobre el suïcidi. No és cert que la persona que diu que ho farà no ho fa ni que és sempre imprevist. De cada deu persones que se suïciden, vuit han avisat de forma clara de les seves intencions i han donat pistes sobre el que volien fer. Tampoc és cert que aquell que se suïcida estava completament decidit a fer-ho. El suïcidi "no ve de família" i afecta a totes les classes i estatus socials: està influenciat per factors individuals i ambientals. Encara que qui ho intenta se sent extremadament infeliç i desgraciat, no ha de ser, necessàriament un desequilibrat mental. I, en darrer lloc, hem de tenir en compte que el fet que es produeixi una millora després d'una crisi suïcida no vol dir que el risc hagi desaparegut. Ben al contrari, molts suïcidis es consumeixen durant els tres mesos posteriors a la millora, quan el subjecte es troba amb més forces per dur a terme les seves ideacions. Tot i així, la persona que hagi intentat suïcidar-se pot repetir l'intent, però no serà un suïcida tota la vida. ■

MÈRTXE FERNÁNDEZ ÉS PSICÒLOGA CLÍNICA

Bombons Blasi s'obre al comerç en línia

EL JARDÍ

Al llarg de cinc generacions i 143 anys d'història, la família Cordoní sempre ha elaborat xocolata a la ciutat de Barcelona, on es va fabricar la primera rajola de xocolata sense farina del món l'any 1777. Des de l'inici de la primera generació, el 1877, i cada una d'elles fins a l'actualitat, els Cordoní han treballat la seva passió en diferents emplaçaments de Barcelona. Si voleu conèixer més detalls de la família, podeu trobar un documentat article publicat a El Jardí l'any 2016: 'Xavier Cordoní i una tradició xocolatera familiar des de 1877'.

Actualment l'empresa, botiga i obrador estan situats al carrer Alfons XII, 26, al barri de Sant Gervasi - Galvany, sota el nom Bombons Blasi. Hi treballen la quarta i cinquena generació: en Xavier Cordoní, juntament amb els fills, Xavier, Sergi i Pau. De la botiga, se n'encarrega la Montse, dona i mare dels xocolaters, en col·laboració amb l'Alba.

En aquest any tan difícil per a tots a causa de la covid-19, Blasi vol fer les coses més fàcils i segures per als nostres amics, família i clients per evitar contagis i ajudar que no es prolongui el virus. Per aquest motiu Blasi ha obert diverses vies de vendes a les xarxes socials, a través de la botiga en línia (www.bombonsblasi.cat), Instagram (@bombons_blasi) i WhatsApp (602254654). Per altra banda, si ho preferiu, es pot anar a buscar l'encàrrec a la botiga; l'horari és de dilluns a divendres de 10:00 h fins a les 18:00 h, sense tancar al migdia, i els dissabtes de 10:00 h a 13:30 h. Blasi agraeix a tothom per ajudar a posar el nostre granet de sorra per no estendre el coronavirus. Sobretot, cuideu-vos i que pugueu celebrar unes bones festes.

Bombons Blasi

Carrer Alfons XII, 26

Tel: 934155279, WhatsApp: 602254654

Web: bombonsblasi.cat Instagram: [bombons_blasi](#)

Bombons Blasi
XOCOLATERS 1877 ARTESANS

Descobreix la nostra gamma de
TORRONS ARTESANS DE XOCOLATA

Sense alcohol · APTÉ PER NENS:

TORRÓ GIANDUJA AMB AMETLLES · TORRÓ GIANDUJA AMB AVELLANES
· TORRÓ GIANDUJA · TORRÓ GIANDUJA AMB NOUS · TORRÓ GIANDUJA
AMB NEULA · TORRÓ DE TRUFA DE LLET · TORRÓ DE TRUFA NEGRA ·
TORRÓ XOCOLATA NEGRA AMB NOUS DE LLEIDA · TORRÓ DE XOCOLATA
NEGRA AMB AVELLANES · TORRÓ AMB CAFÈ D'ORIGEN DE MONTE-
CRISTO BRASIL

Licors:

TORRÓ DE COINTREAU I TARONJA · TORRÓ DE
CAVA · TORRÓ DE WHISKY · TORRÓ DE CONYAC
· TORRÓ D'AIGUARDENT D'ORUJO ENVELLIT

També tenim gamma sense sucres afegits:

 sense GLUTEN sense SUCRES AFEGITS

Ara pots fer les teves comandes desde la nostra web: www.bombonsblasi.cat

C/ Alfons XII, 26, 08006 Barcelona - 93 415 52 79 - info@bombonsblasi.cat

Eix Comercial Cardenal Vives i Tutó d'Osi – Riu de l'Or – Eduardo Conde

Hi trobaràs de tot

Sempre a prop

L'Eix Comercial Cardenal Vives i Tutó és un projecte d'una part important dels comerços i empreses d'aquest carrer, juntament amb d'Osi, Riu de l'Or i Eduardo Conde (continua obert a noves incorporacions). Perquè aquests moments difícils cada vegada és més important el sentit de comunitat. Amb la col·laboració del diari "El Jardí de Sarrià i Sant Gervasi" volem estar a prop dels nostres veïns i veïnes, posant en marxa iniciatives que facin més agradable la convivència del dia a dia.

És important el comerç de proximitat. Un comerç en marxa garanteix barris vius. L'activitat de les botigues i empreses fa que ens sentim més segurs als nostres carrers quan passem, sempre trobarem una veu amiga que ens escolti, llum quan a l'hivern es faci fosc aviat.

Al barri tens bons professionals. De confiança. Disposats a aconsellar-te. A punt per a quan tinguis un problema. Sempre a mà per les urgències. A prop de casa. A l'Eix tothom serà important.

1 Alimentació Bon Gourmet <i>Xarcuteria Selecta</i> Espai de degustació Dossossem, tallem i envasem pernills Cardenal Vives i Tutó, 57, 08034 Barcelona (Sarrià) Telèfon: 93 205 74 66 @bongourmet1990	2 Art / Pintora Clara Amado Tel.: (0034) 655 485 883 Estudio en Barcelona Cardenal Vives i Tutó, 40 arteclaraamado@gmail.com Vida es ART y ARTE es Vida	3 Art / Subhastes Setdart Art i col·leccionisme Subhastes on line a www.setdart.com Valoracions gratuïtes Corresponsal a Sarrià: TONI CARBÓ Cardenal Vives i Tutó, 62 Mòbil: 669 928 566 Central: Aragó, 346 / Tel. 93 246 32 41	4 Bar / Restaurants ROURAS aliments frescos Preparació de plats frescos. Menjar per a portar. Esmorzars, menjars i berenars. Servei de càtering. Terrassa molt tranquil·la Eduardo Conde, 46 / 93 205 05 67
5 Copisteria CopiteCopisteria Còpies làser b/n i color, Impresions b/n i color, Flyers - publicitat, Plotejat (b/n-color), Scan- ners b/n i color i gran format. Enquadernacions Cardenal Vives i Tutó, 46, 08034 Barcelona Telèfon: 93 205 59 64 copitecbcn@gmail.com	6 Disseny d'espais Disseny d'Espais Personalitzats des dels més petits fins els més grans Riu de l'Or 25, planta baixa Telèfon: 628905044 http://www.espaistk.eu/		
7 Electricitat / Fontaneria Luismar Instal·lacions i reparacions Aigua, llum, gas, dessembussos, pintura, feines de paleta i tota mena de reformes. Riu de l'Or, 32 93 205 96 95 luis@luismarsl.com www.luismarsl.com 	8 Farmàcia La Farmàcia de l'Anna La teva farmàcia de confiança Professionals al teu servei Horari: de dilluns a divendres de 9 a 20.30 h Dissabte de 9.30 a 13.30 h Riu de l'Or, 33, 08034 Barcelona Tel. 93 206 36 28 aperera51@gmail.com	9 Ferreteria • Herramientas • Cerraduras • Jardineria • Material eléctrico • Duplicado de llaves • Pequeños electrodomésticos • Pintura • Griferia • Menaje C/Riu de l'Or 36, Sarrià 93 205 92 69 ferreteriaasonsolses	
10 Immobiliària DT HABITAT — espai immobiliari — La immobiliària amb ànima a Sarrià Riu de l'Or, 36 / 609 759 389 comercial@dthabitat.com / dthabitat.com		11 Immobiliària Fuji Immobiliària Seleccionem els millors immobles per als nostres clients Tenim accés a l'exigent mercat japonès Riu de l'Or, 32 / 93 639 70 67 - 670 241 864 fujibarcelona@fujiiimmobiliaria.com www.fujiiimmobiliaria.com	12 Joieria TONI CARBÓ JOIER Taller de Joieria Compostures, transformacions i dissenys Cardenal Vives i Tutó, 62, SARRIÀ Tel. 93 459 43 38 www.tonicarbo.cat

Una mica d'història

Vil·la Cecília, la força dels veïns

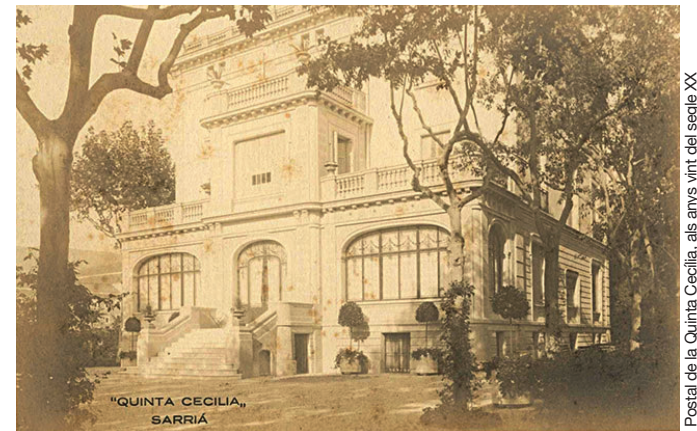
ENRIC MÓRA

Vil·la Cecília és un edifici que es troba als jardins que porten el mateix nom, al costat dels jardins de Vil·la Amèlia. Està situat entre els carrers Santa Amèlia, Eduardo Conde i Cardenal Vives i Tutó. Originalment, era una finca agrícola coneguda com "Cal Noyu", i un dels accessos era precisament pel carrer Cardenal Vives i Tutó. Durant els primers anys, Vil·la Cecília va ser testimoni del Sarrià pagès, com el veí Can Canet de la Riera, on es conreaven cereals, entre altres cultius.

El 1909, l'empresari Eduardo Conde va comprar la finca amb la intenció de convertir-la en residència d'estiu. Va fer enderrocar la casa que hi havia i en el seu lloc en va fer construir una de nova, que és la que coneixem actualment. Se n'encarregà l'arquitecte Leocadio Olabarria. En principi, comptava amb dues plantes, a les quals, el 1914 se'n va afegir una tercera. A la casa li posà el nom de "Quinta Cecília" en homenatge a la seva dona, Cecília Gómez del Olmo, que havia mort feia poc. En un proper número de la revista (dins d'aquesta secció) parlarem d'Eduardo Conde amb una interessant biografia. Madrileny que va anar a

Cuba fent fortuna, al tornar fixà la seva residència a Barcelona. Fou impulsor d'un dels comerços més populars de la ciutat i dona nom a un carrer del barri.

L'any 1969, l'Ajuntament de Barcelona va adquirir la finca. La creació del carrer Santa Amèlia la separava dels jardins de la Vil·la Amèlia, que es trobava al costat, en terrenys de la finca de la família Girona. Encara que en aquell moment tota la superfície estava definida com a zona verda, la part superior va ser requalificada com urbanitzable. Als anys 70, la lluita dels veïns de Sarrià, encapçalats per l'Associació de Veïns de Sarrià, va evitar que es perdés: només es va urbanitzar la part tocant al carrer Riu de l'Or. Entre el 1979 i el 1981 els veïns van ocupar l'edifici. El 28 de gener de 1983, es va fer la primera inauguració oficial com a centre cívic, però problemes estructurals importants al terrat obligaren a tancar l'edifici. Finalment, el 4 de setembre de 1986 se celebrà la inauguració definitiva del Centre Cívic.

Postal de la Quinta Cecília, als anys vint del segle XX

Al mateix temps, s'inauguraven els jardins que l'envolten. Els arquitectes José Antonio Martínez Lapeña i Elias Torres reberen el premi FAD pel seu disseny. En destaquen el laberint, l'estany amb la figura "Ofèlia ofegada" i les portes de ferro modernistes de les dues entrades. Al jardí trobem diverses tanques vegetals de xiprer, pitòspor i llorer, que dibuixen camins, placetes, rampes i escales. Trobem també palmeres, xiprers, plàtans, un vell garrofer, un conjunt de pebrers bords, pins blancs, pinyoners i un arbre ampolla.

13	Material instal·lacions	14	Mobiliari	15	Moda	16	Motos
SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS FONTANERIA I SANITARIS CLIMATITZACIÓ I CALEFACCIÓ IL·LUMINACIÓ LED ELECTRODOMÈSTICS DESCOMpte DEL 20% Només ensenyant el diari! C/ D'Osi, 43 93 205 23 63 abcsarria@abogrup.com www.abogrup.com/abc-sarria Dilluns a divendres: 8:00 a 13:30 - 15:00 a 18:00		mobiliari paper pintat il·luminació descaris cardenal vives i tutó 63 - 680 812 994 - info@shidohabitat.com www.shidohabitat.com		"Young spirit" Moda urbana i esportiva Card. Vives i Tutó, 64-66 BCN - 08034 SARRIÀ Tel. 625 58 18 25		Taller general - Moto esportiva (Enduro, Motocròs i Open Moto) Llandes de radi - Modificacions - Boutique Cardenal Vives i Tutó, 59, 08034 Barcelona Tel. 93 280 13 60, 93 280 37 37 coward@cowardmotos.com http://cowardmotos.com/	
				Examen visual complet gratuït Ulleres graduades i de sol Lents de contacte c/ Santa Amèlia 31-35 cantonada Riu de l'Or Telf. 931 482 818 / Mòbil: 622 240 596 sarria@vistaoptica.com		Un lloc agradable i familiar El nostre objectiu principal és que el client se senti còmode i relaxat. Assessorament personalitzat a la necessitat de cada client Cardenal Vives i Tutó, 63, 08034 Barcelona Tel. 93 269 24 97 / WhatsApp 660 984 872 eleyele_perruqueria@hotmail	
				Psicología online Tractament ràpid de: • trastorns d'ansietat • estat d'ànim • inseguretat • baixa autoestima • insomni... Mertxe Fernández Psicòloga Clínica Col.21204 Tel. 689 629 221, e-mail: mertxe@copc.cat www.linkedin.com/in/mertxe-merche-fernandez-rodrigo-1938b263		• Reformes i Rehabilitacions • Cuines • Banys • Locals comercials • Mobiliari de cuina • Projectes decoració i interiorisme • Cortines • Paper pintat Cardenal Vives i Tutó, 56-58, 08034 Barcelona Tel: 93 280 03 84 / M. 669 38 12 17 jmdiaz@chm2gestionobras.com www.chminteriorismo.com	
MECÀNICA - ELECTRICITAT PLANXA - PINTURA - TAPISSATS REVISIONS PRE-ilv c/ d'Osi, 35-37 Tel. 93 204 43 72		Osteopatia / Fisioteràpia / Pilates Preparació física / Drenatge limfàtic Riu de l'Or, 36 — Card. Vives i Tutó, 61 / 675 866 983 osteo.dolley@hotmail.fr / www.cossbarcelona.com		Podologia Pediàtrica i Esportiva Peu Diàbetic / Estudi de la marxa Plantilles personalitzades Quiropodologia Embenats neuromusculars Cardenal Vives i Tutó, 55 cantonada Osi Tel. 931 127 674 / Mòbil: 662 175 899		Xuxes Llaminadures Galetes decorades Busca'ns a Instagram: @muacsbarcelona Cardenal Vives i Tutó, 42-44 / 609 390 104 muacsbarcelona@gmail.com	

Entrevista

DAMIÀ GIBERNET: “Crec que soc l’últim indígena de Barcelona i ja estic mort”

© Elena Bulet

Agroyoutuber i cuidador d'animals al Zoo de Barcelona

Damià Gibernet viu dins del Parc Natural de Collserola. És propietari de la masia Cal Mandó (Vallvidrera), situada gairebé a baix de tot del fondal del torrent de la Budellera. Allà hi ha viscut la seva família des del 1740, envoltats completament de bosc i sense cap carretera asfaltada que hi arribi. Després de localitzar casa seva em trobo amb un home una mica malhumorat, però que de seguida somriu i fa broma. M'assegura que a la muntanya també hi ha dies dolents. I avui, pel Damià, és un d'aquests dies.

SERGI ALEMANY

Avui estàs de bon o mal humor?

Només tinc merda per treure per la boca. Com diu el Basté: “fatal.” A la muntanya és tot molt bèstia: pots arribar a estar molt bé però també molt malament. La muntanya accentua l'espiritualitat.

Només passa a la muntanya?

La ciutat et modela i la muntanya en canvi et fa treure la vergonya. Et converteix en un monstre caricaturesc, en un ermità. Un me cago en Déu de bosc és molt més fort que un de ciutat.

Què fas si un dia sents molta felicitat?

Asseure'm i mirar el bosc durant tres o quatre hores.

I si estàs trist?

El mateix. El cafè està fred, quin puto fàstic! Està molt fred. Us l'es-calfó? Què m'havies preguntat?

Parlàvem sobre el teu caràcter.

Estem a punt d'extingir-nos. Crec que soc l'últim indígena de Barcelona i ja estic mort. Santa Maria de Vallvidrera i les masies repartides van ser els primers pobladors de la muntanya.

Abans de morir m'has d'explicar algunes coses.

Què vols saber? És tot molt complicat. Estic segur que quan em mori els meus fills es vendran aquesta casa a un senyor ric que farà apartaments al mig del bosc. Estem parlant d'una casa del 1740 on sempre hi hem viscut la mateixa família.

Dones la masia per perduda?

Seguríssim. Viure envoltat de gallines, amb cabres i un hort està perdut a Barcelona.

Quan?

Demà. De fet ja està mort. A mi m'ha vingut la policia a casa, gent amb pistola, per veure quantes cabres i gallines tinc! Mai abans havia vingut ningú a molestar-me. No hi ha cap mesura, ja no de protecció, sinó de deixar-te viure tranquil.

Els hi vas dir la veritat?

No. Primer vaig mentir, em van enxampar de ple i després vaig col·laborar. Fins i tot van apuntar que tinc una tórtora! A mi això m'ha afectat molt: és la meua vida.

Barcelona té vigent una ordenança que prohibeix la ramaderia.

El que jo faig està prohibit! Tenir gallines i collir-ne els ous per a un consum propi. Alhora, a Barcelona estem a punt de tenir la Capital Mundial de l'Alimentació Sostenible (2021). No pot ser. Prou!

Hauria de canviar-se l'ordenança?

Això o que entreguin les armes, però prou de parlar d'ecologia i d'alimentació sostenible. Després es destinaran partides a fills de puta que teoritzaran posant un senyor que cobrarà per fer un logotip i un article a El Jardí, i tothom es pensarà que som la ciutat més ecològica.

A tu no et donarien una subvenció?

Si ara em presento a l'Ajuntament amb un *power point* i demano una subvenció per a un projecte de salvar la ramaderia al parc és bastant fàcil que l'aconsegueixi. Però si tens cinc cabres, com és el meu cas, és impossible d'aconseguir-la. Aquesta ciutat està malalta i només alimenta paràsits.

Què fas si no pots pasturar?

Posturejar. Com que no puc fer el que m'agrada, m'obro un canal de YouTube i tothom em diu “que bé que ho fas.” En canvi, l'hort el tinc fet una merda. Posturejar està recomanat amb *likes*, i això enganxa. Afecta a la serotonina. Si em busqueu per AgroYoutuber em trobareu.

Les xarxes socials aporten popularitat.

Ja era mediàtic abans. És més, crec que a partir de les xarxes socials ha vingut la policia a Cal Mandó. És un canvi d'etapa, s'ha acabat l'anonimat. En el fons a mi m'agrada comunicar més que produir. Ser una mica pallaso també hi deu ajudar.

Què és Can Pujades?

Jo en soc el president, un títol honorífic. De fet, en soc el fundador. Era una masia que l'Ajuntament va enderrocar i ara és una cooperativa de consum. Hi ha 50 famílies que en consumeixen “chachi piruli.”

I la Buenos Aires?

Ja ho sabeu. Gent maca que fa coses, que planta cara.

Quins estudis tens?

Res. Analfabet. Fins el COU. És tot autoaprenentatge. Coneixes un taller de casquet? No. I si et dic dic Opel? Un cotxe, correcte. Si jo ensenyo a un infant una fulla d'heura, la planta més comuna de Collserola, i no la sap reconèixer, el mon s'extingirà.

No m'has dit de què vius.

Treballo com a cuidador d'animals al zoo. Soc el bomber, d'aquí cap allà. Però no queda gaire perquè em facin fora: vaig començar als 14 anys com a voluntari.

“
Viure envoltat de gallines, amb cabres i un hort està perdut a Barcelona”

“
Aquesta ciutat està malalta i només alimenta paràsits”

“
Posturejar està recomanat amb *likes*, i això enganxa”

Té vida el Zoo de Barcelona?

Fa una funció important. Tan aviat et podria fer un discurs elogiant les coses bones del Zoo com totes les dolentes. Et diré que és qui em dona per menjar.

Entre el zoo i el canal de YouTube, traeixes alguns ideals?

No tinc escrúpols. Si mola estar a YouTube, estaré a YouTube. Tot això de la coherència i els ideals és molt *millennial*. Jo tinc uns ideals molt forts però no tinc cap problema a traïr-los.

Aquí podríem filosofar.

Et sembla interessant el que dic? Si no, canvio el discurs i tu quedes bé amb l'article i jo guanyo el Pulitzer.

Vius sol a Cal Mandó?

A la vida no cal ser sempre sincer. Acabes passant massa informació personal i després la gent va dient que si ets fills de mare soltera i no sé quantes tonteries més. No cal.

D'on et sents que formes part?

Em sento molt de Vallvidrera però la meua pàtria és Collserola, el parc natural. No hi ha diferència entre la part de Barcelona i la de Sant Cugat perquè no hi ha una duana, però per mi la ratlla amb Barcelona ciutat és estricta.

I entre Collserola i Vallvidrera?

Soc de Collserola com a país i de Vallvidrera com a nació. Es pot? Estem parlant d'un poble mil·lenari, poca broma. Hi ha orgull llebrenc: no som ni millors ni pitjors, però Vallvidrera és el nostre poble. Aquí és impossible no saludar a ningú quan vas a comprar.

En zones de Barcelona com Sarrià, encara passa.

Segur que Sarrià és un lloc fantàstic però ho conec molt poc. Si puc vaig cap al Vallès, cap a Sant Cugat, que de fet és cap a on mira la muntanya. I què coi, cap allà tot és més fàcil que a Barcelona!

Però coneixes Sarrià?

Conec un lloc horrible que és l'administració d'Hisenda, a la Via Augusta,

un carrer repugnant, per cert, i terrible. I després, l'oficina de Correus, on he d'anar a buscar les cartes certificades. Una altra tortura.

Res més de la ciutat?

El Raval. Ara m'han dit que a Pedralbes hi ha un galliner i tinc ganes d'anar-hi un dia d'excursió. Aquí a dalt no ens sentim de Sarrià. Això és com els catalans que no se senten espanyols, i no vol dir que els odii. Tot i que potser sí que odio una mica els sarriencs.

Això sortirà a l'entrevista.

Si hi ha alguna cosa que no vulguis que surti publicada, no la diguis.

Tu vas néixer a la ciutat.

No recordo l'hospital, però sí. Em vaig criar al carrer Aragó, així que soc barceloní. He estat urbanita.

Et consideres fill de Barcelona, per tant?

No. La família és d'aquí. D'aquesta casa on jo hi venia d'estiueig des de petit. Recordo que quan s'acostava algú pel camí l'àvia de seguida mirava qui era. I solia ser algú. M'explico?

I tant!

Aquí no venia ningú, era el cul del món de la muntanya. Ara hi ha hagut

“

La meva pàtria és Collserola”

“

La natura és un santuari i té les seves pròpies normes”

“

Tenim un problema de fer activitats frenètiques a l'entorn natural”

un canvi sociològic i amb això de la covid-19 l'ocupació de la natura ha estat molt bèstia. S'haurà de normalitzar d'alguna manera. Jo no veig la gent per la Via Augusta cridant-se d'una vorera a l'altra o imitant un lloco que hi ha en un balcó.

A Collserola passa això?

Aquest comportament que a la ciutat et semblaria estrany, aquí es dona. La gent crida i imita els galls amb el seu “quic-qui-ri-qui.” Sembla que surtin de la Model. I ara els ciclistes i els seus raonaments.

Prohibiries les bicis al parc?

No s'hauria de prohibir res. L'autoregulació funciona millor que la repressió. El problema el tenim al cap quan anem a la natura. Això és un santuari i té les seves pròpies normes, i no parlo de multar.

Com es resol el problema amb els ciclistes?

Tenim un problema de psicologia. És raonable defensar el dret a baixar per corriols des del Tibidabo fins a Sarrià? Aleshores em demano baixar cada dia en bicicleta per les escales del Corte Inglés o per unes escales públiques de Barcelona, sota la defensa que “són de tots.” Se'm prendria per boig, no?

Desconeixem les normes de la muntanya.

Som analfabets respecte a l'entorn natural. Totalment. Avui en dia, la gent jove està molt més ben formada que els grans, però estic segur que sorprendria el poc que saben de la natura.

Si volem, ho tenim a un clic a través d'Internet.

El mòbil d'aquí a 50 anys no existirà, però en canvi un lletsó o una heura espero que continuïn existint. I molts no sabem ni què és. Això fa que els barcelonins quan anem pel món siguem autèntics monstres. Crec que tenim mala fama. Ho veig jo des d'aquí dalt...

En quin sentit tenen mala fama els barcelonins?

Tenim un problema de fer activitats frenètiques a l'entorn natural quan viatgem. Bicis, quads, motocròs, i ara també la cultura del menjamuntanyes. “Ui, sí, he fet sis muntanyes en un matí, com el Killian Jornet!” Queda't a baix i mira un documental de La 2, xato!

Un documental sobre les cabres de Cal Mandó, per exemple?

Les cabres que tinc van ser un regal d'una amic. O un mal regal. Si algú de Sarrià les vol, les hi regalo. En una

finca forestal està obligat a mantenir una franja de protecció amb el bosc i amb cinc cabres com tinc funciona de meravella. Em mantenen el voltant de la casa net.

I les teves gallines?

Tinc sis galliners, per això els Mossos quan van venir es van espantar. Té una explicació, i és que faig selecció i per tant separo famílies. Barrejo a partir de races autòctones, sobretot de la Prat, per mirar de recuperar la desapareguda gallina de Sant Cugat.

Tenia relació la gallina de Sant Cugat amb la del Prat?

És lògic que a Collserola, molt a prop del Baix Llobregat, hi hagués animals amb característiques molt semblants. No és un animal extingit sinó una variant, i per això és important la recerca a llarg termini. Jo la començo i espero que algú la continuï.

Esperem que així sigui.

Amb el puto mòbil tens el món sencer a la butxaca. És increïble, pots fer el que vulguis. No hi ha límits, només de capacitat i de paciència. Internet et permet fer des d'un vídeo a una recerca.

Gràcies, Damià.

Hem acabat? Tinc feina. ■

VISTA OPTICA

DEL 9 AL 28 DE NOVEMBRE

Black Friday
DEALS

fins

50%

Entrevista

PEDRO MIRET: “La biblioteca de Sarrià s’acabaria abans amb els diners destinats a la Buenos Aires”

SERGI ALEMANY

Esports, lectura i cuina. Aquestes són les tres aficions que confessava Pedro Miret en l’entrevista que El Jardí li va fer ara fa quatre anys com a conseller portaveu de Ciutadans a Sarrià – Sant Gervasi, un càrrec que repeteix per segon mandat consecutiu. Llicenciat en Ciències Econòmiques i Empresarials per la Universitat de Barcelona, abans d’entrar en política es dedicava a assessorar empreses. Ara viu amb molta preocupació el moment que travessa el sector de la restauració i només demana una sola cosa al futur: que s’acabi la pandèmia, que està afectant tants veïns de la ciutat.

Com estàs?

Bé. Operat fa 15 dies, però va ser entrar-hi i l’endemà cap a casa. Amb la recomanació de sortir a caminar, i la veritat és que molt bé.

Aquest matí —28 d’octubre— han desallotjat la Casa Buenos Aires de Vallvidrera. N’esteu contents?

El que volem és que hi hagi normalitat i tranquil·litat. Una ocupació d’aquest estil no tenia raó de ser. Ens sorprèn que una part de l’Ajuntament hi estigués a favor.

Què suposa per al Govern del Districte?

Un problema menys. Quan hi ha gent amb ganes de fer coses, se l’ha d’escoltar, d’acord, però la solució no passa per saltar-se les lleis i ocupar. No dubto que fessin una bona tasca, però aleshores haurien de parlar amb el Districte i trobar-hi una altra solució.

Per a Ciutadans, les ocupacions són el principal problema a Sarrià – Sant Gervasi?

Cada dos o tres mesos ens deixen presentar una proposició al Plenari i aquesta

© Elena Bulet

vegada va tocar aquesta (el Pla d’actuació contra l’ocupació il·legal d’habitatges amb la finalitat de prevenir, detectar i evitar l’ocupació il·legal). Són temes que van sortint i res més. En aquests moments hi ha molts problemes importants. Però sí, n’és un.

Que l’Ajuntament expropii la Casa Buenos Aires també és un problema?

L’Ajuntament té tot el dret a fer-ho. Pagant-ne el preu just, esclar! Si es fa de manera legal per fer-hi habitatge social, crec que hi ha altres llocs: tens gairebé 100 solars municipals buits a Barcelona. Ara bé, una decisió política dins la llei pot agradar més o menys, però s’ha d’acceptar.

No considereu que falten equipaments al districte?

Estem d’acord que no en sobren equipaments, però a Vallvidrera hi ha 4.000 habitants i tenen una biblioteca, un centre cívic, un camp de futbol, el nou mercat... en proporció, deu ser el barri de Barcelona amb més equipaments.

Quina solució proposa el teu grup?

Creiem que els diners de l’expropiació es podrien destinar a un equipament que fa anys que tots reclamem i es va frenant, com és la biblioteca de Sarrià. Destina-hi els milions de l’expropiació de la Buenos Aires i acabarem abans la biblioteca! També ens consta que veïns de les Planes i Vallvidrera preferirien invertir-ne

.....

“Continuem sent el districte amb menys inversions i el més abandonat de la ciutat, però alerta, perquè a Ciutat Vella o Nou Barris tenen problemes com l’atur o la desestructuració familiar, que són molt més importants. Ells estan castigats des de fa molts anys i nosaltres continuem sent els últims de la fila”

els diners a arreglar carrers i a mancances històriques. Es podria accelerar l’obra de remodelació del Mercat de Vallvidrera.

Com s’està vivint el mandat, marcat per la pandèmia?

És complicat. Tinc empatia per als que governen a Barcelona, a Santa Coloma de Gramenet, a la Generalitat o a Madrid. No tenim experiència davant una crisi d’aquest tipus i tant de bo s’acabi el més aviat possible aquest malson.

I al districte?

Me n’alegro, que per fi tinguem un regidor que apareix molt més per aquí, a diferència dels últims tres: hem millorat. Albert Batlle hi és més que els altres. Continuem sent el districte amb menys inversions i el més abandonat de la

.....

“He estat crític [amb la direcció del meu partit] de vegades. Ho soc amb mi mateix, així que per què no ho he de ser amb els altres?”

ciutat, però alerta, perquè a Ciutat Vella o Nou Barris tenen problemes com l’atur o la desestructuració familiar, que són molt més importants. Ells estan castigats des de fa molts anys i nosaltres continuem sent els últims de la fila.

Can Raventós, a Sarrià, tampoc serà per al barri?

Tornem al mateix que amb l’expropiació de la Buenos Aires. No podem anar en contra d’un projecte on tot s’ha fet de manera legal. Ni nosaltres ni ningú. Pots dir que no t’agrada, però no anar-hi en contra. Segur que, al seu dia, a molts veïns de Piscines i Esports tampoc els va agradar que els posessin davant de casa un cinema i una zona de restaurants, amb discoteca inclosa.

Ets un enamorat del carrer Mandri, sempre ho has declarat així.

Tant de bo torni a ser el que era. Veurem quants negocis tornen a aixecar la persiana després de les noves restriccions. La situació és molt greu i molts no entenen les mesures. Reclamen explicacions científiques. Jo soc un complidor total de la llei, però de vegades tinc la sensació que s’improvisa massa sovint.

La sensació és que el veïnat està sent responsable?

Sí, la gran majoria de la gent es comporta de manera correcta. No m’agrada la idea que haguem d’anar denunciant els nostres veïns a la policia.

A favor de pacificar nous entorns escolars l’any vinent?

Sí, els entorns escolars han de ser segurs. De vegades el que ens costa i demanem saber és el criteri utilitzat per pacificar uns entorns escolars i no uns altres. Dels quatre nous que s’han anunciat, curiosament una AMPA n’havia presentat moltes queixes.

Algun aspecte positiu de la situació que estem vivint?

La sensació que tots plegats estem descobrint més racons bonics dels nostres barris. Desgraciadament, crec que la pandèmia ha aconseguit això: que ens moguem pel barri i consumim de proximitat.

Tu estàs bé amb la direcció del teu partit a Catalunya ara?

N’he estat crític de vegades. Ho soc amb mi mateix, així que per què no ho he de ser amb els altres? Estic bé. ■

.....

“Tinc empatia per als que governen a Barcelona, a Santa Coloma de Gramenet, a la Generalitat o a Madrid. No tenim experiència davant una crisi d’aquest tipus i tant de bo s’acabi el més aviat possible aquest malson”

2 PARCS RESIDENCIALS – 2 LLOCS PRIVILEGIATS A SAILLAGOUSE I A ERR (COMPLEXE NOU)
per a les vacances de tot l'any a la Cerdanya

COMPLEXE NOU A ERR

**A 2 km de Saillagouse al
peu del Puigmal
“EL PASTURAL”**

- Parcel·les individuals de 270 a 300m2
- Venda de xalets de fusta (3/4 habitacions, 2 banys, terrassa i 2 places de pàrquing)
- Preu dels xalets

Totalment equipats claus en mà:

95.000€ - 110.000€ -

150.000€ - 175.000€

(IVA inclòs sense despeses de notari)

PARC RESIDENTIEL "LE VEDRIGNANS" – 9 Chemin de Védignans – 66800 SAILLAGOUSE

PARC RESIDENTIEL "EL PASTURAL - 32 Route du Puigmal - 66800 ERR

Tél: 00.33(0)4.68.04.04.79 – Fax: 00.33(0)4.68.04.06.89 / Email: contact@levedrignans.com

www.facebook.com/location.Vacances.Vedrignans/ www.levedrignans.com

TARIFES 2020-2021. PREUS DE LLOGUER DE XALETs (sense despesa d'electricitat)

ALTA			MITJA			BAIXA				
Tarifes vàlides del 1/11/2020 al 28/11/2021	26-12-2020 / 02-01-2021 13-02-2021 / 27-02-2021 17-07-2021 / 21-08-2021			28-11-2020 / 26-12-2020 02-01-2021 / 13-02-2021 27-02-2021 / 17-04-2021 03-07-2021 / 17-07-2021 21-08-2021 / 04-09-2021			17-04-2021 / 03-07-2021 04-09-2021 / 27-11-2021			
	Vacances escolars per setmanes									
	Preu per setmana	Preu per nit 2 nits mínim		Preu per setmana	Preu per nit 2 nits mínim		Preu per setmana	Preu per nit 2 nits mínim		
WE		Excepte WE	WE		Excepte WE	WE		Excepte WE		
Temporada baixa: -10% per 3 setmanes										
Genêt: 2 ad. + 2 nens	Saillagouse	540€	115€	85€	390€	90€	60€	330€	70€	50€
Lupin: 2 ad. + 2 nens	Saillagouse	540€	115€	85€	390€	90€	60€	330€	70€	50€
Lupin Special: 4 ad. + 2 nen	Saillagouse	690€	150€	105€	600€	130€	95€	460€	98€	75€
Gentiane: 6 ad. + 2 nens	Saillagouse/Err	830€	185€	130€	770€	160€	120€	580€	125€	90€
Edelweiss: 8 ad.	Saillagouse/Err	890€	195€	145€	840€	185€	125€	650€	140€	98€
Jasmin: 2 ad. + 3 nens	Err	620€	130€	95€	450€	98€	70€	390€	95€	60€
Angélique: 4 ad. + 3 nens	Err	790€	170€	125€	660€	145€	98€	550€	120€	85€

EQUIPAMENTS: Cuina equipada. 1 o 2 banys amb dutxa. Mantes. TV. Terrassa. Jardí. **Wifi gratuït**

APARCAMENT: al xalet per 2 cotxes

PAGAMENT: Targeta de crèdit o efectiu

SUPLEMENTS: Electricitat 0,28 € el kw

ANIMALS: 5 €/nit vacunats

Acceptats: 1 gos gros o 2 de petits

Taxa turística: 4 de 18 anys; 0,33 €/dia (2020)

SERVEIS: Neteja 40 / 50 €
Genêt, Lupin, Jasmin: 40 €
Gentiane, Edelweiss, Angélique: 50 €
Fitxa rentadora: 5 €
Fitxa secadora: 5 €
Lloguer llençols/lit: 10 €
2 restaurants a 250 m i a 500 m
FIANÇA: 200 €

ÒMNium
BARCELONA

Sarrià-Sant Gervasi

ESBORREM-LA DEL MAPA!

ESMEN: Afrontar una pandèmia mortal amb persones amb discapacitat psíquica

Un brot important de covid-19 dins la llar residència Albatros, a la Bonanova, va deixar dos morts a principis de març

Fotografies: © Elena Bulet

SERGI ALEMANY

L'aspecte exterior en deia molt. El 2016 era una altra època per a la Fundació ESMEN, situada a la part alta de Barcelona, al barri de la Bonanova, dedicada a oferir serveis a persones adultes amb discapacitat intel·lectual. "Tot estava tancat i des del carrer no s'hi veia res. Semblava que entressis a una presó" explica l'actual director, Ignacio de Gispert. "No tenim res amagar", afegeix la directora de la llar residència Albatros, propietat de la fundació.

La llar residència Albatros és, com el nom indica, una llar on viuen persones que necessiten suport en algun moment de la seva vida diària. "Això és casa seva i ells en són les persones usuàries, que no usuaris", remarca l'Imma, per a qui el llenguatge és de vital importància per arribar a una plena inclusió social algun dia. Tant la fundació com la llar residència comparteixen parcel·la física al carrer de les Escoles

Pies, a escassos metres del Centre Mèdic Teknon o l'Escola Pia de Sarrià i davant d'un altre centre escolar, el John Talabot.

Formar part del barri

"Volíem fer un acte de Sant Jordi col·laborant amb escoles del barri, però ens va agafar la pandèmia", recorda l'Ignacio. En aquest sentit, el de tenir visibilitat al barri, assumeix que tenen molt camí per recórrer. "És un objectiu en general de les persones amb discapacitat, fer-se visibles", puntualitza l'Imma, que critica que molts cops s'envien aquestes persones a la muntanya, a llocs amb poc moviment.

Són les onze del matí d'un dimecres i els residents d'Albatros estan treballant, cadascú al seu centre ocupacional, de 9 a 17 h, com feien cada dia abans de l'arribada de la covid-19. "Per viure aquí han de tenir una ocupació diürna fora de la llar, però amb la pandèmia vam passar a

ser residència 24 hores", recorda l'Imma, a conseqüència del tancament dels centres ocupacionals.

Una pandèmia amb dues morts a l'hospital

La pandèmia va colpejar la llar residència Albatros a principis de març, quan encara no s'havia decretat l'Estat d'Alarma. "Ens trobem el 9 de març amb set quadres de febre alhora i a la següent setmana ja teníem dos *exitus* (morts)", explica l'Imma. Es tractava de dues persones que havien estat derivades a l'hospital amb pneumònia bilateral. En paraules de la doctora Morera del CAP Sarrià, Albatros era "un coronavirus ambulat" des d'aquell moment fins que va fer net de positius: en total, una vintena.

Mentrestant, calia continuar gestionant el dia a dia més bàsic a la llar:

higienes, menjars, receptes que caducaven, medicaments que no arribaven, telèfons que no paraven de sonar... "Necessitàvem més mans que personal qualificat!", deixa caure l'Imma, alhora que agraeix haver pogut superar aquella "guerra". En aquells moments, el professor dels tallers de fotografia va passar a fer d'educador, una col·laboradora del taller de teatre va ingressar com a voluntària, etc. "La feina al món social és vocacional", diu l'Imma, amb tretze anys d'experiència en aquest racó del barri de la Bonanova.

Per a l'Ignacio, el director de la fundació, ha estat el pitjor dels gairebé cinc anys al capdavant d'ESMEN, però considera que s'ha fet un gran aprenentatge: "Al final el més important són les actituds, el control de les emocions, la resiliència... i tot això que és clau ho hem après tant persones usuàries com treballadors,

//

Al final el més important són les actituds, el control de les emocions, la resiliència... i tot això que és clau ho hem après tant persones usuàries com treballadors, arran de la pandèmia”

arran de la pandèmia”. Segons l'Ignacio, el treball en xarxa amb Salut, Afers Socials i el DINCAT (la Federació Catalana de Discapacitat Intel·lectual) també ha estat de vital importància.

“Ens sentim molt més preparats que abans, però en alerta davant d'aquest virus”, reconeix el director. Avui en dia les persones usuàries de la llar surten de nou cada matí en direcció al seu centre de treball i tornen utilitzant el transport públic o acompanyades, en alguns casos, pels seus tutors legals. Un intent d'acostar-se a la plena normalitat, malgrat l'època en què vivim. ■

**La Fundació ESMEN, amb 30 anys de vida, és de titularitat privada, però treballa per gestió delegada de la Generalitat. Només 10 de les 62 places de la llar residència Albatros són privades; la resta compten amb una subvenció pública.*

WUNDER TRAINING

CUIDA'T MÉS I MILLOR Nou programa Immunotraining

Preocupat per la teva salut? Conscient de la importància d'un diagnòstic precoç i la pràctica d'activitat física en la prevenció de malalties? **La resposta és Immunotraining.**

El teu programa integral de salut, activitat física i reforç del sistema immunològic.

BENEFICIS A QUATRE NIVELLS

- **MILLORA**
Del sistema immunològic, de la condició física i cardiorespiratòria, de la funció cognitiva, etc.
- **MENYS RISC**
D'ictus, malalties coronàries, càncer de còlon o mama, dolors d'esquena, etc.
- **CONTROL**
De la hipertensió arterial, dislipèmies, diabetis, etc.
- **PREVENCIÓ**
D'envelliment prematur, osteoporosi, obesitat, etc.

COMPOSICIÓ D'INMUNOTRAINING

- Examen mèdic complet de 60 minuts
- Assessorament nutricional
- Pla d'entrenament personalitzat
- Control biomecànic del moviment i força
- Visita i coaching mèdic mensual de 30 minuts
- Sessió mensual de fisioteràpia/osteopatia
- Avaluació i control cardiovascular i respiratori
- Sessió mensual d'entrenament personal
- Estudi cineantropomètric

Vols començar a cuidar-te de veritat?

Per a més informació:

Muntaner, 529 - 08022 Barcelona | T 934184720 | info@wundertraining.com
www.wundertraining.com

EL RELAT

La meva vida amb Bogart i Bacall

MÒ BERTRAN

He decidit que són actors. Ella, segur: en té tot l'aire. Fa mesos que cada dia me'ls creuo, sempre a la mateixa hora i en el mateix lloc. Ell dins del parc, assegut en un banc, fumant, i ella, a la cafeteria, amb un cafè amb llet a la barra, a les nou en punt.

Els veig cada matí, de dilluns a divendres. Cada dia faig el mateix recorregut, m'agrada la rutina. Em llevo a les set: faig una hora de ioga, em dutxo, em vesteixo i surto a caminar mitja hora, creuo el parc, gaudeixo de tots els sentits, sobretot el de la vista. Soc molt observadora, soc escriptora. Caço moments, caço persones.

L'home té uns quaranta anys, té els cabells curts, moreno, amb el nas gran i els ulls foscos. Cada dia em travessa amb la mirada i quan passo davant seu em fa un somriure tort, després d'exhalar el fum, com si no pogués deixar-lo anar del tot, com si no pogués deixar-se anar del tot. Cada dia li torno el somriure encantada. Em recorda Humphrey Bogart, i no és habitual creuar-te cada dia amb el seu magnetisme.

La dona té els cabells ondulats, castany clar, els llavis molsuts i els ulls verds. És jove, alta, elegant. Em fa pensar, molt, en Lauren Bacall. Deu notar que l'observo i de tant en tant em llança una mirada profunda i després, amb una veu greu, ronca, com la de l'actriu, demana el compte i marxa.

Sí, he decidit que són actors. No ho puc saber del cert si no ho pregunto perquè no miro mai la televisió, no en tinc. Tampoc miro sèries. Vaig sovint al cinema, però mai veig pel·lícules espanyoles, ni catalanes. El meu tiet aficionat al cinema em repetia, com un mantra, que el cinema espanyol no podia competir amb l'americà. Tant era que fes molts anys que no veia una pel·lícula espanyola. El cinema era Cary Grant, Marlon Brando, James Dean. També era Greta Garbo, Audrey Hepburn, Marilyn Monroe. I el mantra que el cinema era americà i que va quedar aturat als anys cinquanta va calar fons.

Avui la Bacall m'ha mirat més estona. Bon dia. M'ha espantat sentir-la parlar en català. En Humphrey em continua somrient cada dia. Lauren Bacall i Humphrey Bogart van compartir pantalla i vida durant dotze anys. He decidit que l'home i la dona s'han de trobar, ho he imaginat molts dies i la meua imaginació no té límits. Ara és hora que la ficció sigui real: jo la faré real.

Planejo l'encontre que tindran. Jo travessaré el parc com cada dia i, com cada dia, passaré per davant del banc on seu l'home. Ensopegaré davant seu, amb naturalitat, i la carpeta on tindrà escrits antics sense cap ordre cairà. Semblarà una catàstrofe que l'home m'ajudarà a redreçar i, amb la cigarreta als llavis i amb posat preocupat i sobretot molt atent, m'ajudarà també a posar-me dempeus de nou. M'espolsaré els pantalons. "No m'he fet mal, estic bé, moltes gràcies". "Et puc convidar a un cafè?" La proposta sonarà espontània, ell acceptarà i anirem a la cafeteria on sé que hi haurà Lauren Bacall perquè seran les nou en punt. Entrarem i saludaré la cambrera amb veu ben alta. Ella em tornarà la salutació una mica d'esma i la Bacall es girarà en sentir-nos, ens seguirà amb la mirada, a mi, però sobretot a l'home. Ell també la mirarà, fixament. Seurem en una taula de cara a la barra, de cara a ella, al seu perfil, que anirà tombant cap a nosaltres perquè la mirada de Bogart l'haurà impactat tant que buscarà la manera de tornar a trobar el somriure mig forçat i els ulls tristos, desafiants. Anirà passant això i en Bogart i la Bacall s'aniran enamorant, atrets com dos personatges de les pel·lícules que van interpretar. Mentrestant, jo explicaré a en Humphrey que aquí fan un cafè deliciós i que tenen tes de tot tipus i que els serveixen com a mi m'agrada, amb la tetera gran, el te reposant i la tassa i el sucre morè i la gerreta de llet a part perquè pugui servir-me'l al meu gust.

M'escollaré poc, l'importarà molt poc tot el que li dic. Només just per dir-me,

sense deixar de mirar Lauren Bacall, que a partir d'ara vindrà a esmorzar aquí cada dia, que no coneixia aquest cafè, tot i ser tan a prop del parc.

I a partir d'aquest matí aniran perseguint les mirades, s'aniran regalant somriures, fins que un dia entraré a la cafeteria i els trobaré junts a la taula on l'home i jo vam seure el dia de la caiguda, el primer dia.

Els saludaré amb la mà i ells em somriuran agraïts. Que fàcil haurà estat i que gratificant serà poder sentir l'electricitat que desprendran entre ells, com havia de ser. Sé que serà el seu primer dia d'una llarga relació. Bogart es va enamorar del personatge de Lauren Bacall, ella es va enamorar del personatge de Humphrey Bogart. Actuaven al plató i portaven el personatge a casa, a la vida. Intueixo que a l'home i la dona els esperaran anys de pel·lícula. Jo estaré satisfeta, ja tindrà els personatges que buscava, podré escriure'n la història.

Decideixo que el dia que es coneixeran sigui un dimarts, amb marge de prou dies perquè puguin veure's de nou al cafè sense deixar que es refredi l'atracció que sentiran. Aquell dimarts em llevo a les set, com sempre, faig una hora de ioga, em dutxo i m'arreglo amb pressa. Entro al parc, distingeixo l'home de lluny, al banc. Camino nerviosa cap a ell. No em pot llegir els pensaments, encara no, segur que no, em dic amb por. Accelero el pas per poder ensopegar bé, amb estil, perquè sembli una caiguda natural. Desitjo no fer-me mal de veritat. Em centro en l'home, ell es tomba i em segueix els moviments amb els ulls foscos, penetrants, fins que soc davant seu. Llavors caic, els papers de la carpeta oberta volen i es barregen, ell s'acosta, m'ajuda a recollir-los. Jo m'aixeco i m'espols. "Estic bé, gràcies". "Et puc convidar a un cafè?" Ell accepta i entrem al bar. El deixo passar al davant. Jo, al darrere, observo, apunto, caçant el moment, caçant-los a ells.

—Hola, Laura.

La veu ronca obre els ulls, sorpresa.

Fotograma de To Have and Have Not (1944)

—Hola, Humbert, com és que vens avui?

El somriure tort apaga la cigarreta al cendrer de la barra i fa un petó als llavis molsuts. Jo miro l'escena, atònita, encara a la porta del bar.

L'endemà, dimecres, torno a passar pel parc. L'Humbert fuma, al banc, com sempre. "Bon dia! Tot bé?" Li responc que sí, gràcies. La Laura també s'interessa per mi, fins i tot xerrem una mica a la barra. I el dissabte següent, per primer cop en dissabte, baixo a la cafeteria i els veig junts, a la taula on l'home i jo vam seure el primer dia. Jo, tan observadora, m'assabento llavors per la cambrera que fa dos anys que són parella, que es van conèixer en aquesta cafeteria, que ella hi ve cada dia i que ell, només els dissabtes. Que ella és periodista i ell pintor, i té l'estudi a l'altre cantó del parc. Que discuteixen molt, que els clients els coneixen. Que les reconciliacions són de guió guanyador d'Oscar. Que la relació és intensa. M'ho imagino. I penso que ja fa dos anys que tinc la història al davant, només dos carrers enllà de casa. Jo, tan observadora, de la meua rutina.

Vull seguir-los, immortalitzar-los, explicar-los. Mentre prenc el te a la barra, imagino que els demano permís per acompanyar-los i escriure'ls. Imagino que l'Humbert em respon el mateix que Bogart a un periodista impertinent: "Potser vols acompanyar-nos fins al llet i explicar com follem?" "Sí, ho vull!", crido en silenci. I m'imagino que visc amb ells, que menjo amb ells, que dormo amb ells, que escric el llibre de la meua vida. La meua vida amb Bogart i Bacall. Tornaran a ser personatges. La realitat serà ficció, jo la faré ficció de nou. ■

LES RESSENYES DE LA CASA USHER

Dolça introducció al caos

La Marta i el Dani són una parella jove i estable fins que, sense voler-ho, arriba l'embaràs i sobre una esquadra que farà que es plantegin junts i per separat com continuar la vida.

L'embaràs i la decisió de la Marta són el punt de partida d'una història plena de contradiccions i de sentiments oposats, que ens arriba més a partir del que pensen els personatges que del que diuen o fan, que té èmfasi en les conviccions socials i altres aspectes que estan en el nostre dia a dia.

Lo que queda de luz

La Christine, l'Alex, la Lydia i el Zach. Quatre amics, dos matrimonis, les vides compartides. Però quan falta una de les peces, la teranyina es fractura i perd l'estabilitat.

La mort del Zach fa reviure antigues tensions, repensar decisions preses fa molts anys i desenterrar velles emocions en els amics que sobreviuen. Una novel·la sobre l'amistat, les lleialtats, l'amor, les ambicions, el pas de temps i fins a quin punt ens definim a partir de les persones que ens envolten.

Mestissa

Les memòries de la infantesa i la joventut de l'autora, escrites amb l'objectiu de transmetre el genocidi colonial contra el seu poble i de poder salvaguardar-ne la memòria.

És un relat de supervivència d'una militant activista aborigen que explica de manera seca i precisa què és ser mestissa al Canadà. Un text que t'obliga de nou a fer la relectura del mite americà i a revisar la història. "Per què m'han d'imposar ser com l'altre?", diu Campbell, en una de les darreres entrevistes que li han fet.

CASA USHER | C. Santaló, 79 | www.casausher.com

EL LLIBRE DEL VEÍ | Entrevista

Al Jardí amb... Alberto Fernández Díaz

"SAPS QUANTES RUTES EN CARRETERA HI HA A COLLSEROLA?"

SANDRA PALAU

Hem quedat pel barri... Mentre m'esperava no he pogut evitar girar-me al sentir un so punyent, aquell rugir característic d'una Harley, que durant uns segons ha eclipsat totes les altres possibles melodies. El motorista s'ha aturat davant meu... Sí, era ell...

— Vols pujar? Tinc un casc per a tu.

— Com? És que les motos em fan una mica de respecte...

— La Harley és diferent...

— Ja...

— No és per córrer, és per gaudir del paisatge... Podem anar parlant i t'explico coses del barri... Sóc un enamorat de Barcelona...

Doncs dit i fet. Concentrada en no sortir volant, i mentre intentava trobar la millor posició (si ho arribo a saber m'hagués posat un culotte) l'Alberto em delecta amb els seus coneixements històrics del barri i de la ciutat: "Davant del Mandri hi havia una txeca... Saps quantes carreteres té Collserola?"... Per raons obviés només podia sentir el 20% de les seves paraules, però la passió que es podia percebre en cada lletra em tenia totalment captivada...

Alberto Fernández Díaz és un apassionat de Barcelona, de la Harley (per descomptat), del futbol i de la seva exquisida col·lecció de trens i soldadets de plom...

És el vuitè de deu germans. Va néixer i créixer a Sant Gervasi. Ha estat un quart de segle en primera línia política amb el Partit Popular... Em comenta que va començar sense cap mena de

pretensió, simplement volia exposar les seves idees i ser coherent amb el que pensava. Després d'abandonar la política, ara fa més d'un any, exerceix d'advocat i consultor, a part de col·laborar d'articulista en diferents mitjans.

L'excursió em sedueix enormement però al mateix temps friso per descansar una mica de la meravellosa Harley...

— Alberto, ens hauríem d'aturar per fer la foto...

— Espera, que he pensat que podríem anar fins al Tibidabo... Saps què significa el nom? ¿Saps que Saps que té una referència religiosa?

— Podem fer una aturada abans? (L'energia d'aquest home no té límits)

— Val, com vulguis... Aquí mateix?

— Perfecte!

Despentinada, baixo de la moto amb unes ganes boges de reposar en un banc que acabo de veure.

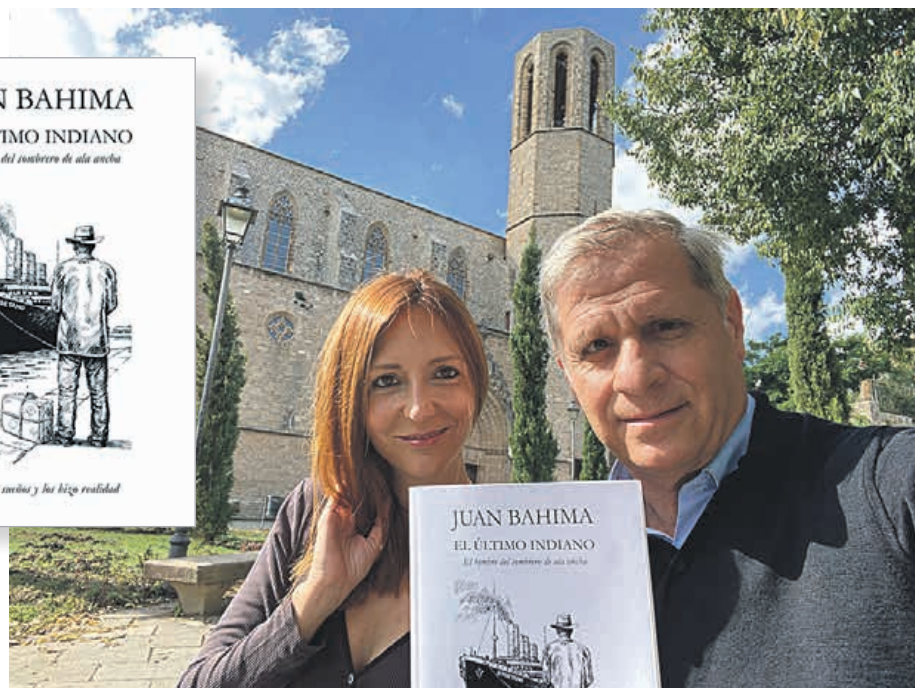
Com es nota que t'agrada la història...

Moltíssim. M'atrauen períodes i moments històrics reflectits en una novel·la, en un documental, en l'art...

Novel·la... Tens algun escriptor favorit?

Molts... Però sobretot Arturo Pérez-Reverte. I per a mi, qui il·lustra millor la història en un quadre, és el pintor barceloní Augusto Ferrer-Dalmau.

També m'agrada molt reivindicar escriptors barcelonins com Chufo Llorens i Carlos Ruiz Zafón, per exemple.

© Imma Domènech

Barcelonins i del barri!

Exacte. (Aprofito per a regalar-li una novel·la històrica. "El último indiano. El hombre del soldado de ala ancha", de Juan Bahima, editat per La vocal de lis).

Espero que t'agradi, l'autor és barceloní...

Genial, gràcies!

I parlant de Barcelona...

Com la veus ara?

Doncs veig una certa decadència... Però això no em fa deixar d'estimar-la. Justament quan passa això el que s'ha de fer és el possible per ajudar-la a tornar a ser com era...

I com era?

Uff... Una ciutat oberta, cosmopolita, emprenedora... Crec que el pitjor rival de Barcelona som nosaltres mateixos.

T'has apartat totalment de la política?

Totalment. Fins i tot els meus articles intento que s'allunyin d'un debat partidista i es centrin en reflexions de ciutat i/o convivència.

Dius que vas començar en política sense cap mena de pretensió...

Així és. No tenia cap intenció de dedicar-m'hi... Als divuit anys vaig constituir un sindicat universitari. Simplement per exposar idees i fer alguna cosa per millorar la situació que vivíem.

I suposo que uns anys després se't va despertar el cuquet...

Sí. Va ser a l'entrar com a conseller del districte de Les Corts. Sense cap retribució ni compensació econòmica. Altruisme 100%. Per

a mi va ser l'estat més pur de la política.

Un dels moments més durs de la teva carrera seria...

Doncs... Els sis anys com a president del PP Catalunya (del 1996 al 2002) vam viure uns anys molt tràgics pendants d'ETA. Van assassinar a Ernest Lluch i un dels següents podria ser jo, ja que també figurava a la llista de properes víctimes. Per sort, la Guardia Civil, va frenar l'atemptat que vaig estar a punt de patir amb un test bomba al portal de casa meua. Però aprens a conviure amb la por. Hem de relativitzar les coses. La vida és, lamentablement, tan adversa que has de ser capaç de relativitzar-la i aferrar-te en les coses positives que reps d'ella, que són moltes. ■

LLIBRERIA ONLINE

WWW.LAVOCALDELIS.COM

El teu llibre a casa en 48 hores

SEMBLANCES

Carme Karr Alfonsetti

MANUEL CASTELLET

Nascuda a Barcelona el 16 de març de l'any 1865, filla d'un enginyer metal·lúrgic francès, Eugène Karr, impulsor de les ferries amb alts forns amb carbó de lleinya, i de mare italiana, Emilia Alfonsetti, establerts a Barcelona, Carme Karr ho fou gairebé tot: periodista, escriptora, feminista, pacifista, musicòloga i compositora, publicista i una de les promotores més avançades del feminisme català de principi del segle xx.

La seva mare va morir quan la nena tenia un any i va ser criada per la dida, que, anys més tard, es casaria amb el senyor Karr. La família Karr formava part de l'alta burgesia, però la Carme, tot i créixer en un ambient familiar cosmopolita i internacional que la va portar a parlar francès i alemany, va integrar-se en la vida cultural catalana i va fer del català la seva llengua d'expressió principal, en una època que no ho facilitava. Tota la seva àmplia activitat, sempre vinculada a la cultura, constitueix un únic conjunt sota el prisma del feminisme, un feminisme que advocava per dotar les dones amb eines educatives que les capacitessin tant per a l'exercici d'una professió com per a l'exigència de la igualtat de tota mena de drets. Reivindicava el dret de les dones soles a ser autònomes, a tenir una funció social i un lloc útil en la societat; per a les dones treballadores, reclamava una borsa de treball, escoles de treball realment professionalitzadores i mutualitats per encarar el tracte laboral discriminatori basat en la maternitat. Tot això, sense renunciar a la seva vida de dona casada

—amb Josep Maria de Lasarte i de Janer, l'any 1890— i mare de quatre fills.

Signant amb el seu nom o amb un pseudònim —*Xènia*, en referència a Eugeni d'Ors, *Joana Romeu*, *Una liceista*, *L'Escardot*, per la sonoritat card/Karr—, va publicar a *L'Actualitat*, *El Día Gráfico*, *Or i Grana*, *Diario de Barcelona*, *Las Provincias* i *Juventut*. Però una de les seves dues grans obres és *Feminal*, suplement mensual del setmanari *Il·lustració Catalana* de 1907 a 1917, creat i dirigit per ella, amb la voluntat d'informar la dona "de tot lo que pot esserli útil, de tot lo que pot plàureli i interessarla en l'actual moment artístic, industrial i social".

La seva activitat periodística la va complementar com a autora d'obres de teatre, de novel·les, de contes —per a adults i per a infants—, d'assaigs, de crítica literària i d'una àmplia varietat de partitures musicals. Apel·les Mestres, del qual Carme Karr va musicar algunes poesies, va dir d'ella: "De les vores dels camins / l'escardot en fa jardins...".

Resident durant molts anys al número 17 del carrer Duquesa d'Orleans, a Sarrià, va viure intensament, no només la vida social del barri, sinó la intel·lectualitat de la Barcelona dels anys deu, vint i trenta. Amiga de Joan Maragall, d'Eugeni d'Ors, de Felip Pedrell o d'Apel·les Mestres, l'any 1910 va impartir un curs titulat 'Cultura femenina' a l'Ateneu Barcelonès —va ser la primera dona que impartia una conferència a l'Ateneu— i, uns anys més tard, conjuntament amb Dolors Monserdà, Rosa Sensat i altres, un curs sobre 'Educació femenina'. Però la seva activitat anava més enllà: l'any 1915 fou presidenta del

Comitè Femení Pacifista de Catalunya, que havia creat; el 1921 va crear l'associació Acció Femenina; el 1929 va dirigir el Pavelló de la Dona a l'Exposició Universal de Barcelona —on va mostrar el treball de dones de tot Espanya amb la intenció de desfer els prejudicis de l'època—; i el 1931 va signar el manifest que demanava al president Macià el dret de vot per a les dones, un dret que ella havia ja defensat des de feia més de 15 anys a les pàgines de *Feminal*.

Si *Feminal* fou la seva culminació en el camp periodístic, la creació i direcció de La Llar (Escola de la dona i Residència d'estudiants), l'any 1913 ho fou en l'àmbit social i educatiu. La Llar era una residència a l'estil britànic, primer únicament per a noies estudiants i posteriorment també per a professores, pensada per estimular l'ampliació d'estudis. La Llar fou una eina més en la xarxa que, posteriorment, va impulsar la Mancomunitat de Catalunya, que incloïa l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona —dirigit per Francesca Bonnemaison— i el Patronat d'Obreres de l'Agulla —fundat per Dolors Monserdà—, unes entitats que es complementaven amb la xarxa de Biblioteques Populares.

Encara que Carme Karr és desconeguda per bona part de la ciutadania de Catalunya, les nostres institucions han reconegut la seva tasca: la ciutat de Barcelona, que li ha dedicat un carrer de Sarrià —així com Sant Quirze del

Carme Karr explicant contes als nets, als anys vint

Vallès, Sant Vicenç de Castellet i Montgat; el districte de Sarrià – Sant Gervasi, que ha posat el seu nom a una de les sales de la Casa Orlandai; i la Generalitat de Catalunya, que va instituir els premis Memorial Carme Karr per a la igualtat d'oportunitats home-dona en els mitjans de publicitat i d'informació periodística catalans, i li ha dedicat el Centre de Formació de Persones Adultes Carme Karr, situat al Centre Penitenciari de Lledoners.

Aquesta ur-feminista (el prefix ur en el sentit de *pre*, de *proto*), com l'ha anomenada Marta Pessarrodona, morí a Barcelona el 29 de desembre de 1943. Sens dubte, com a precedent d'una professional del periodisme, tal com ara l'entemem, podríem dir que també fou també una ur-periodista. ■

Teatre

'No s'ha Foss', natura en estat pur al Teatre La Gleva

MARTA TRIUS

Plantes que parlen entre elles i un personatge que va més enllà de la realitat per mostrar la importància de la naturalesa i tot el que ens pot aportar. El discurs de l'actriu i cantant Irene Jódar en l'obra 'No s'ha FOSS', que es va representar al Teatre Gleva, al Farró, entre el 21 d'octubre i el 29, acabant funcions abans per culpa del tancament de teatres, deixa un rialler i amarg missatge en tothom qui la va a veure.

Inspirada en el viatge real que la mateixa Irene Jódar va fer a Islàndia, l'obra exposa la necessitat de cuidar el planeta i acabar amb la destrucció dels paisatges naturals com a part fonamental i imprescindible del món en el qual vivim.

El joc es desenvolupa entre llums i música: deu cançons inèdites a través de les quals l'espectador es va compenetrant més i més amb el missatge ecològic. Les llums van i venen, i fins i tot

s'atreveixen a deixar la sala pràcticament a les fosques en algun moment. I la projecció de fotografies de *Iceland*, o Islàndia com diem per aquí, no sols ajuden a captar l'essència de l'obra sinó que provoquen més d'un riure entre els assistents quan paren esment a les descripcions que fa l'actriu.

Jódar es mou per l'escenari com peix a l'aigua, entre plantes, cadires i instruments musicals: un vaivé que a vegades la fa estirar-se i somiar en un cel estrellat o en una vida lluny de les grans ciutats i la pol·lució, i és quan es repeteix a ella mateixa "ara soc com soc."

Aquí no hi té cabuda res més que no sigui real, genuí i fidedigne. Tot el que envolta la Irene Jódar i al seu company

d'escenari, el guitarrista Roger Cantí, forma part d'una bombolla d'aire purificat que qualsevol pot anhelar. I aquí la tenim a ella, llançant aquest crit sord en contra del capitalisme sota la direcció de Clara Manyós que li dona la força necessària perquè les paraules no siguin en va. ■

© Marta Mas Girones

© Marta Mas Girones

Història

Baixar a Barcelona, un assaig sobre la identitat sarrianenca

JESÚS MESTRE

Segueix viva la identitat sarrianenca? Aquesta és una de les preguntes que es planteja el llibre *Baixar a Barcelona. La ciutat i la comunitat recreada a Sarrià*, de Miguel Doñate Sastre i Raúl Márquez Porras, que es va presentar el dijous 8 d'octubre a la Casa Orlandai. És un volum editat per la Conselleria de Cultura de la Generalitat dins la col·lecció "Temas d'Etnologia de Catalunya". Seguint la normativa sanitària per la covid-19, la sala J.V. Foix va omplir l'aforament permès i els assistents van obrir, al final de l'acte, un interessant col·loqui amb els autors dels llibres, ja que també es va presentar *Sarrià desaparegut*, de la col·lecció Catalunya desapareguda, de l'editorial Efadós.

El llibre s'estructura en tres parts principals: "Història remota", "Història viscuda" i "La vida al barri vilatà". La primera té temàtica d'història, mentre que les altres dues són clarament etnogràfiques o d'antropologia social i cultural, l'especialització dels autors. Cal dir que la part d'història fa poques aportacions del que és conegut i publicat i, al meu entendre, segueix excessivament la visió dels treballs d'Eliseu Toscas, sobretot de *L'Estat i els poders locals a la Catalunya del segle XIX. Una visió des de Sarrià (1780-1860)*.

Aquest treball acadèmic aporta molta informació, però la interpreta a partir uns pressupòsits metodològics que no sempre quadren amb la realitat històrica de la vila. Així, en alguns aspectes, l'anàlisi de Doñate i Márquez no semblen gaire encertats, sobretot en definir el Sarrià del segle XIX com una societat principalment pagesa, cosa que desmenteix una consulta als censos, padrons o contribucions que es conserven a l'Arxiu del Districte. El capítol més treballat i on hi ha més aportacions d'aquesta part és el "De vila a barri", on s'analitza el procés d'annexió a Barcelona. És un excel·lent avançament a la commemoració del Centenari de l'Agregació de Sarrià a Barcelona, que s'està preparant de cara al novembre de l'any vinent. I que esperem que faciliti l'aparició d'altres estudis sobre la qüestió.

La part etnogràfica és la més innovadora de l'obra, i on els autors fan les principals aportacions originals. Cal dir que Miguel Doñate és fill de Sarrià, tot i que fa temps

que viu al Maresme. Això, segurament, suposa una major sensibilitat, però potser també algun prejudici. Per fer aquest passeig per "l'espai viscut" sarrianenc, s'acompanyen d'una dotzena de testimonis, persones nascudes els anys 30 i 40 del segle XX, algunes vinculades al Casal de Gent Gran de Can Fabregas. No sé si es poden considerar una mostra representativa aquests "sarrianencs de tota la vida" del teixit tradicional de la vila, però les opinions de la Clara i en Pep, els testimonis més presents, són interessants. Com també la tesi del "barri vilatà" que es desenvolupa en la darrera part de l'obra. Aquí és on es busca aquesta identitat sarrianenca diferenciada de la barcelonina, la contraposició de "poble" i "ciutat", que s'analitza a partir del paisatge (natural i humà), la sociabilitat (el fet de saludar els coneguts pel carrer), els personatges i les institucions pròpies (aquí es troben a faltar més referències a l'Orfeó, la institució més representativa de la vila) i, finalment, l'estratificació social, on es

contraposa el barri dels "senyors" amb el de les classes populars (pagesos, paletes, etc.). Sarrià no és només un barri benestant, sinó una comunitat amb una identitat pròpia, una identitat de poble.

Finalment, cal destacar l'excel·lent preàmbul de l'antropòleg Lluís Mallart, fill de Sarrià, que fa un magnífic relat dels seus records d'infant, els anys de la Guerra i de la Postguerra a partir d'un passeig pel barri en l'actualitat: "Torno a Barcelona. Em vaig dient, dins meu, que aquelles maneres de ser i de fer de llavors, de casa, del carrer i del barri i de Sarrià, em varen afaïçonar de tal manera que m'ajudaren a "baixar a Barcelona" per anar fins i tot més enllà, i trobar-me amb altres maneres de ser, de pensar i de parlar, amb altres identitats, com diríem ara. Simbòlicament, Sarrià és representat com una part, com una porta oberta a la ciutat de Barcelona, als Altres, al món." Cal agrair als autors que *Baixar a Barcelona* ens mostri moltes coses de la vila, de la identitat sarrianenca de les que potser no en som prou conscients. Com va passar amb l'annexió a Barcelona de fa cent anys, que va impulsar el procés de creació de la identitat sarrianenca, esperem que ara ens serveixi per plantejar com conservar-la en el futur. ■

EL COMERÇ DE SANT GERVASI ET VOL REGALAR

2.000 €

EN VALS DE COMPRA

ORGANITZAT PER

Associació de Comerciants de Sant Gervasi

AMB EL SUPORT DE

El Jardí dels Tarongers

M. JOSEP TORT

Situat al barri de Pedralbes, al carrer de la Ràbida número 5, el Jardí dels Tarongers, també anomenat com la torre Bartomeu, ha tornat a renéixer de les cendres. Després de 50 anys d'inactivitat vol tornar a ser un escenari de referència de la música a la ciutat de Barcelona. La torre, envoltada d'uns jardins molt singulars, constitueix el marc excepcional per a la celebració de concerts a l'aire lliure.

© Agrupació fotogràfica de Barcelona

Una mica d'història

Josep Bartomeu (1888-1980), enginyer, empresari i mecenes, va adquirir la finca l'any 1942 i confià la rehabilitació a l'arquitecte Josep Maria Martino que havia fet un seguit de projectes força rellevants, inspirats en el Noucentisme i el Racionalisme.

L'esclat de la Guerra Civil havia paralitzat l'activitat cultural de la ciutat. L'eufòria viscuda durant la República es va esvaïr i la repressió franquista, abolint el dret de reunió, va obstruir qualsevol iniciativa, excepte les trobades de música i dansa, que eren minuciosament vigilades pel règim. En aquest context, Bartomeu va obrir les portes de casa a la dinamització musical donant cabuda a totes les estètiques de la música clàssica. El Jardí dels Tarongers durant una dècada (1948-1958) es convertí en un espai d'intensa activitat artística que deixà enrere aquells anys de foscor.

El 1958, Bartomeu decideix posar punt final als concerts. A la seva mort, l'any 1980, el Jardí dels Tarongers passa a mans de la Generalitat i es constitueix com a Centre d'Estudis i Documentació Musical. El 2014 el Consell Català de la Música i els Amics del Jardí dels Tarongers recuperen l'esperit de Bartomeu i engeguen una programació estable de concerts i espectacles musicals per promocionar joves talents, intèrprets i compositors.

© M. Josep Tort

El jardí

El projecte arquitectònic del Jardí dels Tarongers va estar condicionat pel corrent Noucentista del moment, que volia modernitzar els jardins a partir d'un ideari propi. Bartomeu volia un jardí una mica assilvestrat com els jardins romàntics, però el resultat final va esdevenir perfectament mesurat i ordenat. No es va deixar res a l'atzar.

Per salvar el fort pendent del terreny, situat al vessant sud de la serra de Collserola, es van construir dos nivells de terrasses, connectades per escales de terra cuita a les dues plantes de la casa. El conjunt d'escalines i balustrades de cada nivell va propiciar una harmonia entre l'edifici i l'entorn.

Assessorat pels paisatgistes Mirambell i Rubió i Tudurí, es van preservar les espècies existents com l'eucaliptus*, l'om que presidia la gran esplanada de gespa on es feien els concerts i els arbres fruiters com els tarongers, que van donar el nom a la finca. Potser Bartomeu volia embolcallar els concerts amb l'intens perfum de la bonica flor del taronger.

El jardí era molt més gran, s'estenia fins al carrer Panamà. Tenia un sistema d'aprofitament de l'aigua inspirat en la cultura àrab. L'aigua que sobreixia dels dipòsits reguladors feia brollar els sortidors que s'estenien arreu del jardí.

La principal singularitat del Jardí dels Tarongers és el munt d'escultures i peces decoratives que conté. L'esperit de mecenatge artístic d'en Bartomeu el va empenyer a decorar el jardí i també la casa amb multitud de figures que va encarregar a diferents escultors i ceramistes de renom. La utilització de la terra cuita com a element de connexió amb l'arquitectura popular és molt present i cada

© M. Josep Tort

racó del jardí està rigorosament pensat i estudiat i té una significació única que el fa excepcional.

La vegetació

El tret més destacable de la vegetació del Jardí dels Tarongers n'és el caràcter eminentment mediterrani: els pins pinyoners, els pins blancs i els xiprers sovintegen arreu.

En entrar a la casa Bartomeu, se'n descobreix una esplanada pràcticament diàfana, el Pla de l'Om, limitada per conjunts de xiprers, pins blancs, pins de Canàries, un cedre, una alzina destacable i dos pitòspsors situats al mig del pla. A la façana sud, s'hi albira una raconada assilvestrada amb pitòspsors i llores i unes escales que condueixen a l'entrada principal de l'edifici, situada en una terrassa perimetral, guarnida amb testos florits.

Sobre el Pla de l'Om, se situa la piscina presidida per una bonica escultura de tall clàssic, *L'home del peix*, i en un extrem del jardí s'hi eleva una petita glorieta, amb una cúpula decorada amb una franja de petxines, símbol de Sarrià. Al costat, un vell pi blanc s'inclina perillosament sobre aquesta bonica construcció. Alguns baladres coloreixen l'indret amb la seva intensa floració i un arbre ampolla, d'origen australià, creix ufanós en un escocell a l'escala d'accés a la piscina.

La darrera terrassa enjardinada, que connecta amb la segona planta de l'edifici, ens mostra alguns exemplars icònics de la flora mediterrània. Dos grans pins pinyoners, un pi blanc i un grup d'ullastres acompanyen el conjunt d'escultures i peces decoratives de l'indret. ■

* L'eucaliptus va ser abatut per un llamp el 1953. Bartomeu va encarregar a Martí Sabé que n'esculpís la soca per eternitzar l'arbre.

CONEXEM ELS OCELLS

Picot garser gros

ENRIC CAPDEVILA

El picot garser gros (*Dendrocopos major*) és un ocell resident i en expansió de la família dels pícids, marcadament forestal, que ocupa boscos densos de tot tipus, i a Barcelona es troba exclusivament a Collserola. Ocupa el mateix hàbitat que el picot verd (*Picus viridis*), del qual se'l diferencia perquè és més petit, pel color i perquè el picot verd prefereix terrenys més oberts. El picot garser gros és un ocell mitjà d'uns 23 cm de llarg i el plomatge del qual és blanc i negre, amb una taca vermella a la part inferior del ventre. Els mascles tenen també una taca vermella al clatell (la qual s'estén pel capell dels més joves) que actua

com a senyal reflector quan l'ocell colpeja els arbres. Vola seguint una línia ondulada, tancant les ales de tant en tant. Quan arriba al tronc d'un arbre, clava les ungles a la fusta i s'aguanta amb la cua i els quatre dits de cada pota, distribuïts dos a dos a diferència de la majoria dels ocells.

Amb el bec, potent, pot foradar qualsevol fusta i, amb la llarga llengua protractil que té, arriba a capturar tot tipus de larves i insectes xilòfags. Amplia l'alimentació amb polls i ous, i a l'hivern, amb tot tipus de fruits. Així mateix, és capaç d'encaixar una pinya en un arbre, com una enclusa, per poder picar-la i obtenir-ne els

pinçons petits. N'és molt característic el cant i també el soroll picant els arbres; cal distingir el repic que fa per foradar la fusta per fer el niu o alimentar-se del que fa per marcar territori i atreure les femelles, que és més ràpid i consecutiu. Hi ha dues espècies més de picot garser a Catalunya, però no es poden confondre amb el gros: el picot garser petit (*Dryobates minor*), de la mida d'un pardal, que és de bosc de ribera (es veu ocasionalment al Prat del Llobregat), i l'escàs picot garser mitjà (*Leiopicus medius*), que es troba exclusivament als boscos de roure penol de la Vall d'Aran. ■
Dita: "Quan canta el pigot, la pluja és a prop".

Una vintena d'arbres de 16 espècies poden desaparèixer de Can Raventós

JORDI BIGUES

Al jardí de Can Raventós de Sarrià antic hi ha 25 arbres plantats. D'ells, 21 desapareixeran si el projecte d'edificació de pisos de luxe es du a terme. Set seran trasplantats: tres moreres, una olivera, dos tarongers amargs i una falsa palmera. Si continuen la seva vida, els set serien trasplantats a un altre indret de Barcelona. Al cap d'un any, els promotors de l'edificació podrien demanar la devolució de la suma total dels set arbres 13.267 € dipositats com aval per fer front al fracàs del trasplantament.

L'Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona va fer un informe l'abril de 2018 favorable a la premissió d'edificar al jardí de Can Raventós, tot eliminant l'arbrat, limitant-se a valorar legalment la tala dels arbres, d'acord amb el títol 7 de l'ordenança de medi ambient de l'Ajuntament, dedicat als espais verds i la biodiversitat.

Els promotors de l'edificació del jardí pagarien 16.342 € com compensació per la tala de 14 arbres i tota la vegetació de

les plantes del jardí i l'estany on podria viure amb seguretat una població d'amfibis. Quatre arbres serien respectats: dos til·lers, un lledoner i un plàtan, però l'excavació es podria apropar fins a dos metres dels troncs. El seu futur tampoc no està garantit.

Si el jardí de Can Raventós fos declarat refugi climàtic de Barcelona, en compliment dels objectius del Pla Clima de Barcelona i la declaració d'Emergència Climàtica, els arbres i la vegetació podria augmentar, tot protegint el darrer i únic espai verd de Sarrià antic que

ha sobreviscut al procés d'edificació sense aturada amb habitatges de luxe destinats a classes benestants. L'intent d'imposar amb calçador l'ocupació de l'espai amb un excés d'habitatges havia comportat no respectar les distàncies bàsiques normatives. El projecte va quedar descartat per l'ajuntament abans de les darreres eleccions però el procés d'aprovació es va accelerar per part d'Urbanisme de l'Ajuntament.

El projecte aprovat pel Ple de setembre s'ha ocultat tant pels afectats, com els interessats, fins i tot tant pels regidors que han votat a favor (comuns, Valls i socialistes) com els que van votar en contra (Esquerra Republicana). La dreta es va abstenir (JxCat, PP i Ciutadans).

La contingència de la protecció de la casa ha frenat l'edificació del jardí dels hereus de Can Raventós que volen que la llar familiar esdevingui un solar edificat. Una pregunta és a l'aire: podrien els propietaris talar la vegetació en una política de fets consumats? ■

RELACIÓ D'ARBRES DE CAN RAVENTÓS

Trasplantables, 13.267 € d'aval

Cica o falsa palmera (*Cycas revoluta*)
Morera blanca 1 (*Morus alba*)
Morera blanca 2 (*Morus alba*)
Morera blanca 3 (*Morus alba*)
Olivera (*Olea europaea*)
Taronger agre 1 (*Citrus aurantium*)
Taronger agre 2 (*Citrus aurantium*)

No trasplantables, valorats en 16.342 €

Avet blanc (*Abies alba*)
Bellaombra (*Phytolacca dioica*)
Lledoner 1 (*Celtis australis*)
Lledoner 2 (*Celtis australis*)
Mandariner (*Citrus reticulata*)
Morera blanca (*Morus alba*)
Nesprer del Japó (*Eriobotrya japonica*)
Pi canari (*Pinus canariensis*)
Plàtan (*Platanus hispànica* (X) *acerifolia*)
Tamariu (*Tamarix gallica*)
Taronger agre 1 (*Citrus aurantium*)
Taronger agre 2 (*Citrus aurantium*)
Teix (*Taxus bacatta*)
Xicranda (*Jacaranta mimosifolia*)

No afectats, valorats en 10.687 € com aval

Lledoner (*Celtis australis*)
Plàtan (*Platanus hispànica* (X) *Acerifolia*)
Til·ler (*Tilia cordata*)
Til·ler (*Tilia cordata*)

EL COMERÇ DE SANT GERVASI ET VOL REGALAR

2.000 €

EN VALS DE COMPRA

Demana en el teu establiment
les butlletes de participació
per les teves compres

1 premi per import de 500€
2 premis per import de 250€
5 premis per import de 100€
10 premis per import de 50€

la promoció començarà el 26 d'octubre i finalitzarà el 30 de novembre

ORGANITZAT PER

Associació de Comerciants de Sant Gervasi

AMB EL SUPORT DE

Entrevista

XAVI VILANOVA

“Esforçar-se només per amor a l’art és una aportació als infants atípics en les extraescolars”

ANA RUBIÓ, @annrubiojimenez

Quedem a la plaça de Sant Vicenç de Sarrià. És migdia i estem gairebé soles. Al banc del davant hi ha una senyora gran fent una sopa de lletres, els veïns i les veïnes la saluden en passar: com en un poble.

El Xavi i jo estem assegudes en un banc. Li he demanat que porti una samarreta que l’identifiqui i n’ha dut quatre. “Trobo que és lleig portar-ne només una, estic a quatre entitats diferents”, m’explica.

Com vas conèixer el món de la cultura popular?

Bé, fa molts anys, a través del Drac de Sarrià. Des que era un nadó he anat gairebé cada any a veure’ls tocar a la matinada de la Festa Major.

Tradició de vida, no?

Efectivament. De fet, els meus pares sempre convidaven després els músics a unes braves, era un detall assegurat. Un any que no vam poder anar-hi, jo devia tenir quatre o cinc primaveres, els del Drac van penjar cartells per la vila buscant “el nen de les braves”.

Tot un honor.

(Riu) Clar! Abans no hi havia tanta percussió al barri com avui dia; el Drac va ser el meu impuls per entrar en aquest món.

I ja no n’has sortit... Estàs a quatre entitats diferents.

Tabalers, Tabalets, Trastok’ts Street Band i la Comissió de Festes del Roser de Sarrià. Només he viscut a la vila i participo en aquest món des dels 15 anys, ara en tinc 23.

On vas començar?

A Diables de Sarrià. Es va crear un grup de percussió sense que jo me n’assabentés, però a la Festa Major d’aquell any vaig veure un amic meu de l’escola tocant-hi.

I t’hi vas afegir.

Sense dubtar-ho. Primer vaig començar a tocar i després a dirigir. El 2015, el grup va haver de dissoldre’s i els qui en formàvem part vam crear Tabalers de Sarrià. I d’aquí, un any més tard, va néixer Tabalets, una entitat per introduir els infants en el món de la percussió.

Què creus que els aporta la música?

És una altra eina per créixer. Entrar en el món cultural t’obre les portes a una visió diferent: vius situacions úniques, t’adones que tothom gaudeix i fa gaudir.

Tot això sense ànim de lucre?

Sí, estem acostumats a pagar, consumir i marxar. L’aprenentatge d’esforçar-se i tenir compromís amb un espai, només per amor a l’art, és una aportació cap als infants que és atípics en una extraescolar..

I per als joves que volen professionalitzar la percussió?

Per a nosaltres hem creat Trastok’ts.

Trastok’ts?

Sí, de fer embogir, de trastocar. La nostra característica

© Ana Rubió

© Ana Rubió

més gran és la bogeria. Quan actuem al carrer, busquem el *feeling* amb els espectadors, volem que ells també formin part de l’espectacle.

Què us diferencia de Tabalers?

Tabalers és un grup multigeneracional, obert a tots aquells que volen compartir la seva passió per la música. En canvi, Trastok’ts assumeix el compromís d’intentar professionalitzar el seu espectacle.

Heu crescut molt en poc temps.

Moltíssim. Hem tingut una evolució que no es creu ningú. La majoria dels membres, en començar, no havien tingut mai contacte amb la percussió o la batucada. I a més, vam decidir introduir també instruments de vent, que requereixen una formació més llarga i exhaustiva.

On heu tocat?

En grans festes, de fet. Hem anat a França, al Festival de Sitges dues vegades, a la primera gala Drag Queen d’aquesta mateixa ciutat, a Tarragona... Ah! I pels barris de Barcelona, essencials.

I a Sarrià, què creus que aporten les entitats?

Crec que amb els anys, els vincles amb altres entitats del barri com el Drac, els Gegants, els Castellers, la Comissió de Festes del Roser i moltes més, han anat enfortint-se. I això és una passa més cap a la cohesió dins el barri. Una cohesió que, a nivell cultural, batega amb més força.

I així, parlant de cultura popular, de la calma que es respira avui a la plaça i de la necessitat d’un local per a les entitats, el Xavi i jo acabem fent unes braves al bar Tomàs. I no, fins al moment no han pogut tocar ni assajar de nou: “Si tinguéssim un espai on fer-ho...”. ■

Torna el concurs Docs Cooperants per fomentar que joves creadors documentin temes de cooperació, associacionisme i voluntariat

EL JARDÍ

L’Espai Jove Casa Sagnier ha tornat a posar en marxa l’edició del 2020 de DocsCooperants, un concurs de projectes audiovisuals sobre cooperació, associacionisme, participació o voluntariat. A diferència d’altres certàmens, aquest concurs no premia una obra audiovisual acabada, sinó l’avantprojecte, i la dotació econòmica dels premis

és destinada a la realització del documental. A més, l’Espai Jove acompanya durant el temps de gravació la productora o entitat per tal d’assessorar-la en tot el que necessiti.

Els participants d’aquest concurs acostumen a ser associacions, ONGs o col·lectius socials que volen donar veu als seus projectes, o bé petites productores a les quals agrada el gènere del documental social.

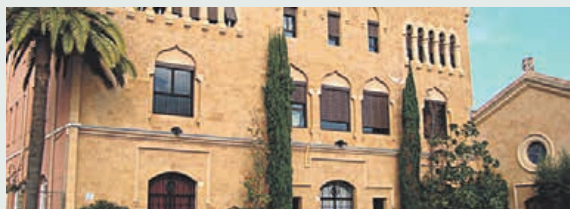
La data límit d’entrega dels avantprojectes és el 29 de novembre, i el primer premi obtindrà 2.000 €, mentre que el segon n’obté 1.000. A més, els documentals guanyadors tindran un any per realitzar-se i hauran d’estar llestos per presentar-se la tardor del 2021.

Des de l’Espai Jove de Casa Sagnier, destaquen que la convocatòria es llença en un moment en què per a molts joves “és

necessari parar i observar” què succeeix al voltant, “què es vulnera, qui pateix i qui lluita” perquè tothom tingui les mateixes oportunitats. ■

Escoles

Comença el servei "Tems per a tu" a l'Escola Sagrat Cor de Sarrià

EL JARDÍ

L'Escola Sagrat Cor de Sarrià ofereix des d'aquest 10 d'octubre el servei "Tems per a tu", que busca fomentar el lleure de qualitat dels infants, adolescents, joves i adults amb discapacitat. Les activitats lúdiques seran en dissabtes alterns de 10:00 a 13:30 hores i hi haurà jocs adaptats a les diferents edats. Es planifiquen tenint en compte les preferències i els interessos dels participants i són dutes a terme per professionals d'entitats que treballen en l'àmbit del lleure per a persones amb discapacitat. Aquest servei l'ofereix l'Ajuntament de Barcelona, a través de l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat de l'Àrea de Drets Socials, Justícia Global, Feminismes i LGTBI i dels districtes de la ciutat. ■

L'Ajuntament pacificarà quatre nous entorns escolars el 2021

EL JARDÍ

Després d'haver pacificat els entorns de l'escola Poeta Foix i Pia Balmes, l'Ajuntament de Barcelona ha anunciat que al llarg de 2021 pacificarà quatre nous entorns escolars. Així, s'incorporaran al programa 'Protegim les escoles' el Centre Educatiu Projecte, el Col·legi Sil, l'Escola Nostra Senyora de Lurdes i l'Infant Jesús.

Actualment s'està treballant en la concreció dels projectes executius per poder fer totes les obres entre el juliol i l'agost, aprofitant les vacances escolars. Aquests projectes es faran de la mà de la comunitat educativa, a través d'un qüestionari inicial i de diverses sessions

participatives per identificar les necessitats de cada centre.

Els entorns escolars pacificats són espais on es duen a terme actuacions per reduir el trànsit i convertir els centres educatius en espais de trobada per a les famílies i per fer més vida de barri, fomentant el passeig i el consum a comerços de proximitat. L'objectiu és que els voltants de les escoles es converteixin en espais més segurs i saludables, a partir de menys trànsit, reduir la velocitat, ampliar els llocs d'estada, posar més verd i habilitar espais d'ombra i més mobiliari a l'espai públic. ■

Recollida voluntària de brossa al Putxet

EL JARDÍ

L'Eider, en Max i la Leyre, alumnes de 2n Batxillerat Internacional de l'Escola Salesians de Sarrià, ens han fet arribar informació sobre unes actuacions de caràcter voluntari que s'han fet al Parc del Putxet. Des de l'escola, estan fent un projecte de neteja de residus al Parc del Putxet, amb l'objectiu de recollir la brossa que podia haver-hi. Però s'han trobat amb un panorama desolador: com a mínim, han recollit unes 30 llaunes

de productes alcohòlics llançades a una part del bosc i quantitats desorbitades de plàstic. Només a la part de les runes del parc, han recollit brossa per omplir una bossa gran ben plena, com mostra la imatge.

Igualment, "a causa de la sensació d'inseguretat que hi ha al barri", al vespre-nit han estat ajudant als vianants en qualsevol situació que ho requerís. ■

Superservis
Supermercats des de 1945

!! Nou servei a domicili amb furgoneta!!

Les nostres botigues:

- Vallirana 21 93.368.45.71
- Major de Sarrià 85 93.203.04.94
- Avinyó 11 93.317.53.91
- Aribau 156 Fruiteca 93.218.10.58

i també estem al Vallès Oriental (Parets)

Obert de dilluns a dissabte: 09:00 - 21:00h

Arribem a tot arreu: Bonanova, Monterols, Galvany, Turo Park, Farró, Putget, Sarrià....

Tenim de tot! xarcuteria, carnisseria, fruiteria, totes les seccions i departaments...

VISITI'NS

gràcies per escollir-nos

amic
ficcions
L'AVENTURA DE CREAR HISTÒRIES

13a EDICIÓ

FEM DE L'ESCRITURA UN JOC...

Si ets alumne de 3r o 4t d'ESO, Batx o CFGM, inscriu-te fins al 8 de febrer de 2021 a:

www.ficcions.cat

Participa i guanya!

PlayStations

iPhones
Smartphones

iPads

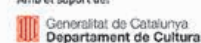

Auriculars sense fils

Organitza:

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

FUNDACIÓ CARULLA

Frases fetes

- 1) Ser més alt que un pi
- 2) Ser més estret que una fulla de pi

Relaciona cada frase feta amb una de les següents definicions:

- a) Ser una persona garrepa
- b) Ser una persona molt alta

El bosc a la tardor

Bosc d'alta muntanya

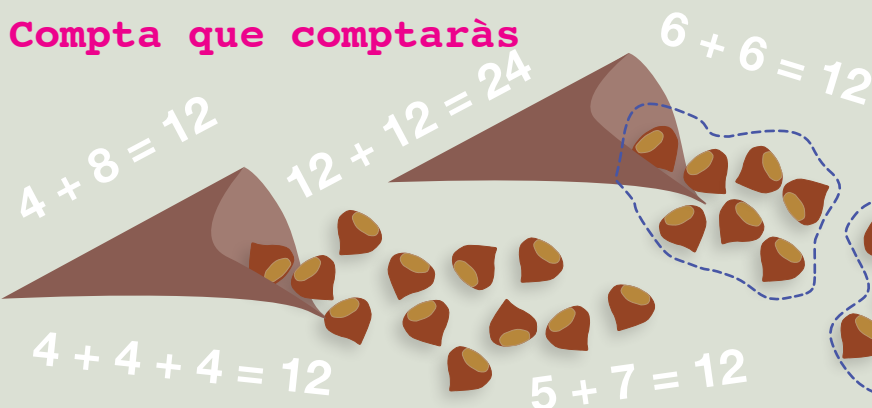
Busca els animals que viuen en aquest bosc.

Hi ha cérvols, cabirols, senglars, guineus, conills, esquirols i tots els que no es deixen veure!

Al bosc hi ha arbres perenns i arbres caducifolis que canvien el color de les seves fulles fins que els cauen.

Compta que comptaràs

L'Anna, el Pere i el Guillem han comprat dues paperines de castanyes. A cada paperina la castanyera hi posa 12 castanyes. En volen guardar algunes per a la Júlia però quan arriben a casa veuen que en queden molt poques.

L'Anna diu que n'ha menjat 7 i en Guillem 5. Fan comptes i veuen que en Pere n'ha menjat el doble de les que queden.

Quantes en queden per a la Júlia?

Si haguessin fet parts iguals, quantes castanyes hagueren tocat a cadascú?

CUINA DE CONVENT

El garrofer

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

El garrofer (llat., *Ceratonia siliqua*) és un arbre típicament mediterrani. Antigament s'havia emprat la farina de garrofa per endolcir algunes menges que, en temps recents, alguns han volgut recuperar en la gastronomia més selecta (vegeu *La pastisseria i la cuina de la garrofa*, publicat el 2011 per la Fundació Alicia), especialment el pa negre de garrofa, la coca de garrofa, o bé els cargols fets amb salsa de garrofa.

En els extrems d'algunes hortes dels convents de caputxins hi havia un indret anomenat *garroferar*, amb un bon nombre de garrofers, que és un arbre molt elegant i vistós. Els antics frares el descrivien així: "Arbre d'uns vint peus d'alsària, ab la fusta de color encarnat obscur, ab las fullas verdas y llustrosas que no s'assecan en lo hivern. Lo fruyt és una tavella un poch més ampla que una polsada y de un pam de llarch, de color castanya, molsuda y té unas llavors com a fesols. Viu uns dos cents anys y's cria prop del mar". Les arrels del garrofer són profundes i li garanteixen una gran resistència en temps de sequera.

Segons una antiga tradició popular el fruit dels garrofers hauria servit de nodriment a Sant Joan Baptista i, així, a casa nostra esdevingué una font important de nodriment, tant per al bestiar com per a les famílies, especialment en temps de crisi alimentària.

Situades entre els garrofers i ametllers de l'horta conventual dels caputxins d'Arenys —encara fins a la dècada dels anys 80—, hi havia col·locades les arnes de les abelles, que produïen una mel molt potent elaborada amb la flor de garrofer, que és un dels arbres que

floreix més tardanament, en ple estiu. La mel de garrofer és molt fosca i en la tradició remeiera conventual era destinada a usos terapèutics, car no és massa fina al gust del paladar...

En les pràctiques de medicina popular, quan es produeix alguna infecció intestinal, la ingestió de la farina del garrofer arrossega les toxines dels budells, mentre que la grana del garrofer s'ha emprat com a laxant i, àdhuc, com a anti-diabètic. Més encara, la gana del garrofer —el garrofi o garrofina— havia estat utilitzada pels joiers i els apotecaris per pesar les joies i els medicaments (cinc garrofins equivalien a un gram).

Els frares de l'antic convent barceloní de Santa Madrona, molt amants de les hortes i jardins, i pioners dels horts urbans a la ciutat de Barcelona, assenyalaren que la garrofa és molt aperitiva i pectoral: "*El algarrobo es un árbol poco exigente y muy rústico, resistente a las adversidades y de crecimiento muy lento. Las mejores tierras para el algarrobo son los suelos frescos y profundos, aunque se le suelen reservar las tierras peores. Su fruto, la algarroba, recién cogida es de difícil digestión, pero curada es dulce, aperitiva y pectoral. Debe conservarse en locales bien ventilados y secos*", d'ací que els frares de Mallorca, i un bon nombre de mallorquins, se servissin de les garrofes (o *garroves*) per preparar un estomacal de gust i textura força semblant al famós licor de *palo*. A l'article vinent, si a Déu plau, us vull parlar sobre el conreu del magraner. ■

FRA VALENTÍ SERRA ÉS ARXIVER DELS CAPUTXINS

DIETÈTICA

La diabetis en edats avançades

ANNA VILARRASA

La diabetis de tipus 2 (o no-insulinodependent) té una incidència relativament elevada entre la gent gran. Es calcula que al voltant d'un 15 % de persones majors de 70 anys la pateixen. Aquest problema de salut crònic es caracteritza per uns nivells de glucèmia en sang alts com a resultat d'una deficiència o anomalia en la secreció d'insulina.

El tractament es fonamenta en tres eixos: el farmacèutic, la dieta i l'exercici físic. En l'eix nutricional, els objectius són aconseguir uns nivells estables de sucre en sang, baixar de pes si és necessari i fer una ingesta adequada de greixos i carbohidrats.

Com es tradueix això a la pràctica és important, ja que en alguns casos representa noves conductes alimentàries difícils d'adoptar en una edat avançada. I a més, són dietes que s'han de seguir de manera indefinida. Però aplicar aquestes pautes alimentàries i altres hàbits diaris comporta una millora de l'estat de salut i la qualitat de vida i una reducció de les possibles complicacions.

Quins són els aliments més indicats?

En els darrers temps, els paràmetres dietètics per abordar la diabetis han patit alguns canvis. Avui en dia, l'Associació Americana de la Diabetis considera clau la presència de greixos monoinsaturats i de carbohidrats rics en fibra a la dieta. Aquests són dos nutrients que solen tenir una presència més aviat petita en molts patrons alimentaris.

Els aliments que contenen sucres i hidrats de carboni són els que estan més relacionats amb l'augment de la glucosa a la sang. Els carbohidrats complexos i la presència de fibra provoquen que aquesta es produeixi de manera més gradual.

Per això és important la presència d'aliments com els cereals de gra sencer

(arròs, pa i pasta integrals), les fruites, les verdures i els llegums. Pel que fa a la quantitat, no hi ha un límit igual per tot hom, sinó que s'ha d'adaptar a les característiques de cada persona.

Tant els greixos com les proteïnes no tenen la mateixa influència que els sucres en aquest aspecte, sempre que es consumeixin en les quantitats recomanades. El que és important és escollir les fonts adequades per evitar alteracions en el pes o en altres paràmetres que podrien empitjorar l'estat de salut general.

L'oli d'oliva (per cuinar i per amanir), les olives, els fruits secs o els alcovats són les millors fonts de greixos. I pel que fa a la proteïna, es poden escollir ous, carn magra o peix (tant el blanc com el blau que també és molt ric en greixos poliinsaturats).

La presència de tots aquests aliments recomanats s'ha d'adaptar a les condicions especials que hi pugui haver, com la necessitat de seguir una dieta sense gluten, baixa en sal o de fàcil masticació.

Finalment, alguns productes s'hauran d'eliminar o consumir de manera esporàdica. És el cas de refrescos, sucres de fruites, postres làctics ensucrats, brioxeria, sucre de taula, mel, etc. També els productes càrnics processats com embotits o salnitxes, els formatges amb molt greix, la nata i la mantega en excés. ■

ANNA VILARRASA NUBIOLA ÉS DIETISTA
www.annavilarrasa.com**lluís bragulat**
*can lluís des de 1971***xarcuteria – formatges
embotits d'elaboració pròpia**C/ Pàdua, 105 | canlluismovistar.es | tel. 93 212 54 48Segueix-nos a: [f](https://www.facebook.com/canlluismovistar.es) www.facebook.com/canlluismovistar.es

La importància de la lateralitat

ENCAR AROCA (USZHEIMER)

La lateralitat és un concepte que passa desapercebut en el nostre dia a dia. No obstant, és important tenir-la present, ja que, com es veurà més endavant, té un paper significatiu en les capacitats de totes les persones i, especialment, en les persones que pateixen danys cerebrals.

Segons la RAE, la lateralitat és la preferència espontània en l'ús dels òrgans situats al costat dret o esquerre del cos (braços, cames, etc.), que es desenvolupa durant els primers anys de vida. A partir dels set anys, el predomini d'un dels hemisferis sembla assentat, de manera que l'infant utilitza un dels dos costats de manera preferent. És molt important permetre el desenvolupament natural de la lateralitat i, per tant, no intervenir-hi.

No obstant això, si s'estimulen ambdós costats, se n'obtidran beneficis físics i cerebrals perquè, exercitant i treballant el costat no dominant, més concretament la mà no dominant, el cervell estableix noves connexions neuronals i estimula habilitats que no s'utilitzen. Alguns d'aquests beneficis físics són la millora de la simetria en el moviment i del rendiment atlètic (visibles en l'esport i la dansa) i la millora de l'ergonomia i el confort a l'hora de repartir la càrrega de treball entre totes dues parts corporals.

D'altra banda, i abans d'anomenar els beneficis cerebrals, cal recordar que cada hemisferi està més

relacionat amb una sèrie de capacitats cognitives i controla la coordinació motriu del costat contrari del cos. L'hemisferi esquerre influeix en major grau

sobre el control de funcions analítiques, el llenguatge (a través de la parla i l'escriptura), el càlcul i la lògica; en canvi, el dret influeix en major grau sobre la creativitat i les facultats visoespaciales no verbals i sonores. Treballar el costat corporal no dominant ajuda a estimular àrees cognitives relacionades amb aquest hemisferi. Alhora, afavoreix i potencia la funcionalitat i coordinació entre els dos hemisferis, molt important en els casos de lesió cerebral.

Una persona ambidextra tindrà més repartides les destreses i, per tant, el dany en un dels hemisferis li ocasionarà menys limitacions. Per això, si la persona amb lesió cerebral no és ambidextra, serà molt important treballar tots dos costats per a la seva reorganització cerebral. Per fer-ho, s'aconsella començar amb petits canvis, com per exemple obrir i tancar portes, calaixos, etc., amb la mà no dominant i, a poc a poc, dur a terme activitats més complexes com ara dutxar-se, rentar plats, escriure, etc. Per aconseguir-ho, és molt important no només fer els exercicis amb tranquil·litat sinó ser constants i pacients. ■

FUNDACIÓ USZHEIMER

Centre de Dia i Unitat de Memòria

Passatge Forasté, 11 • 934 18 65 65 • www.fundaciouzsheimer.org

22a pinzellada Futbol

Avui faré una excepció: parlaré de futbol. Lògicament, a nivell humà, no a nivell tècnic, que no em pertoca. He deixat reposar els sentiments perquè, en calent, no és bo. "És quan dormo que hi veig clar", deia el nostre poeta Foix.

A Lisboa, el 14 d'agost, el Bayern marca vuit gols al Barça. El *presi* treu *ipso facto* l'entrenador i en nomena Ronald Koeman. "Messi, Suárez, Piqué i alguns altres són massa grans", són les primeres paraules del nou entrenador. L'endemà, Messi envia un burofax al president, i etcètera i etcètera. Koeman declara que la baixa de Suárez és cosa del *presi*, que no vol ser "el dolent de la pel·lícula".

El comiat de Luis Suárez, tercer màxim goleador de la història del club, em va doldre. Va arribar fa sis anys, amb un problema psicològic i, des del primer dia, va ser feliç amb la seva família i l'amistat sincera de Messi.

Sempre he pensat que els "grans" futbolistes són els gladiadors del segle XXI. Quan l'emperador assenyala el dit avall, el gladiador cau. És absurd que se'ls paguin aquestes quantitats, que quan al club li calen milions, els traspassin o els vinguin com a moneda de canvi.

I crec que aquest problema va a més. La covid-19 ha passat factura al club i en el mercat no ha pogut "comprar". A més de Suárez, ha venut dos futbolistes més. Em va agradar veure plorar Suárez: "Los futbolistas somos seres humanos".

Suposo que estic equivocada. Soc massa gran i el meu ídol era Kubala.

MONTSERRAT CORNET

vermut

Els 60 són els nous 40!

Activitats:

- A l'aire lliure
- Prop de casa
- Online

[f](#) Vermut [Q](#)

www.vermutapp.com

Totes les nostres activitats estan liderades per professionals amb els màxims estàndards de qualitat i seguretat.

El Jardí
PREMSA LOCAL · SCCL

Col·labora amb nosaltres

Subscriu-t'hi!

~~5X€~~ 40€ l'any

diarieljardi.cat/subscription2020

Bombons Blasi
XOCOLATERS 1877 ARTESANS

Fabricació ARTESANA i FAMILIAR

BOMBONS BLASI
C/ Alfons XII, 26, 08006 Barcelona - Tel. 93 415 52 79
www.bombonsblasi.cat

XARXES SOCIALS

FERRETERIA

RESTAURACIÓ I ALIMENTACIÓ

EL PEPE RACO

**Menjars casolans
També per emportar**

c/ Maria Auxiliadora, 21
08017 Barcelona
Tel. 93 204 75 01

IDIOMES OCI

¿Como puedo mejorar
los resultados
de mi negocio?

[i](#) [f](#) [p](#) [in](#) [t](#) [w](#)

**Brilla en las RRSS
y venderas más**

www.PLUMADEALQUILER.COM
hello@plumadealquiler.com

Keerl **Cadena88**
ferreterias

**Ferreteria
Keerl**

c/ Marià Cubí 42
08006 Barcelona
93 237 32 25
fkeerl@fkeerl.com
www.cadena88.com/keerl

restaurant
bisibisau

c/ Lluçanés, 2
"al costat pl. Bonanova"
932 12 78 51
@bisi_bisau

Horari: de 13 a 16 h
Nits i caps de setmana
celebracions i sopars a mida

SALUT

A **american**
S **school**
OF BARCELONA

English Language Center

English Classes for children, teens
and adults with experienced native
teachers. Cambridge test prep courses

Tel: 93 371 40 16
<http://elc.asbarcelona.com>

INTERIORISME I REFORMES

ESPORT MODA

Cuina d'avui, cuina de sempre

LA FONDA
DE SANT GERVASI

BAR-RESTAURANT

Obert de dilluns a
dissabte, de 9 a 19 h.

Sant Màrius, 22 - 08022 Barcelona
T. 93 211 52 40 - fondasantgervasi.cat

FARMÀCIA
CABANAS

muntaner 476 - Bcn

www.facebook.com/FarmaciaCabanas
93 201 03 89

Club ARS
Billares

- 12 taules de billar americà
- 1 taula de caramboles
- 2 futbolins, Jocs de taula

c/ Atenes, 27
08006 Barcelona
Tel. 934 184 396

Lourdes Balletbò
interiorisme & feng shui

Espais saludables

669.493.333
Lbbo@balletbo.net
www.Lbinteriorista.com

OUTLET

BON

SURF & SKATE

C/ BALMES 310

TUS MARCAS PREFERIDAS
A MITAD DE PRECIO

lluís bragulat

can lluis des de 1971

xarcuteria - formatges
embotits d'elaboració pròpia

c/ Pàdua, 105 / canlluís@movistar.es
Tel. 93 212 54 48

Segueix-nos a: [f](#) [t](#)

www.facebook.com/canlluís.bragulat

INSTITUT AUDITIU

salesa

El meu centre auditiu
de Confiança

Ronda de Mitre, 134
Tel. 935 507 920

www.salesa.es [t](#) [f](#) [y](#)

IMMOBILIÀRIA

PUBLICITAT:

josep.m@diarieljardi.cat
Monterols, el Putxet, el Farró,
Galvany, Turó Park

enric@diarieljardi.cat
la Bonanova, Sarrià,
les Tres Torres, Pedralbes,
Vallvidrera

Ras
Corseteria

Colvet 11

932-023-915 | lenceriasras@gmail.com
@Rascorseteria f rascorseterialenceria
www.rascorseteria.com

XARCUTER

DES DE 1948

xarcuteria

Tel. 93 200 39 48
Balmes 296 | 08006 BCN
ramon@hernandoxarcuter.cat
www.hernandoxarcuter.cat

HERNANDO

CLÍNICA
SAGRADA
FAMÍLIA

www.clinicasagradafamilia.com

c/ Torras i Pujalt, 1
08022 Barcelona
Tel: (+34) 93 212 23 00
URGENCIAS 24h

FINCAS
PUTXET

Administració de Finques

Plaça de Lesseps, 6-7,
Desp. 1 - 08023 Barcelona
T. 934 154 398 - M. 630 255 559
www.fincasputxet.com

Anuncia't al directori per menys d'1€ al dia!

Directori de comerç
del districte Sarrià-Sant Gervasi

www.diarieljardi.cat/directori-empresses

La recollida Porta a Porta, una oportunitat per a Sarrià

El nucli antic de Sarrià compta amb un sistema pioner de recollida de brossa des del mes de febrer de 2018. És l'anomenat Porta a Porta, un sistema que ha permès que en aquest àmbit s'arribin a separar correctament fins al 59% dels residus generats, el valor més alt de tota la ciutat

Anteriorment, gairebé tots els residus es recollien sense ser seleccionats, i el seu nivell de reciclatge era mínim. Això, sumat a l'actual i greu crisi climàtica, va motivar que calgués buscar un mètode alternatiu, més eficaç, que ajudés a millorar la recollida selectiva de brossa amb la implicació de tothom, Administració i ciutadania, per aconseguir un consum més sostenible i incrementar el nivell de reciclatge del barri. Aquest nou mètode millora la qualitat dels residus recollits en totes les fraccions i, en especial, els que provenen de la matèria orgànica, per la reducció d'impis.

El sistema Porta a Porta, a més, suposa una millora de la qualitat de l'espai públic per al veïnat, perquè per-

Un correcte seguiment del sistema pot ajudar molt a reduir riscos sanitaris

met que n'hi hagi més de lliure com a conseqüència de la retirada dels contenidors de rebuig, d'envasos de plàstic i de paper-cartró; i, amb una bona col·laboració ciutadana, els carrers i places estan més nets.

Per altra banda, en èpoques de pandèmia com l'actual, un correcte seguiment del sistema pot ajudar molt a reduir riscos sanitaris, perquè no cal desplaçar-se fins als contenidors ni tocar-los. Només cal deixar la bossa a la porta de casa el dia que toca amb el tipus de rebuig que toca i a l'hora establerta, entre les 20 i les 22 hores.

Actualment s'està estudiant la implementació del sistema a altres barris de la ciutat, alhora que la manera d'identificar els usuaris de les bosses, per tal de poder establir un sistema

de bonificació per aquelles persones que reciclin correctament o denunciar les que ho facin malament. En relació amb les bonificacions, ja existeix una targeta metropolitana de residus, un títol gratuït en el qual es registren tots els usos de cada persona usuària. En funció de l'ús dels punts verds i de les deixalleries metropolitanas, es redueix l'import de la taxa de residus de manera progressiva, fins a un màxim d'un 14%, que es repercuteix en el rebut de l'any següent.

Podeu trobar més informació al web del Districte: www.barcelona.cat/sarria-santgervasi

Una mica d'història

El 19 de febrer de 2018 el nucli antic de Sarrià estrenava el sistema de recollida Porta a Porta, un nou sistema que responia a una demanda de l'Associació de Veïns de Sarrià que temps enrere havia plantejat la necessitat d'un canvi en el sistema de recollida de residus per al barri. De fet, veïnat i serveis tècnics de l'Ajuntament havien estat treballant en el disseny del nou model des de final de 2015, quan, en el marc del "Compromís pel Clima", l'Associació de Veïns i altres entitats havien proposat a l'Ajuntament la necessitat de dur a terme una diagnosi i proposta de recollida porta a porta a la zona antiga de Sarrià.

El barri i la ciutat se sumaven a les experiències d'altres ciutats com Berlín, Milà, Munic, Londres, Anvers, Parma, Ljubljana, on en alguns barris ja funcionava aquest sistema.

El Porta a Porta de Sarrià és un model que ha demostrat la seva efectivitat, i cada vegada més municipis a Catalunya, ja en són prop de 300, estan implantant totalment o parcialment el sistema de recollida amb les seves adaptacions locals.

© Ajuntament de Barcelona

Com funciona el servei

Els residus que es generen a les llars han de ser separats prèviament i dipositats al carrer segons el dia de recollida i amb la bossa del color corresponent. Per a un correcte funcionament del sistema, és molt important la implicació de la ciutadania, que ha de seguir correctament les normes.

Les fraccions a separar són:

- **Residus orgànics:** restes de carn o peix, flors seques, taps de suro, closques d'ou o marisc, paper de cuina, etc.
- **Reciclables (plàstics + metalls):** garrafes d'aigua, bosses de plàstic, llaunes de begudes, xapes, paper d'alumini, safates de porexpan, plats i gots de plàstic, cables d'acer petits, xinxetes, etc.
- **Envasos de vidre:** ampolles, pots de vidre, etc. Aquesta fracció no es recull pel sistema de Porta a Porta, per evitar el perill de trencament del vidre, així que s'han de continuar portant al contenidor verd.
- **Envasos de cartró i paper:** caixes de cartró, diaris, revistes, etc.
- **Rebuig:** burilles, restes d'escombrar, cotó, bolígrafs, etc.
- **Residus sanitaris:** bolquers, compreses, excrements d'animals, etc.

A SARRIÀ RESIDU ZERO

IMPULS DE LA RECOLLIDA PORTA A PORTA

Bosses d'escombraries que s'han d'utilitzar:

- Bossa grisa de 35 litres traslluida de color gris per a la fracció rebuig.
- Bossa groga traslluida de 65 litres per a la fracció reciclables.
- Bossa compostable per a la fracció orgànica.

Comerços que venen aquestes bosses:

- Supermercat Superservis, c/ Major de Sarrià, 85
- Ferreteria J. Valls, c/ Major de Sarrià, 83
- El Millor Preu, c/ Major de Sarrià, 25
- L'Agrobotiga, c/ Bonaplata, 5-7

- Projecte veïnal impulsat per l'Associació de Veïns
- Donarà servei a 8.500 persones del casc antic
- Lidera l'estratègia de Residu Zero a la ciutat
- Millora de la recollida selectiva del 35% al 55% (objectius marcats per la UE)
- Sistema pioner i modern que s'equipara a l'utilitzat a grans ciutats europees i municipis catalans

Tn recollides al Porta a Porta a Sarrià (any 2019)

